COLECTIA ROMANTIC

Christina Dodd

823

UN VIS FRUMOS

Christina Dodd

UN VIS FRUMOS

Titlu original (eng.): *Land Of Dreams*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

DODD, CHRISTINA

Un vis frumos / Christina Dodd

Traducător: Mariana Costescu

Bucureşti: Alcris, 2011.

ISBN 978 – 973 – 580 – 568 – 5

Colecţia „ROMANTIC”

CHRISTINA DODD

Un vis frumos

Traducerea şi adaptarea în limba română de:

MARIANA COSTESCU

ALCRIS

M-94

Janus Stanhope n-ar fi putut să-şi exprime mai clar sentimentele faţă de „logodna” Georginei cu Miles, fratele lui mai mic. În aceste circumstanţe, Georgina nu se simte în stare să-i spună adevărul. În orice caz, era atât de arogant, încât merita să fie ţinut în suspans! Singura problemă este că Georgina îl găseşte mult prea seducător pentru liniştea ei sufletească. Cum se va descurca oare cu el, după ce se va elibera de promisiunea făcută lui Miles?

Capitolul 1

Clopotele de nuntă o făcură pe Georgina să se grăbească spre periferia lui Keyne Magna. Se îndreptă direct spre imaş, cum fusese instruită, parcă la umbra unui cedru de lângă garajul fostei fierării, şi-şi luă pălăria de pe bancheta din spate. Cu ajutorul oglinzii retrovizoare, se asigură că nicio şuviţă de păr nu-i scăpase de sub pălăria de mătase, îşi trase borul larg peste ochi, îşi luă mănuşile şi poşeta, coborî din maşină şi se alătură suitei de nuntaşi, care intra pe poarta bisericii. Femeile din faţa ei, în cea mai mare parte, purtau rochii vaporoase şi pălării extravagante, iar bărbaţii costume negre şi jobene, dar niciunul dintre ei, constată Georgina, cu tristeţe, nu venise singur.

Suferind din cauza tracului, Georgina îşi târî picioarele, ca de plumb, în urma celorlalţi, amânând pe cât posibil, jalnicul moment. Tânărul înalt, ce stătea singur în portalul bisericii, o zări de la distanţă. Acesta o salută pe Georgina cu un zâmbet prietenos, ce se transformă într-o expresie întrebătoare când privirile li se întâlniră. El se încruntă, ochii îngustându-i-se sub părul negru, la fel de ondulat ca al ei, ce-i încadra faţa bronzată şi prelungă, cu o mică cicatrice pe unul din maxilare, o uşoară

tăietură la rădăcina nasului şi o gură fermă, deasupra unei bărbii despicate. Şi, uitându-se doar o singură dată la acea faţă, Georgina avu brusc senzaţia că dalele de piatră ale portalului bisericii se mişcară sub pantofii ei scumpi.

Ea îşi reveni rapid, conştientă că acel bărbat, minunat spunea ceva pentru a doua oară, adresându-i din nou acel zâmbet devastator. Zâmbetul care-i tulbura visele.

— Clopotele sunt asurzitoare, spuse el. Ai spus „mireasă” sau „mire”?

Georgina încercă brusc un sentiment de culpabilitate. De fapt, nu era prietena niciunuia din ei.

— Oh… mireasă, răspunse ea, cu o voce atât de înăbuşită, încât nici mama ei n-ar fi recunoscut-o.

— Ne-am mai întâlnit? întrebă el, apropiindu-se de ea.

Georgina clătină din cap.

— Nu. Lucru care nu era chiar adevărat. Îl mai văzuse înainte. Doar o dată.

Fură întrerupţi de un tânăr subţirel, în ţinută de nuntă, care ieşise din biserică şi o prinse pe Georgina de mână.

— Gee, dragă, ai venit, felicitări! Tânărul îi adresă un rânjet bărbatului de lângă ea. Văd că mi-ai luat-o înainte, Janus.

Aşteaptă aici, până o conduc pe Georgina înăuntru, apoi voi veni s-o aşteptăm împreună pe Katie, bine?

Însoţită de Miles Stanhope, bărbatul vinovat de prezenţa ei la nuntă, Georgina păşi pe intervalul bisericii, bucuroasă că borul lat al pălăriei îi ascundea privirea când îi fu indicat un rând de bănci, nu departe, de cele ocupate de familia miresei. Miles îi şopti ceva la ureche, apoi plecă, lăsând-o pe Georgina să se aşeze în aşteptarea miresei, excesiv de tulburată de faptul că bărbatul la care visase în ultimele două săptămâni era de fapt Janus Stanhope, nu numai fratele lui Miles, ci tipul de bărbat care, dacă ar fi trăit într-o altă epocă, ar fi fost definit ca un libertin, sau un crai, sau orice ar fi descris pericolul pe care-l prezenta pentru membrele sexului opus care-i întâlneau privirea.

Mireasa întârzia. Georgina se strădui să treacă neobservată, fixându-şi privirea pe mâinile înmănuşate, regretând amarnic că cedase rugăminţilor şi linguşirilor lui Miles şi venise la nunta unei fete pe care n-o văzuse în viaţa ei. Dacă ar fi ştiut că bărbatul căruia îi întâlnise o clipă privirea la expoziţia de flori de la Chelsea era Janus Stanhope, şi nu St. George şi Sir Galahad la un loc, pentru nimic în lume n-ar fi fost convinsă să vină. Miles avea să plătească pentru asta, gândi ea

cu înverşunare.

Georgina nu era o persoană matinală. Telefonul sunase o veşnicie în acea dimineaţă de duminică, înainte să se trezească, întinsese mâna, bâjbâind după receptor, cu ochii încă închişi când mormăise un răguşit „alo”.

— Gee, iubito, sunt într-o încurcătură, spusese o voce bărbătească, linguşitoare.

Georgina se cutremură.

— Lasă-mă în pace. Pusese receptorul în furcă, trăgându-şi pătura peste cap, dar imediat telefonul sunase din nou. Cu un oftat de frustrare, se ridicase, înlăturându-şi părul de pe ochi, în timp ce ridica receptorul.

— Indiferent despre ce este vorba, răspunsul este nu! se răstise ea.

— De unde ai ştiut că sunt eu? întrebă Miles Stanhope.

— Cine altcineva ar suna duminica la ora asta matinală! Mă bucur şi eu de singura mea zi de lenevească din săptămână, sadicule!

— Dar trebuie să te văd, Gee! Am nevoie de ajutorul tău.

— Nici vorbă, încă mai am de suferit de la ultima întâlnire. Ia-l pe fratele meu mai mare să te ajute, el este

prietenul tău, nu eu.

— Mi-e teamă că Harry nu poate.

— De ce nu?

— Este vorba de sex, iubito. Am nevoie de o femeie.

— Ce? Georgina se uită înfuriată la receptor.

— Nu în sensul ăla, spuse Miles în grabă. Am vrut să spun că vreau să vii la o nuntă.

— Te însori? întrebă ea, înseninându-se.

— Categoric, nu! Miles părea îngrozit de idee. Gee, nu e nimic dezastruos, jur. Dacă accepţi să te scot la masă, o să-ţi explic.

— Unde eşti?

— În locul obişnuit. Dar pot veni acolo imediat.

— Este suficient de important, ca să vii într-o fugă de la Londra! Oh, bine. Dar accept doar invitaţia la masă, Miles. Nu-ţi promit nimic. Şi să nu îndrăzneşti să-ţi faci apariţia înainte de douăsprezece şi jumătate.

Ce nebună fusese să accepte, chiar şi invitaţia la masă, gândi Georgina, cu tristeţe, ascultând la orgă acordurile muzicii lui Handel. Experienţa anterioară cu Miles, ar fi trebuit să-i fie învăţătură de minte. Dar când se ivise la uşa ei, arătase atât de

amărât şi de copleşit de durere, încât se înmuiase suficient pentru a-l asculta.

— Treaba este, o informase el cu un oftat, că am trei probleme. Una, am o iubită.

— Şi care este noutatea?

— Ştiu, ştiu, dar bunica mea are o păsărică, legat de asta.

— Eşti băiat mare, Miles. Suficient de mare, să ai o iubită, mă gândeam.

Miles, după cum aflase Georgina de la Harry, era un soi de dezamăgire pentru familia lui. În loc să urmeze tradiţia familiei în domeniul bancar, alesese să devină fotograf. Atitudinea lui fu defensivă, când scoase o fotografie din buzunar.

— Linda este fotomodel. Am scos-o la un picnic şi am convins-o să-mi pozeze. Ăsta este rezultatul… am vândut-o deja unui tabloid.

Georgina fu încântată de fotografie. Pozată în plin soare, pe o plajă, fata era mai mult goală, având pe ea doar un minuscul prosop prins în jurul şoldurilor, părul buclat ascunzându-i faţa, dar lăsându-i goi sânii spectaculoşi. Cuvintele de laudă ale Georginei nu reuşiră să alunge mâhnirea lui Miles.

Acesta o informă, dezamăgit, că i se impusese să-şi aducă iubita la nunta surorii lui.

Amuzată, Georgina îl sfătui să-i spună prietenei să-şi pună ceva mai multe haine pe ea, în rest nu era nicio problemă.

Miles păru jenat.

— Nu este vorba de asta, murmură el. Adică… ei bine, cum să spun? Linda are o faţă şi un trup, pe care camera le iubeşte, dar vocea ei nu se potriveşte şi nici nu debordează de inteligenţă.

Dezgustată, Georgina îl acuză de snobism. Miles se arătă lezat.

— Îndoieli am avut, Gee, dar sincer, i-am făcut o invitaţie. Linda însă mi-a râs în faţă. Nu vrea să vină la nuntă. Nu este stilul ei, a spus. Faţa lui expresivă se întunecă. Nu este unică pe lume, Georgina.

— Ah!

— Problema este că bunica mea are o vârstă înaintată şi inima ei este cam fragilă. Tata este chiar îngrijorat pentru ea. Spune că dacă se va supăra din cauza iubitei mele, e posibil să facă un atac de cord, lucru care, în mod cert, va strica nunta lui Katie. În plus, noi toţi o iubim pe bătrână. Eu nu vreau s-o

supăr, chiar dacă mi-a ordonat s-o aduc pe iubita mea la nuntă, altfel… Miles părea supărat. Nu sunt sigur ce a vrut să spună prin „altfel”, – probabil că mă va scoate din testament.

Realizând ce avea el în minte, Georgina refuză categoric să joace rolul „iubitei” lui, în locul nepotrivitei Linda. Miles o asigură rapid că va fi prezentată familiei lui ca ea însăşi, nu ca fotomodelul de care aceştia auziseră, dar chiar şi aşa fu nevoit să achite cea mai scumpă masă oferită de Unicorn şi să-şi piardă patru ore cu argumente, pentru ca, într-un final, Georgina, contrar judecăţii ei sănătoase, să cedeze. El se oferi chiar să-i achite factura pentru toaleta de nuntă. Asta, dacă nu altceva, o convinse pe Georgina cât de serioasă era toată treaba pentru el, deşi a treia lui problemă, legată de o domnişoară Rosalind Winter, Georgina n-o consideră deloc dificilă.

Tânăra Ros, îi spuse Miles, cu tristeţe, era cea mai bună prietenă a surorii lui Katie, şi umblase după el de la vârsta de zece ani. Acum, pentru că el urma să fie cavaler de onoare şi Ros domnişoară de onoare, era speriat de moarte.

— Ce pămpălău eşti, Miles! spuse ironic Georgina.

— Recunosc! Dar pentru Dumnezeu, spune că vei fi iubita mea pentru o zi, Gee, o imploră el. Cum-necum, am mare

nevoie de protecţie.

În cele din urmă, fără nicio tragere de inimă, Georgina capitulase. Motiv pentru care se afla acum acolo, în acea minunată biserică, sub privirile scrutătoare ale diferiţilor membri ai familiei Stanhope, pretinzând a fi logodnica lui Miles. Această ultimă picătură, declarase el, avea să fie vitală pentru a o convinge pe Rosalind că pierduse. Cât de mult îşi dorea ca Harry să fi fost acolo, gândi Georgina, aruncând un ochi de profesionist aranjamentelor florale. Dar chiar în acel moment Harry era al naibii de norocos, bronzându-se pe o plajă însorită din Grecia, în loc să ridice moralul surioarei lui.

O privire furişă aruncată celorlalţi invitaţi o mai consolă. Georgina decise că arăta cel puţin la fel de bine ca majoritatea femeilor, chiar mai bine decât unele dintre ele. Mătasea costumului ei sobru era de aceeaşi nuanţă cu pălăria extravagant de largă, amândouă articolele fiind mai scumpe decât hainele ei obişnuite. Asta nu pentru că i-ar fi permis lui Miles să le plătească. Georgina insistase să-şi cumpere costumul cu banii ei, iar pălăria era împrumutată de la mama ei, fiind destinată pentru o altă nuntă, ce urma să aibă loc mai târziu în vară. Ca şi mama ei, Georgina era înaltă şi cu o siluetă distinsă, dar la atât se

rezuma asemănarea dintre ele. Margaret Griffiths şi fiul ei Harry aveau părul şi ochii negri, în timp ce părul Georginei era roşcat, ca al tatălui său, iar ochii verzi. Şi, spre disperarea ei, fusese înzestrată cu pistrui, care-i confereau un aer plăcut, atrăgător, pe care Miles îl considera ideal pentru a-şi impresiona familia cu gustul său în materie de prietene.

Într-un sfârşit, clopotele se opriră şi organistul începu să execute familiarele acorduri ce vesteau intrarea miresei. Toate capetele se întoarseră, când Katherine Stanhope, blondă şi radioasă, în şaten şi perle, păşi pe interval la braţul tatălui ei, urmată de o fetiţă brunetă, îmbrăcată în roz, apoi de un grup de fetiţe şi băieţi îmbrăcaţi în alb, a căror înaintare aduse lacrimi în ochii feminini deja umezi la apariţia miresei.

Miles se strecură lângă Georgina, cu un oftat de uşurare.

— Să ne rugăm, să se poarte frumos, murmură el, aruncând o privire furioasă unui băieţel care stricase formaţia. Mută-te mai încolo, Gee.

Georgina se uita fix în faţă, în timp ce Janus Stanhope se aşeză pe scaunul de lângă Miles. Dar o dorinţă mai puternică decât propria-i voinţă o determină în cele din urmă să-şi întoarcă încet capul, moment în care privirea îi fu captată de nişte ochi

negri, pătrunzători, înainte ca Miles să-i dea un ghiont, făcând-o să sară în picioare pentru primul imn. Georgina cunoştea destul de bine versurile imnului, dar vocea refuză categoric s-o asculte. Rosti cuvintele, cu privirea fixată pe programul din mâinile ei înmănuşate, conştientă că Miles cânta fals lângă ea, în timp ce dincolo de el, tonalitatea mai joasă a unei alte voci atingea o coardă sensibilă în ea, care n-avea nicio legătură cu muzica. Nu exista nicio îndoială. Janus Stanhope era categoric bărbatul pe care-l zărise în Chelsea.

Georgina se aşeză ca un robot odată cu ceilalţi şi ascultă jurămintele celor doi, fără a arunca vreo privire în direcţia lui, rămânând La fel de conştientă de prezenţa fizică a lui Janus Stanhope ca şi când ar fi fost lângă ea, în locul lui Miles. Georgina îşi coborî privirea pe piept, fiind uimită să constate, cât de nemişcat era, în ciuda bătăilor accelerate ale inimii, sub bluza de mătase. Era oare posibil să se întâmple aşa ceva? Chiar şi după ce descoperise că bărbatul visurilor ei era un adevărat crai, părea să experimenteze efectele vestitei „coup de foudre". Citise despre fiorii dragostei, dar privise totul ca pe o exagerare romantică. Asta până să-l vadă pe Janus Stanhope, în urmă cu două săptămâni. Chiar şi atunci îşi considerase emoţiile o

plăsmuire a propriei imaginaţii. Dar în clipa asta nu era deloc o imaginaţie. El se afla acolo, în carne şi oase, la nicio jumătate de metru distanţă, iar bătăile nebuneşti ale inimii pe care i le provoca erau o realitate. Deşi mintea îi spunea cât de absurdă era, inima şi trupul nu-i dădeau atenţie, amândouă răspunzând lui Janus Stanhope, împiedicând-o să stea liniştită pe locul ei.

Georgina se îndreptă de spate, privind fix în faţa ei, când Miles, şoptindu-i ceva la ureche, plecă împreună cu fratele lui, să se alăture nuntaşilor din sala de adunare a enoriaşilor. Dar ochii ei îşi exprimară propria dorinţă, captaţi de silueta înaltă a lui Janus Stanhop, care îşi urma fratele mai mic. Atunci, Georgina realiză că tot acel romantism chinuitor era absurd totuşi, atâta timp cât obiectul lui se afla sub falsa impresie că aparţinea fratelui său.

Fu un gând salutar şi Georgina se mai linişti. Când mireasa porni triumfătoare pe interval, la braţul mirelui ei, Georgina se ridică odată cu ceilalţi, într-o dispoziţie rezonabilă, acum când urmărea alaiul îndreptându-se către uşa bisericii. Trecând pe lângă Georgina, Miles îi făcu un gest cu mâna, bănuind că va fugi, odată ce ceremonia lua sfârşit, dar ea îi zâmbi liniştitor de data aceasta, ferindu-şi privirea de silueta

înaltă ce păşea cu indolenţă alături de Miles.

Acompaniată de acordurile muzicii lui Bach, majoritatea invitaţilor fură conduşi afară pe o uşă laterală, în timp ce nuntaşii făceau poze în portalul bisericii. Miles se grăbi spre Georgina, când aceasta îşi făcu apariţia, mult în urma celorlalţi. Spre dezamăgirea ei, realiză că se simţea ruşinată, şi-i zâmbi cu mai multă căldură ca de obicei, când o luă de braţ.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Gee, spuse Miles cu recunoştinţă, plimbându-şi privirea peste ea, evident văzând-o cu adevărat pentru prima dată. Arăţi excelent, scumpo. Ce pălărie fantastică!

— Este cea mai mare pe care am găsit-o, să mă ascund sub ea!

Tânărul râse.

— Uite, trebuie să fac nişte poze lui Katie şi lui Angus, numai ca să arăt familiei mele ce pot face cu vechiul meu aparat de fotografiat Brownie. Nu vor să mă creadă deloc. Durează doar câteva minute, apoi mergem la recepţie, să te prezint tuturor.

Georgina se simţi ca Sfântul Sebastian, căci priviri curioase o săgetau din toate direcţiile.

— Miles, spuse ea neliniştită, mă trec toate sudorile.

— Prostii. El o mângâie, cu afecţiune, pe obraz, apoi plecă rapid, nerăbdător să-şi demonstreze calităţile de fotograf profesionist.

Georgina se retrase sub un stejar, privind grupul de nuntaşi de la distanţă, în timp ce Miles, dând instrucţiuni cu o voce foarte puternică, poză mai întâi mireasa şi mirele, apoi întreaga familie, strigând la copiii neastâmpăraţi, încercând să-i potolească ajutat de o fată, numită Rosalind, pe care el încerca s-o evite.

În cele din urmă, Georgina renunţă să-şi mai ferească privirea de Janus Stanhope. Era oricum inutil. O atrăgea ca un magnet. Deşi nu era mai înalt sau mai solid decât alţi bărbaţi, pentru Georgina se detaşa de ceilalţi. Exista ceva deosebit în ţinuta lui, îşi spuse ea visătoare, o anume siguranţă de sine, autoritate… şi graţie. Îşi întoarse brusc privirea şi începu să citească inscripţiile de pe cele mai apropiate morminte, gândindu-se cât de ciudat era că semăna atât de puţin cu Miles. Dacă s-ar fi gândit vreodată la el, şi l-ar fi imaginat blond, cu ochi albaştri şi o înfăţişare evident tipic anglo-saxonă.

— N-ar fi timpul să facem cunoştinţă? spuse o voce în

spatele ei. Inima Georginei începu să bată cu putere, când se întoarse şi-l văzu pe bărbatul care pusese stăpânire pe gândurile ei.

Văzut de aproape, Janus Stanhope era şi mai frumos decât de la distanţă, Georgina considerându-l cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei.

— Sunt Janus Stanhope, spuse el, în timp ce Georgina îl privea în tăcere pe sub borul larg al pălăriei.

— Încântată de cunoştinţă, răspunse ea, întinzându-i mâna. Georgina Griffiths.

Atingerea degetelor lui Janus Stanhope avu asupra ei efectul unui şoc electric, chiar şi prin pielea de căprioară a mănuşilor mamei ei. Se stăpâni. Dacă nu şi-ar fi revenit imediat, bărbatul ar fi gândit că era o neghioabă!

— Drăguţ din partea ta că ţi-ai sacrificat din timpul de lucru pentru a veni aici azi, continuă Janus, zâmbindu-i cu atâta familiaritate, încât fu fulgerată de un neaşteptat gând ispititor. Exista oare vreo şansă ca şi el să simtă aceeaşi atracţie? Ar fi măgulitor ca un celebru cuceritor de inimi să fie atras de o fată obişnuită de la ţară ca mine, gândi Georgina cu satisfacţie.

Încurajată de acest gând, îi adresă un zâmbet larg, ochii

strălucindu-i sub borul pălăriei.

— Mama s-a oferit să mă înlocuiască, dacă va fi nevoie, cât timp sunt plecată.

El păru surprins.

— Mama ta? Şi ea face acelaşi gen de muncă?

— Nu foarte des. Georgina ridică din umeri. Tatălui meu nu-i prea place, astfel că, numai în cazuri de urgenţă.

— Dar el nu este împotriva muncii tale, nu?

— Oh, nu. Este întru totul de acord. De fapt, el mi-a împrumutat bani s-o pornesc.

— Frumos din partea lui. Zâmbetul lui Janus deveni brusc mai prietenos. El se apropie, apoi în ochi i se ivi un licăr de iritare, când Miles, ivindu-se pe neaşteptate, îi întrerupse.

— Aici eraţi. Aţi făcut cunoştinţă?

— Desigur. Janus se uită la el zeflemitor. Tu ai terminat de luat în obiectiv pe fiecare în parte?

— Categoric. Miles o prinse pe Georgina de cot. Noi îi urmăm pe ceilalţi acasă. Buni are nevoie de tine, Janus. Insistă, spunând că nu poate merge atât de departe fără să se sprijine de braţul tău.

Janus se scuză politicos în faţa Georginei, aruncându-i o

privire pe care aceasta o interpretă drept o promisiune că îşi va petrece mai mult timp cu ea mai târziu. Ea îl privi plecând, cu regret, trezindu-se la realitate când, pentru a doua oară, Miles o întrebă ce părere avea despre legendarul său frate.

— Pare drăguţ. Drăguţ! Un adjectiv care cu greu i se putea atribui unui bărbat cu reputaţia lui Janus Stanhope! Georgina îi zâmbi scurt lui Miles, făcând un semn cu mâna în direcţia Rosalindei, care-şi aranja trupa micuţilor pentru drumul scurt de la biserică la casa Stanhope, de cealaltă parte a zidului înalt de piatră. Şi ea pare drăguţă, spuse ea semnificativ.

— Oh, Ros este ok, spuse el nepăsător. Numai că nu este genul meu, asta-i tot.

— Este chiar extraordinară, cu micuţii ăia.

— Are o experienţă bogată de educatoare.

— Nu pare câtuşi de puţin periculoasă, Miles.

— N-o cunoşti cum o cunosc eu. O conduse afară din curtea bisericii, pe poarta din zidul de piatra ce împrejmuia Glebe House. Aceasta era alăturată bisericii, dar Georgina nu avu timp să-i aprecieze arhitectura din secolul al şaptesprezecelea, chiar dacă şi-ar fi dorit foarte mult. Miles o grăbi de-a lungul aleii pietruite ce înconjura clădirea, spre

pajiştea din spatele acesteia, la imensul cort, unde nuntaşii erau aliniaţi, aşteptând să-i salute pe ultimii sosiţi.

— Haide, Miles, strigă mireasa. Angus este mort de sete.

— Când nu este? întrebă Miles rânjind, bătându-şi proaspătul cumnat pe umăr, înainte de a-şi săruta frumoasa şi triumfătoarea soră. Ea este Georgina.

Georgina îi adresă cele mai bune urări miresei, care-i zâmbi prietenos, în timp ce i-l prezentă pe tânărul ei mire, care arăta de parcă i s-ar fi luat cea mai mare greutate de pe umeri, acum când ceremonia luase sfârşit.

Miles o conduse pe Georgina prin fata şirului de rude, şi ea le strânse mâinile, adresând obişnuitele felicitări părinţilor mirelui, apoi îşi adună toate puterile pentru a felicita o doamnă formidabilă îmbrăcată într-un taior elegant.

Doi ochi negri, foarte asemănători cu cei ai lui Janus Stanhope, o examinară pe Georgina cu o privire scrutătoare pe sub borul ridicat al unei pălării de culoarea prunei.

— Ea, spuse Miles, strângând încurajator mâna Georginei, este bunica mea.

— Sunt foarte bucuroasă că aţi venit, domnişoară Griffiths, spuse cordial doamna Stanhope. Cu toţii eram

nerăbdători să te cunoaştem.

Georgina încercă un sentiment de vinovăţie.

— A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră că m-aţi invitat, îi zâmbi, cu curaj, apoi întinse mâna lui Oliver Stanhope, tatăl miresei, care o salută cu un licăr în ochi, foarte asemănător cu cel al fiului său mai mare.

— Încântat, spuse acesta, luând-o de mână şi, spre dezamăgirea ei, sărutând-o pe obraz. Nu bănuiam că Miles are asemenea gusturi.

— Oliver! spuse mama lui, pe un ton iritat. Ce o să creadă biata fată despre noi? Ea aruncă o privire spre cort. Vezi dacă domnişoara Griffiths doreşte ceva de băut. Este timpul să ne aşezăm la masă.

— Mă ocup eu de asta, spuse Janus, cu o voce mieroasă şi, cu dibăcie, o luă pe Georgina de sub nasul lui Miles şi o conduse în cort, făcându-şi loc printre grupurile vesele de invitaţi. El îi făcu semn unui ospătar care se plimba printre ele şi luă două pahare de pe tava acestuia.

— Să nu-ţi fie teamă de bunica, spuse Janus cu blândeţe, aplecându-se uşor pentru a-i zâmbi. Mai mult latră decât muşcă.

Georgina fu uşurată să audă asta.

— N-aş putea spune că îmi este chiar teamă de ea.

— Oricum, probabil este o încercare grea pentru tine, să ne cunoşti pe toţi odată.

Ea zâmbi strâmb.

— Perspectiva a fost cam descurajantă.

Janus o privi peste marginea paharului.

— Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam, să ştii.

Georgina l-ar fi întrebat ce voise să spună, dar în acel moment maestrul de ceremonii, care se urcase pe podiumul din mijlocul cortului, începu să strige ordinea aşezării la mese.

Capitolul 2

Georgina află, atât spre bucuria dar şi spre neliniştea ei, că avea să stea lângă Janus, iar Miles în partea opusă, în mijlocul unui de grup de veri şi prieteni. Miles, cu obişnuita-i nepăsare, deveni brusc captivat de ultimele acţiuni ale verilor săi, lăsându-l pe Janus să se ocupe de prezentări. Dintr-un anume motiv, Georginei îi fu greu să se relaxeze suficient pentru a se bucura prea mult de mâncare. Apropierea fizică de Janus Stanhope se dovedi un impediment eficient în calea apetitului, mai ales atunci când se adăugă vina pe care o simţea de fiecare dată când, ridicându-şi privirea, întâlnea ochii întunecaţi ai Rosalindei Winter fixaţi asupra ei.

Georgina, supărată pe Miles că o lasă prea mult să se descurce singură, nu se putu abţine să-i fie totuşi recunoscătoare, căci Janus se simţi obligat să acorde toată atenţia invitaţilor fratelui său.

— Îmi cer scuze în numele lui Miles, nu se întâlneşte prea des cu familia, spuse Janus, după primul fel.

Georgina îl asigură că n-o deranja câtuşi de puţin, lucru care era perfect adevărat. Dacă Janus se simţea obligat să

compenseze neglijenţa fratelui său, ea era foarte bucuroasă să fie ignorată complet de Miles toată după-amiaza. Adevărat, Miles îi mai arunca din când în când câte o privire, întrebând-o „Te simţi bine, Gee?”. Dar cum el consideră răspunsul ei indiscutabil şi se întoarse imediat la discuţia cu verii lui, Georgina schiţă un zâmbet, dând afirmativ din cap.

— Adevărat? o întrebă Janus la ureche. Adică, te simţi bine? Sau să-l aduc pe Miles lângă tine?

Georgina îşi întoarse ochii la el.

— Da, la prima întrebare, nu, la cea de a doua.

— Chiar dacă Miles te neglijează? Ceea ce, sincer să fiu, este cu atât mai bine, din punctul meu de vedere.

Georgina îşi luă privirea de la el, inima bătându-i atât de tare, încât abia dacă mai ştia ce mâncase. Întreaga ei atenţie păru captată subit de atingerea mâinii lui pe cotul ei, când se ridicară să toasteze. În cele din urmă, discursurile luară sfârşit, mirele şi mireasa se strecurară, zâmbind şi râzând, printre mese, în drumul lor către casă, unde urmau să se schimbe pentru plecarea în luna de miere.

Miles făcu un semn cu mâna, atrăgând atenţia Georginei.

— Ne cheamă bunica. Vino, Gee, vrea neapărat să stea de

vorbă cu tine.

Georgina se ridică în picioare, tremurând.

— Nu te mănâncă, îi murmură Janus la ureche, zâmbindu-i încurajator.

— Te rog, Gee, spuse Miles, uitându-se urât la fratele său.

— Este puţin cam târziu pentru o demonstraţie de autoritate, replică Georgina pe un ton tăios, când Miles o luă de braţ pentru a ocoli masa.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, Miles Stanhope, că dacă intenţionai să convingi lumea că sunt proprietatea ta, ai găsit o cale cam ciudată s-o faci, cel puţin în ultimele două ore!

— Oh, îmi pare rău. Dar nu i-am mai văzut pe Babs, Polly şi ceilalţi de secole. Miles îi aruncă o privire ciudată. Oricum, n-ai fost neglijată, nu? Janus părea chiar bucuros să-ţi ţină companie.

Georgina îl fulgeră cu privirea.

— Asta n-are nicio legătură, nu? Georgina fu împiedicată să-i mai spună ceva, căci Henrietta Stanhope îi făcu semn să se aşeze lângă ea. Cu un aer de condamnat, Georgina se aşeză

ascultătoare, supunându-se cu sfială privirii scrutătoare a bătrânei doamne, în timp ce Miles se alătură cavalerului de onoare al Rosalindei, gest primit de cea din urmă cu evidentă plăcere.

— Deci, spuse Henrietta Stanhope, tu eşti fata după care aleargă Miles. Interesant. Nu mi te imaginam cu pistrui. Ai încercat să pui zeamă de castravete pe ei, micuţo?

— Am încercat, doamnă Stanhope. Am încercat cu castravete şi cu tot felul de lucruri, dar pistruii sunt de neînvins.

Faţa frumoasă se destinse, şi doamna Stanhope râse.

— Nu numai pistruii, dar şi spiritul. Dumnezeule, îmi place asta. Spune-mi câte ceva despre tine.

Georgina se strădui, povestindu-i pe scurt despre slujba ei în orăşelul unde se ţineau iarmaroace, lângă River Severn, despre clubul unde juca serile squash şi badminton, despre familia ei din Hereford unde îşi petrecea majoritatea duminicilor. În cort se făcuse foarte cald, şi faţa Georginei era albă ca varul, pistruii ieşindu-i foarte clar în evidenţă când Miles veni s-o salveze.

— Eşti o dulceaţă, îi spuse el la ureche, după ce o părăsiră pe doamna Stanhope. El radia, ochii strălucindu-i de

recunoştinţă.

— I-ai făcut o impresie formidabilă bunicii. Şi Janus este impresionat, lucru foarte rar. De obicei, el nu prea le apreciază pe iubitele mele.

— Eu nu sunt iubita ta, îi reaminti scurt Georgina.

— Taci, scumpete, pentru numele lui Dumnezeu. Miles aruncă o privire în jurul său, pentru a vedea dacă auzise cineva, dar invitaţii se strânseseră în mai multe grupuleţe, fiind antrenaţi în discuţii. Singurii ochi îndreptaţi spre ei, constată Georgina cu o accelerare bruscă a pulsului, erau cei ai lui Janus şi, răspunzând rugăminţii ei nerostite, acesta părăsi grupul verilor săi, venind lângă ea.

— Ai supravieţuit interogatoriului bunicii? întrebă el, cu o privire jucăuşă.

— Mai mult sau mai puţin, murmură Georgina, zâmbind cu sfială.

Miles nici măcar nu auzi. Un tânăr dintr-un grup, aflat în cealaltă parte a cortului, îi făcea semn cu mâna şi, bătând-o pe umăr pe Georgina, se scuză şi plecă.

— M-am plictisit să tot cer scuze în numele lui, spuse dezgustat Janus.

— N-ai de ce s-o faci. Sunt obişnuită cu Miles.

— Serios? Janus se întoarse să se uite la ea. Este ciudat că-l cunoşti de suficient timp pentru a te obişnui cu el, şi totuşi noi ştim atât de puţin despre tine. Vocea îi deveni gravă. Dar şi puţinul pe care l-am aflat despre ţine de la Miles, m-a făcut nerăbdător să te cunosc.

Georgina schiţă un zâmbet.

— Ah, dar eu am auzit multe de la Miles, despre tine.

— Serios? Asta nu e de bine.

— Miles vorbeşte foarte mult despre tine. Atât de mult, încât am senzaţia că te cunosc deja.

Ochii li se întâlniră un lung, foarte lung moment, apoi Janus oftă adânc.

— Este foarte cald aici, spuse el brusc. Vrei să facem o plimbare prin parc, până când Katie îşi va face din nou apariţia?

Georgina nici nu şi-ar fi dorit altceva. Abia îşi ascunse încântarea, când ieşi cu Janus în aerul proaspăt, zâmbind binevoitor drept răspuns la privirea mânioasă pe care i-o aruncă Miles, când Rosalind îl opri să-i urmeze.

Cortul fusese instalat pe o pajişte folosită de familia Stanhope ca teren de crichet. Restul parcului consta în tufişuri

sălbatice, un petec de pădure străbătut de un râu, două grădini cu flori şi una de zarzavat.

— Nu este mult de văzut, spuse Janus, conducând-o spre o bancă izolată, sub un castan. Dar, adăugă el, eu nu te-am adus aici să admiri parcul.

Georgina se uită întrebător la el.

— Atunci, de ce m-ai adus aici?

— Pe lângă faptul că doresc să fiu singur cu tine, sunt curios să aflu de când îl cunoşti pe Miles, spuse el, cu o voce tandră.

Cum trebuia să răspundă Georgina? După cum aflase de la Harry, Miles îşi schimba iubitele la fel de rapid cum alţi bărbaţi îşi schimbau părerile, aşa că nu putea să spună că-l cunoştea de la paisprezece ani, când Harry îl adusese acasă într-o vacanţă.

— De destul de mult timp, spuse ea, cu privirea fixată pe pantofi.

— Bunica era îngrijorată, spuse brusc Janus. Era convinsă că Miles este încurcat cu cineva complet nepotrivit.

Georgina înlemni, bărbia ridicându-i-se când întâlni privirea pătrunzătoare care o studia.

— Nepotrivită? în ce fel?

El ridică din umeri.

— Acum că te-am cunoscut, mi se pare jignitor. Dar, din anumite motive, bunica era convinsă că, îndrăgostit nebuneşte, Miles nu-şi găsise soţia potrivită. Janus schiţă un zâmbet. Şi după ce te-am cunoscut, cred că are dreptate. Tu nu eşti deloc potrivită pentru Miles.

Plăcerea Georginei de a fi în compania lui se evaporă.

— Presupun că nu, spuse ea cu răceală. Originea mea este foarte diferită de a voastră.

— Asta este mai curând o concepţie învechită, nu asta am vrut să spun. Eşti snoabă, domnişoară Griffiths? spuse el, cu un licăr de amuzament în ochi.

— Nu. Am vrut să spun că fratele meu este intelectualul familiei. Spre deosebire de el, eu niciodată nu mi-am dorit titluri academice.

Se înclină uşor spre ea, privind-o cu căldură.

— Presupun că nu. Talentul tău deosebit, fiind ceva cu care te-ai născut.

Ea scutură din cap.

— Câtuşi de puţin. Am muncit foarte mult pentru a-mi

cultiva talentul pentru meseria mea, te asigur.

Janus o prinse brusc de mână.

— Georgina… ascultă. Am vrut să spun că sunt convins că Miles nu este bărbatul potrivit pentru tine în nicio privinţă. Intenţia mea este să te conving să renunţi la el…

— Cum? Georgina îşi retrase brusc mâna, ochii ei aruncând flăcări. Oh, înţeleg! M-ai adus aici să mă avertizezi, sau poate chiar să mă cumperi! Se mai practică asta? Care mai este astăzi preţul pentru o clientă indezirabilă ca mine?

— M-ai înţeles complet greşit, Georgina, la naiba! Janus vorbise ca pentru sine, apoi se întoarse, simţind o mână pe umăr. Şi-au făcut apariţia, Miles? continuă el, fără să se clintească. Eu stăteam de vorbă cu… Georgina.

— Înţeleg, spuse Miles, pe un ton arţăgos. Du-te şi caută pe altcineva cu care să intri în vorbă. Pentru început ai putea s-o iei pe Ros de pe capul meu.

Janus sări în picioare.

— Ah, frumoasa Rosalind. Ei bine, este cam misterioasă, într-adevăr, dar este o fată foarte drăguţă. Bine, o să mă străduiesc să te scap de necazuri, Miles.

Georgina se ridică în picioare, dorindu-şi foarte mult să

plece acasă.

— V-am auzit spunând că tânărul cuplu este gata să plece, nu-i aşa? spuse ea cu seninătate. N-ar trebui să-i grăbim?

Urmară obişnuitele râsete şi veselia gălăgioasă, când mireasa şi mirele trecură prin ploaia de confeti în drum spre maşina împodobită cu baloane argintii, în formă de inimă, mici cutii de tablă şi ghete legate să-i atârne în spate. Fu o explozie de bucurie când Rosalind prinse buchetul aruncat de Katie în mulţime, apoi fericita pereche îi sărută pe toţi, ultimă dată, înainte de a se urca în maşină, şi Georgina decise că venise timpul să facă acelaşi lucru.

Făcu un mare efort să zâmbească şi să vorbească. Nu-şi putea scoate din minte cuvintele lui Janus Stanhope. De ce nu era potrivită pentru Miles? Cine era el să judece eligibilitatea cuiva? Totuşi, supărată şi dezamăgită cum era, tânjea totuşi să rămână, doar pentru a fi lângă el, un gând pe care-l consideră atât de umilitor, încât decise să plece imediat din apropierea lui. Mergând alături de Miles să se alăture familiei acestuia, Georgina realiză că începuse s-o doară capul din cauza tensiunii.

— Aţi fost foarte amabilă că aţi rugat familia Harveys să mă invite, doamnă Stanhope, spuse ea. M-am distrat minunat,

dar având de parcurs un drum lung până acasă, m-am gândit să plec devreme.

Miles păru uluit.

— Dar, Gee, va urma o petrecere aici, seara asta. Nu ţi-am spus?

— Evident că nu, nefericitule! Henrietta Stanhope se uită exasperată la nepotul său. Cu siguranţă, i-ai spus Geroginei că dorim să rămână la noi peste noapte, nu?

— Îmi pare rău, buni… probabil mi-a ieşit din minte.

Georgina zâmbi.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, dar oricum nu pot, trebuie să mă trezesc devreme, mâine dimineaţă.

— O şedinţă foto devreme? întrebă Janus, venind lângă ei.

Georgina se uită absentă la el, apoi tresări la durerea ce-i săgetă tâmplele.

— Nu sunt obişnuită să port ceva pe cap, spuse ea ca explicaţie, dându-şi jos pălăria şi oftând uşurată când părul i se revărsă peste umeri.

— Dumnezeule, micuţo, ai un păr splendid! spuse doamna Stanhope.

— Dar este roşcat! exclamă Janus.

— Normal că este roşcat, spuse bunica lui, amuzată. La un ten deschis ca al Georginei – ca să nu mai vorbim de pistrui – părul este întotdeauna roşcat, Janus.

— Părea negru în fotografie… Janus se opri, la expresia de avertizare de pe faţa lui Miles.

Georgina se încruntă uşor.

— Fotografie?

— Am făcut o mulţime de fotografii. Janus te-a confundat cu altcineva, Gee, spuse repede Miles.

Doamna Stanhope se uită de la un nepot la celălalt, apoi o luă pe Georgina de braţ.

— Draga mea, refuz să te las să pleci fără să bei un ceai, dacă nu altceva. Hai să stăm de vorba numai noi, femeile. Ospătarii servesc al doilea rând de cafea şi ceai în cort, dacă vântul ăsta afurisit n-o să-l ia pe sus. Meteorologii n-au spus nimic despre vânt, dar slavă Domnului, am avut noroc de soare…

Continuând să vorbească, pentru a evita refuzul pe care Georgina era vizibil gata să-l formuleze, doamna Stanhope o conduse hotărâtă, spre masa de unde mama mirelui le zâmbea de

bun venit. Georgina nu avu altceva de făcut decât să se aşeze, să bea ceai şi să discute politicos, frământându-şi mintea cu remarca lui Janus referitoare la fotografie. O fi crezut că fata de pe plajă era ea! Georginei i se făcu greaţă. Acela era motivul neaşteptatei lui atitudini prietenoase faţă de ea? în niciun caz pentru că i-ar împărtăşi sentimentele, ci pentru că presupunea că era gata să-şi dea jos hainele fără să clipească. Clocotind de furie, îşi strânse părul la spate cu o panglică pe care o găsi în geantă, privirea devenindu-i glacială când îi văzu pe Miles şi pe Janus în depărtare, prinşi într-o discuţie aprinsă. Rosalind li se alătură, îl luă pe Miles de mână, trăgându-l deoparte, în timp ce Janus se îndreptă spre cort, cu o expresie foarte hotărâtă.

— Bei un ceai, Janus? îl întrebă bunica.

— Nu acum, mulţumesc. Janus se uită încruntat la Georgina. Mă întreb dacă aş putea s-o răpesc, pentru un moment sau două, pe domnişoara Griffiths înainte să plece.

Bunica lui se arătă nemulţumită.

— Lasă fata să-şi termine ceaiul, dragă. Abia dacă am schimbat două vorbe, în timp ce tu ai stat cu ea aproape toată ziua.

Miles li se lătură, Rosalind venind cu paşi repezi în urma

lui.

— Foarte adevărat, buni. Oricum, cred că poate să-i spună Georginei în public ce are de spus. Ignorând privirea furioasă a fratelui său, i se adresă direct Georginei. Janus credea că tu erai fata din poză, Gee.

— Despre ce fotografie este vorba? întrebă doamna Stanhope.

Miles se uită nervos la ea.

— Cum să spun, buni, i-am făcut poze unei prietene de-ale mele. Ea este model, de fapt. Şi am reuşit să vând una unui ziar care apare mâine.

Urmă un moment de tăcere. Oliver Stanhope, care sosise spre sfârşit, îşi bătu fiul pe spate cu entuziasm, dar privirea doamnei Stanhope se îndreptă spre Georgina, care stătea foarte liniştită, încercând să pretindă că nu se afla acolo.

— Dar ce legătură are asta cu tine, draga mea?

Georgina, dorindu-şi să fi fost la mii de kilometri depărtare, se strădui să zâmbească.

— Niciuna.

Janus se încruntă, când Rosalind îl luă de braţ pe Miles.

— Ai fotografia la tine, Miles? spuse ea. Vrem s-o vedem

şi noi.

Miles, roşu la faţă, se uită cu teamă la bunica sa.

— Nu cred…

— Haide, tinere, îi ordonă tatăl său. Nu ne ţine în suspans.

Janus, cu faţa rigidă de silă, se îndepărtă intenţionat de ei, în timp ce Miles scoase fotografia dintr-un buzunar interior, înmânând-o sfios tatălui său.

— Dă-mi-o, Oliver, îi ordonă Henrietta Stanhope. Ce atâta agitaţie… oh, înţeleg! Ai crezut că o să fac un atac, dacă o să văd nişte sâni goi, presupun. Splendid părul feţei, aproape la fel ca al Georginei, adăugă ea cu răutate.

Pentru un moment, toţi ochii se îndreptară spre Georgina, apoi Miles, iritat, înşfacă fotografia.

— Fireşte că nu este Georgina! întâmplător, modelul este o fată numită Linda Potts, care sper că mă va face cunoscut.

Janus se uită îngrozit la Georgina, greşeala privind identitatea ei citindu-i-se pe faţă, o clipă, înainte ca ţeasta să i se golească de expresie, când Miles o luă de mână.

— Pentru cazul că mai este cineva nedumerit, continuă Miles, uitându-se în ochii fratelui său, ea este Georgina

Griffiths, care, aşa cum buni şi tati ştiau deja, este sora vitregă a lui Harry Rawlings, colegul meu de cameră de la Cambridge şi tovarăşul meu de apartament, în Bayswater. O cunosc pe Georgina de când… de când m-am îndrăgostit de ea când era o fetiţă slăbuţă, cu pistrui, prima dată când am stat la familia ei.

Doamna Stanhope se uită la faţa împietrită a lui Janus, apoi la cea îndurerată a Rosalindei, şi spuse repede.

— Încântător flăcău, Harry. A stat la noi de câteva ori. Totuşi, sunt convinsă că se referea la surioara lui folosind un alt nume. Am dreptate, dragă?

Georgina dădu afirmativ din cap, mâhnită. Carrot, probabil… de la morcov.

Janus prinse brusc viaţă.

— Pot vorbi ceva cu tine în particular, domnişoară Griffiths? Te rog.

— Dacă aţi crezut că eu eram fata din fotografie, nu vă cereţi scuze, zâmbi Georgina. La drept vorbind, sunt flatată. Mi-e teamă că singura asemănare este părul.

— Prostii, draga mea, spuse Oliver Stanhope, galant. Tu eşti o tânără fermecătoare, iar Miles este un flăcău norocos.

Georgina îi adresă un zâmbet trist.

— Vă mulţumesc, domnule Stanhope. Acum, chiar trebuie să plec. Am vorbit serios când am spus că trebuie să mă trezesc devreme dimineaţă.

— Cu ce te ocupi? întrebă Janus.

— Este horticultor, dragă, spuse doamna Stanhope, plimbându-şi privirea de la nepotul său la Georgina, cu vădit interes.

— Sunt coproprietara unei mici florării din oaşul meu natal, adăugă Georgina cu mândrie. Apoi se întoarse pentru a-şi lua la revedere de la ceilalţi, înainte de-al lăsa pe Miles s-o conducă la maşină.

Odată ajunşi suficient de departe pentru a nu fi văzuţi, Georgina se întoarse furioasă spre Miles.

— Cum ai putut să afirmi prostia aceea, că te-ai îndrăgostit de mine când eram o copilă, neghiobule? Şi de ce n-ai lămurit pe… toată lumea că nu eu eram fata din fotografie?

Miles se arătă uimit.

— Adică, pe Janus? Nu mi-a trecut prin minte că îşi va imagina că erai tu! Oricine îşi poate da seama că nu erai tu, oricum. În primul rând, Linda este pe jumătate cât tine, Gee.

— Mulţumesc foarte mult! spuse supărată, Georgina,

descuind portiera. Îşi puse cu grijă, pălăria pe bancheta din spate, şi-şi ridică privirea la Miles. Se pare că Janus n-a realizat diferenţa… Aceasta se opri, observând silueta înaltă, familiară, apropiindu-se de el.

— Vorbeşti de lup, spuse Miles iritat.

Se părea că Miles era chemat la telefon.

— Du-te, am eu grijă de domnişoara Griffiths, îi ordonă Janus şi, spre iritarea ei, Miles o sărută în fugă pe obraz şi-şi luă picioarele la spinare fără a arunca o privire în urmă.

Georgina se uită încruntată în urma lui, apoi îşi întoarse privirea spre Janus Stanhope, care stătea sprijinit de maşină, cu ochii fixaţi pe faţa ei.

— Expoziţia de flori de la Chelsea, spuse el brusc, după o tăcere atât de îndelungată, încât Georgina începuse să se enerveze.

— Asta ar trebui să însemne ceva? întrebă ea.

— Când am aflat că eşti horticultor, totul a prins contur. El îi susţinu privirea, de parcă ar fi dorit ca ea să-şi amintească. Ne-am ciocnit în înghesuiala de la standul cu trandafiri. Ţie ţi-a căzut programul şi eu l-am ridicat.

— Serios? spuse Georgina, prefăcându-se surprinsă. Tu

erai?

— Mă simt jignit că nu ţi-am făcut nicio impresie. Dar ochii îi străluceau de amuzament, de parcă ar fi ştiut că minţea. Ciudat, într-adevăr, continuă el. În momentul în care te-am văzut astăzi, am fost sigur că te-am mai întâlnit, dar cum Miles tot vorbise despre fotomodelul lui, m-am gândit că probabil te văzusem în vreo fotografie undeva.

— Nu în cea pe care a arătat-o azi, replică ea tăios. Aceea nu punea accentul exact pe faţă.

— Ştiu. El schiţă un zâmbet. Îmi cer scuze.

— Chiar nu este necesar, bombăni ea cu răceală, cu privirea plecată.

— A fost o greşeală scuzabilă. Când Miles a spus că îşi va aduce ultima iubită la nuntă, aşa cum dorea bunica, în mod firesc am presupus că era vorba despre model. Dar imediat ce te-am văzut, am realizat că trebuia să fie o greşeală. Apoi, când ţi-ai lăsat părul pe umeri, am fost convins că erai fata de pe plajă.

Georgina îl privi în tăcere.

Janus se apropie.

— Domnişoară Griffiths… Georgina, lasă-mă să-ţi

explic. Sunt cu zece ani mai în vârstă decât Miles, şi obişnuiesc să fiu cu ochii pe el. Este un copil în unele privinţe, o pradă uşoară pentru orice femeie care-şi urmăreşte propriile interese.

Georgina îşi ridică bărbia, ochii scânteindu-i ca gheaţa.

— Fii sigur, domnule Stanhope, că nu reprezint niciun pericol pentru el. Acum, dacă vrei să te dai la o parte, aş vrea să intru în maşină.

Janus trânti portiera şi se rezemă de ea, cu mâinile încrucişate.

— Nu încă. Aş vrea să pun nişte lucruri la punct.

— Domnule Stanhope, mă simt nevoită să-ţi cer să mă laşi să intru în maşina mea! Georgina începea să-şi piardă răbdarea. Am un drum lung de făcut.

— Nu te ţin mult, o asigură el. Vreau doar să te întreb dacă ştii că familia a sperat întotdeauna că Miles se va căsători cu Rosalind, într-o bună zi.

Georgina deschise gura pentru a-l informa pe Janus Stanhope că frăţiorul lui putea să se însoare cu Rosalind Winter, cu Linda Potts, sau să-şi facă un harem, căci nu-i păsa câtuşi de puţin, dar un impuls interior o făcu să se răzgândească.

— Deci, vrei să mă îndepărtezi prin avertizări, spuse ea,

cu o voce moale.

— Doar pentru că sunt sigur că mariajul cu Miles va fi un dezastru pentru tine, replică el, cu o fermitate care o irită pe Georgina şi mai mult, pentru că ştia că era foarte adevărat.

— Domnule Stanhope, spuse ea nervoasă, părerea mea este că Miles ar trebui lăsat să convieţuiască sau să se însoare cu cine doreşte. Are douăzeci şi cinci de ani, nu este un copil!

— Eu tot cred că ar trebui să renunţi la el, spuse Janus, luând-o brusc de mână.

Chiar nu există nicio cale prin care să te conving?

Georgina se înfioră la atingerea lui, sângele năvălindu-i în obraji, ca răspuns la neaşteptata căldură din ochii lui. Oh, da, gândi ea, existau o sută de căi s-o convingă, şi probabil s-ar bucura de fiecare dintre ele.

Lucru care nu schimba însă faptul că el n-avea niciun drept s-o împiedice – sau pe oricine altcineva – să se mărite cu dragul lui frăţior.

Îşi retrase rapid mâna.

— Nu, n-ai nicio şansă, domnule Stanhope.

Ochii negri, strălucitori, erau plini de admiraţie când Janus Stanhope o salută, înclinându-se uşor, în deplină

concordanţă cu hainele elegante pe care le purta. El se dădu deoparte, deschizând uşa, pentru a o lăsa să intre.

— În cazul ăsta, domnişoară Georgina Griffiths, spuse el, atâta timp cât dragostea ta pentru Miles este de nezdruncinat, inevitabil cărările noastre se vor mai încrucişa.

Capitolul 3

Georgina avu probleme imense cu concentrarea, pe drumul spre casă, mintea fiindu-i invadată de o mulţime de lucruri, pe care ar fi trebuit să i le spună lui Janus. De ce naiba nu renunţase, pur şi simplu să râdă de greşeala de identitate şi să spună că n-avea nicio altfel de afecţiune pentru Miles, decât pentru Harry?

Pentru că atunci, şopti o voce interioară, Janus Stanhope probabil şi-ar fi exprimat recunoştinţa, spunându-i apoi un politicos la revedere, şi Georgina Griffiths nu l-ar mai fi văzut niciodată. Pe câtă vreme dacă ştia că umbla încă după Miles, era posibil s-o contacteze, să mai încerce o dată s-o convingă.

În acel moment, Georgina îşi recăpătă obişnuitul simţ al realităţii. Pe cine păcălea ea? Ce folos, dacă o contacta? Şi totuşi, ceva în atitudinea lui păru să indice că nu-i era complet indiferentă. La asta se adăuga şi faptul de necontestat că el îşi amintise acea primă întâlnire. Ceea ce spunea ceva. Era măgulitor să afle că acea primă întâlnire îi rămăsese Lui Janus în minte. Pentru că, indiferent dacă îi plăcea sau nu, Georgina realiză cu disperare că fusese suficient să-şi amintească acea faţă

convingătoare, cu cicatricea de pe obraz, pentru ca inima să i-o ia razna, scăzându-i abilităţile de şoferiţă, pe autostrada aglomerată.

Dimineaţa următoare, Georgina nu avu timp să se lamenteze. După întoarcerea ei, seara trecută, Georgina petrecuse o noapte albă, în apartamentul de deasupra florăriei, şi coborî din pat, mai mult moartă decât vie. Prin urmare, se afla într-o dispoziţie combativă când sosiră angrosiştii cu florile, şi după obişnuitele discuţii şi târguieli, Georgina începuse să se simtă pe jumătate om când îşi făcu apariţia partenera ei Chris, însoţită de Karen, asistenta lor.

Christine Walters, partenera Georginei, avea peste treizeci de ani, doi copii plecaţi la şcoală şi un soţ care călătorea mult în străinătate. În consecinţă, era întotdeauna dornică de conversaţie, când aveau de lucru cu comenzile care soseau, atât de pe plan local cât şi naţional, pentru fiecare tip de floare sau plantă. Tânăra lor asistentă, o studentă la colegiul local de agronomie, se ocupa de clienţii din faţa florăriei, ca de obicei, ajutând-o pe Georgina, în timp ce Christine îşi împărţea timpul între telefon şi calcule.

Georgina lucra la un arc floral de dimensiuni

considerabile, comandat pentru o aniversare, descriind aranjamentele florale şi toaletele purtate de invitaţii la nuntă, când Christine luă o comandă la telefon, rânjind cu gura până la urechi în timp ce asculta. Georgina, terminând arcul, îşi ridică privirea întrebătoare de pe planşa cu decoraţiuni pe care o finaliza pentru aceeaşi comandă.

— Ascultă asta! spuse Chris râzând. Tocmai am primit o comandă pentru un buchet mare de trandafiri roşii, care să fie trimis domnişoarei Georgina Griffiths, cu mulţumiri şi sărutări de la Miles, îl fac eu, sau tu?

— Ce să fac eu cu trandafiri roşii? Am văzut destui toată ziua. Desigur, Miles nu s-a gândit deloc la asta, deşteptul!

— Nerecunoscătoareo. Dacă nu vrei trandafirii, trimite-i mamei tale.

— Grozavă idee! Pune în mesaj „Mulţumesc pentru pălărie”.

Dar o altă comandă, sosită mai târziu, fu primită cu mai multă căldură. Un pachet adresat Georginei, îşi scoase la iveală conţinutul constând într-o cutie cu ciocolată de casă, excelent ambalată, însoţită de un bilet pe care scria:

„Florile s-ar ofili până la Newcastle. Vrei să accepţi astea în schimb?

Janus Stanhope"

Chris şi Karen făcură comentarii entuziaste, înainte ca un grup de clienţi să le distragă atenţia, dar mai târziu, când florăria se închisese şi urcase în apartamentul ei, Georgina avu timp să mediteze la neaşteptatul cadou. De ce simţise nevoia Janus să-i trimită ceva? Oare îşi cerea scuze pentru că presupusese că era una dintre acele femei calculate de care pomenise, sau pentru că o confundase cu fata din fotografie, sau pur şi simplu îi cerea să-l lase în pace pe Miles? Luă cutia de bomboane din pachet, cu mare grijă, cu un zâmbet slab în colţul gurii. Un lucru părea cert. Indiferent ce gândise, era clar că Janus nu şi-o scosese din minte în momentul când plecase. Asta nu însemna, desigur, că nişte dulciuri, chiar făcute în casă şi scumpe, erau suficiente pentru a şterge cu buretele jignirea pe care i-o adusese, afirmând că nu era deloc potrivită pentru Miles.

Miles o sună mai târziu, pentru a-i mulţumi şi personal, şi pentru a-i spune că toată familia lui fusese încântată s-o cunoască şi că s-ar bucura s-o vadă din nou la Keyne Magna, cât

de curând posibil.

— Foarte amabil din partea lor, dar nicio şansă, Miles. Este timpul să le spui adevărul.

— Ăă, păi… n-am putea să mai amânăm puţin, Gee? Buni a fost aşa de încântată de tine, încât ar fi păcat să-i stricăm plăcerea deocamdată.

Şi, în ciuda protestelor indignate ale Georginei, Miles câştigă în final, împotriva voinţei ei.

— Bine, dar numai câteva zile, spuse ea plictisită, fiindu-i silă să se mai certe. Miles, eşti o pacoste. Nu mă mai implic cu tine în nimic, niciodată, jur.

Georgina fu foarte ocupată în următoarele câteva zile. Avură loc trei nunţi în aceeaşi zi, ceea ce însemnă să asigure florile pentru trei petreceri de nuntă, trei biserici diferite, o casă privată, un restaurant şi un cort. Prin urmare lucră până după ora zece vineri seară, şi când închise florăria, a doua zi era prea obosită ca să se mai gândească la altceva decât la baie şi somn, indiferent că era sâmbătă sau nu.

Însă nu avu noroc. În timp ce încuia, cineva bătu la uşa florăriei. Ignoră faptul un timp, sperând că indiferent cine era avea să plece, dar o voce familiară începu s-o strige pe nume şi,

nervoasă, deschise cu zgomot uşa lui Miles, cu ochii fulgerându-i, când îl întrebă ce naiba făcea.

El îi adresă cel mai seducător zâmbet, reuşind să arate vinovat, sfios şi linguşitor, în acelaşi timp.

— Bună, Gee. Surpriză, surpriză.

— Ce cauţi aici? spuse Georgina, prea obosită pentru glume. Credeam că am scăpat de tine pentru un timp.

— Şi eu, spuse el, urmând-o pe scări, spre apartamentul ei. Adică, nu credeam că o să am nevoie de tine din nou… Miles se opri brusc.

Ah, sună îngrozitor. Dă-mi voie să-ţi explic…

— Nu-mi spune! Un alt moment crucial s-a ivit în viaţa ta şi Georgina Griffiths este din nou singura persoană din univers care te poate ajuta. Nici vorbă. Pleacă de aici, Miles.

— Te rog, Gee, nu fi aşa. Îi luă mâna, uitându-se foarte serios în ochii ei. Doar o singură mică favoare, apoi nu-ţi voi mai cere nimic niciodată, promit.

— Asta ai spus şi despre nuntă.

— Păi, într-un fel, şi asta este legat de nuntă.

Georgina se trânti într-un fotoliu, cu un oftat.

— Voi regreta, ştiu, dar dă-i drumul, Miles. Care mai este

problema, acum?

— Este buni. Miles se aşeză pe podea cu picioarele încrucişate, arătând jalnic. Te place, Gee.

— Şi mie-mi place de ea.

El se bucură vizibil.

— Atunci, probabil n-o să te deranjeze să pretinzi încă o dată că eşti viitoarea doamnă Miles Stanhope.

Georgina sări în picioare, fixându-l cu privirea.

— Nu voi face asta! Drept cine mă iei, Miles? Am acceptat o dată pentru că… pentru că sunt o proastă, presupun. Dar acum că familia ta ştie că nu le faci cadou o puicuţă cu sânii dezgoliţi ca viitoare mireasă, nu mai este nevoie de nicio înşelăciune. Georgina se îndreptă către micuţa ei bucătărie. Vrei un ceai…? Oh, răspunde tu, îl rugă ea, căci suna telefonul.

— Alo, spuse Miles în receptor. Da, este apartamentul domnişoarei Griffiths. Miles Stanhope. Bănuiam că eşti tu! Ce naiba vrei de la ea? Ce? Oh, bine.

Georgina, neascultând la început, avu brusc o presimţire, când Miles puse receptorul la loc.

— Nu era pentru mine?

Miles părea teribil de stânjenit.

— Era Janus.

Ea făcu ochii mari.

— Janus?

— Mi s-a părut un pic bosumflat că eram aici. A spus că nu era nimic important.

Georginei îi veni să se trântească pe podea, s-o lovească cu pumnii şi să ţipe, furioasă.

— Miles, spuse ea cu un calm ameninţător, când mă sună cineva, indiferent cine, vreau să vorbesc personal cu acea persoană.

Miles se înroşi.

— Ştiu, dar… Janus a închis înainte să te chem.

Făcând apel la toată puterea ei de stăpânire, Georgina turnă ceaiul, fără a mai pomeni de incident. Era chiar mândră de calmul ei de fier, în timp ce-l întrebă pe Miles despre bunica lui, care dorea se pare cu tot dinadinsul nu numai să facă o călătorie la Ascot, la cursele de cai, săptămâna următoare, dar şi ca Miles să vină cu fermecătoarea lui Georgina la un picnic cu familia.

— Nici vorbă! spuse imediat Georgina.

— Oh, Gee, te rog! Buni are un stimulator cardiac, înţelegi, spuse Miles, îngrijorat. Poate să moară oricând. Aşa că

te rog să vii, doar pentru a-i face pe plac dragei bătrâne. Te place foarte mult. Spunea că ai spirit. În plus, s-ar putea să fie ultima dată când vede cursele. Noi nu vrem sub nicio formă să-i stricăm plăcerea.

Cum, gândi Georgina, mai târziu, ar fi putut spune nu? în plus, recunoscu în adâncul sufletului, că răspunzând invitaţiei la un picnic cu familia, era probabil să-l mai vadă pe Janus, lucru care, dacă era să fie sinceră, îi influenţase în mare măsură decizia. Odată ce consimţământul îi fusese smuls, îi dăduse papucii lui Miles, deşi renunţase la vreo speranţă că Janus va mai suna.

Rămasă singură, Georgina începu să se ambaleze, blestemând soarta care făcuse ca Miles să răspundă în acel moment la telefon. Mâncă o omletă fără a-i simţi gustul, stând rezemată de pervazul ferestrei şi privind absentă apusul soarelui. Acum, desigur, Janus va fi convins că se încăpăţâna să rămână cu Miles, probabil regretând că irosise banii pe ciocolată.

Georgina scoase un oftat adânc, apoi făcu o baie şi se vârî în pat, aşteptându-se să stea trează toată noaptea.

Adormind chiar în momentul când puse capul pe pernă, Georgina se trezi ameţită dimineaţa următoare, soneria

telefonului, reuşind să scape receptorul pe podea înainte să răspundă, scrâşnind din dinţi când văzu cât era ora.

— Dacă nu încetezi, Miles, şuieră ea furioasă, nu voi mai vorbi niciodată cu tine, lăsând la o parte faptul că nu voi mai veni la Ascot.

La celălalt capăt al firului urmă o pauză.

— Cu riscul de a te dezamăgi, se auzi o voce foarte diferită de a lui Miles, sunt celălalt Stanhope, Janus.

Georgina se ridică în capul oaselor, cu ochii măriţi de uimire.

— Mai eşti acolo? întrebă el.

— Da.

— Bine. M-am gândit că voi avea mai mult succes să te prind singură la ora asta, decât am avut aseară. După salutul tău, înţeleg că Miles nu mai este acolo.

Georgina scrâşni din dinţi, numărând până la zece.

— Nu, nu este. Şi nimeni altcineva, adăugă ea, cu o voce mieroasă. Este foarte devreme, sau poate n-ai sesizat.

— Scuză-mă că te-am trezit. Credeam că ieşi undeva. Voiam să discut ceva cu tine aseară, când mi s-a închis brusc telefonul.

— Serios? Miles nu mi-a spus.

— M-a… m-a deranjat că erai cu el.

— De ce?

— Nu fi naivă, domnişoară Griffiths. Ştii foarte bine că eu consider că nu eşti deloc potrivită pentru Miles.

— Probabil ar trebui să-i spui asta lui Miles, nu mie, domnule Stanhope.

— I-am spus. Miles este foarte încăpăţânat în privinţa acestui subiect.

Georgina se lăsă din nou pe perne.

— Foarte bine pentru Miles! Dar cu siguranţă, n-ai sunat – de două ori – doar pentru a-mi ţine o predică despre lamentabila mea neeligibilitate.

— Ce cuvinte lungi foloseşti, Georgina! o ironiză el. Desigur, ai dreptate. Motivul pentru care am sunat – în ambele ocazii – era să-ţi spun că întâmplător mă aflu în zona ta, weekendul ăsta. Sper că îmi va fi îngăduit să te invit la masă, sau măcar la o băutură, dacă numai atâta timp vei avea.

Nu era niciun fel de linguşire în vocea lui Janus Stanhope. Îşi formulase oferta cu încrederea unui bărbat sigur pe răspunsul pe care-l va primi.

Georgina, ignorând vocea interioară care o îndemna să spună da, refuză politicos.

— Mi-e teamă că nu pot, domnule Stanhope. Plec din Hereford, să-mi petrec ziua cu familia mea.

— Toată ziua?

— Toată ziua.

— N-ai putea să te întorci la timp, să bem ceva diseară, târziu?

Georgina făcu o pauză, prefăcându-se că reflectă la propunerea lui.

— Cred că aş putea, spuse ea, în cele din urmă.

— Bine. Să vin să te iau, sau ne întâlnim aici, la bar? Sunt la Unicorn.

— Ne vedem acolo, spuse ea, şi închise telefonul, fixându-şi privirea în tavan, nefiind sigură ce simţea acum când Janus Stanhope luase legătura cu ea. Ce voia el? îşi imagina că va reuşi de data aceasta s-o convingă să-şi ia ghearele de pe sărmanul inocent Miles? Zâmbi, întinzându-se cu plăcere. Dacă ar şti el! Miles nu era decât o momeală nevinovată. Prada ei, gândi Georgina cu ochii strălucind, era Janus Stanhope, nu frăţiorul lui. Refuzul de a renunţa la Miles făcuse minuni, până

la urmă. Janus îşi sporise eforturile s-o despartă de fratele lui, exact aşa cum sperase. Excelent.

Pentru prima dată, ziua petrecută în sânul familiei trecu foarte greu pentru Georgina. Când sosi vremea să plece, mama ei îşi manifestă regretul că-l lăsa pe faimosul frate al lui Miles Stanhope să aştepte. Rugată să plivească unul sau două straturi de flori, pentru a-şi consuma energiile, Georgina îşi petrecuse după-amiaza printre florile mamei, după care pierduse două ore aranjându-se, zăbovind asupra părului proaspăt spălat, până îl făcu să strălucească precum cuprul topit. Odată părul periat şi parfumat, îşi îmbrăcă rochia preferată, din batist albastru-închis, îşi îmbrăţişă părinţii amuzaţi şi se urcă în maşina ei, pentru a ajunge la neaşteptata întâlnire.

După câteva minute în apartamentul ei, în care se studie în oglindă, Georgina porni pe jos pe drumul scurt către Unicorn, pierzându-şi brusc curajul când se apropie de hotel. Era o clădire veche, frecventată atât de turişti cât şi de localnici şi, ca de obicei, barul era plin. Când îşi făcu apariţia în cadrul uşii, Janus sări de la o masă plasată într-un separeu, arătând superb într-o jachetă din catifea, o cămaşă dungată şi o pereche de pantaloni din bumbac kaki. El zâmbi, ochii luminându-i-se la vederea ei,

şi Georgina se simţi deodată foarte tânără şi nesigură, în timp ce-l urmărea strecurându-se prin mulţime pentru a veni s-o întâmpine.

— Bună seara. Ai întârziat, Georgina, spuse el, luându-i mâna.

— Serios? zâmbi ea. Doar câteva minute, cu siguranţă!

— Minute pentru tine, ore pentru mine! Janus o conduse la masa lui, aşezând-o cu faţa în lumină şi cu spatele spre sală. Ei, spuse el, acum pot să te privesc în tihnă, nimeni nu mai are privilegiul ăsta.

Ce vrei să bei?

Georgina, supărată să constate că era timidă, îşi adună forţele, pentru a cere un pahar cu vin alb, apoi îl urmări cu coada ochiului pe Janus la bar, întrebându-se dacă acea apropiere directă era ultimul lui truc, pentru a o îndepărta de Miles. Dacă aşa stăteau lucrurile, era foarte plăcut, decise ea, adresându-i un zâmbet prietenos când îi puse paharul în faţă.

— Mulţumesc. Eşti de mult aici?

— De seara trecută. Am rămas aici peste noapte.

Georgina era uimită. Janus se afla în oraş de atâta timp, fără ca ea să fi ştiut!

— Am avut nişte afaceri în vecinătate, continuă el, aşa că am hotărât să mă opresc şi să iau legătura cu tine. Janus luă o gură de whisky, privind-o peste marginea paharului. Te-am sunat aseară, să te invit la masă. Dar a răspuns Miles în locul tău.

— Venise să se dea bine pe lângă mine, pentru a accepta să merg la Ascot cu familia ta.

— Şi a avut succes?

— Da.

Se lăsă tăcerea, în timp ce Janus o studie pe tânăra liniştită de lângă el, ochii lui zăbovind cu vădită plăcere pe faţa ei.

— Întotdeauna eşti aşa de tăcută, Georgina? întrebă Janus.

Aceasta îşi ridică privirea la el.

— Nu. Mă întrebam care este motivul pentru care m-ai invitat aici.

Janus se lăsă pe spate relaxat, cu un zâmbet în ochi.

— Draga mea Georgina, cum în curând vom deveni rude, este normal să te cunosc mai bine!

Ea zâmbi.

— Ei poftim! Desigur, nu m-am gândit la asta.

— Probabil pentru că n-ai nicio intenţie să devii cumnata mea, nu? spuse el, pe un ton insinuant.

Foarte adevărat, gândi Georgina, cu un fior. Nici nu-şi putea imagina ceva mai insuportabil.

— De ce crezi aşa ceva? întrebă ea.

— Pentru că nu te porţi ca o tânără îndrăgostită.

Georgina se simţi uşurată să audă asta. Era probabil o actriţă mai bună decât îşi imaginase.

— Nu sunt genul, îl asigură ea. În plus, îl cunosc pe Miles de prea mult timp pentru a fi visătoare în preajma lui.

— Ros îl cunoaşte chiar mai demult, spuse Janus, şi încă este visătoare în preajma netotului. Desigur, este foarte tânără, adăugă el îngândurat.

Nu mai tânără decât mine, gândi Georgina cu sarcasm, şi schimbă subiectul, trecând la invitaţia la Ascot, cu familia Stanhope.

— Abia aştept să merg acolo, minţi ea cu seninătate. N-am mai fost niciodată.

— Nu-ţi plac cursele de cai?

— Nu m-am prea gândit la ele. Există un hipodrom şi

aici, dar pentru mine nu înseamnă decât nebunie în oraş, când au loc cursele, sâmbăta. Ridică din umeri. La Ascot este cu totul altceva, desigur. Îmi place să admir atât pălăriile, cât şi caii şi abia aştept s-o văd pe regină şi restul familiei regale.

— Cum rămâne cu florăria ta?

— Mama s-a oferit dia nou să stea în locul meu. Cred că am cam profitat de ea în ultimul timp. Din fericire, joia închidem devreme.

Janus îi adresă un zâmbet crispat.

— Mi-e jenă gândindu-mă la gafa mea, când mi-ai spus că mama ta stă în locul tău când ai nevoie.

Georgina se gândi la reacţia mamei dacă ar afla că fusese luată drept model dezbrăcat până la brâu!

Janus se înfioră.

— Pentru Dumnezeu, să nu sufli o vorbă, mai ales tatălui tău, pentru că nu mă va lăsa niciodată să-i calc pragul.

Urmă o pauză, în care se priviră lung.

— Te aşteptai să-i treci pragul? întrebă Georgina.

El se ridică, luându-i paharul gol.

— Normal. Atâta vreme cât suntem pe cale să devenim rude, cred că este inevitabil.

Georgina îl urmări îndreptându-se spre bar, deducând din mersul lui siguranţa că marcase totuşi o lovitură directă.

În scurta perioadă care rămăsese până la închidere, care i se păru că trece cât ai clipi din ochi, vorbi cu bucurie, despre munca ei şi despre bizarele comenzi pe care le primise cu diferite ocazii, în special pentru înmormântări.

O umbră trecu peste faţa lui Janus.

— Sper să nu fim nevoiţi să recurgem la ceva similar.

Georgina simţi o strângere de inimă.

— Te gândeşti la bunica ta? Arăta într-o formă remarcabilă la nuntă.

El ridică din umeri.

— Este o femeie neînfricată, spre disperarea doctorului. Când se simte în stare să facă un lucru, îl face fără a ţine cont de starea inimii ei.

Georgina păru îngândurată.

— Probabil simte că timpul care i-a mai rămas de trăit ar fi irosit, dacă ar trăi ca o invalidă.

Ochii lui Janus Stanhope se luminară.

— Ai dreptate, desigur. Totuşi, o călătorie la Ascot imediat după nuntă, este aproape o imprudenţă! Asta nu

înseamnă că ar exista vreo şansă s-o opreşti. Este atât de încăpăţânată, încât nu poţi decât să-i faci pe plac şi să ai grijă să nu se extenueze sau să se supere cumva.

Acesta, îşi spuse Georgina, fiind unicul motiv pentru a-mi repeta triumfătorul rol de logodnică a lui Miles, proastă ce sunt. Se uită întrebător la el.

— Spune-mi, cu ce te ocupi de fapt, Janus, sunt curioasă să aflu ce face un bărbat ca tine într-o bancă.

— Un bărbat ca mine, repetă el, încruntându-se uşor. Ce vrei să spui, mai exact?

— Nimic deosebit, îl asigură ea. Numai că laşi impresia unui bărbat care-şi câştigă existenţa mai mult printr-o muncă fizică.

— Sunt angajat la una dintre cele mai importante bănci comerciale britanice, nimic deosebit de spectaculos. Domeniul meu sunt finanţele corporative. Conduc un departament care se ocupă de toate, de la preluări la proiecte de privatizare.

Pe Georgina aproape o deranjă să constate că era impresionată.

— Totul sună încântător, şi foarte departe de viaţa din regiunea asta.

— Uneori, am senzaţia că sunt nebun, că nu renunţ la lupta asta acerbă să găsesc ceva chiar în regiunea asta, Georgina, spuse el, surprinzând-o. Viaţa într-un mare oraş este infernal de solicitantă. Deocamdată îmi place această luptă. Când n-o să-mi mai placă, voi găsi o muncă mai liniştită, sau mă voi retrage să-mi scriu memoriile.

Georgina râse, scuturând din cap.

— Nu-mi pot imaginai aşa ceva. În plus, tu nu abandonezi lupta. Nu faci decât s-o schimbi cu alta.

Janus o privi cu respect.

— Ce cuvinte înţelepte, de la cineva atât de tânăr. Apropo, câţi ani ai?

— Douăzeci. Aproape douăzeci şi unu, mărturisi Georgina cu părere de rău, simţindu-şi obrajii arzând la schimbarea bruscă a expresiei de pe faţa companionului ei.

Janus părea uluit.

— Numai atât? Dumnezeule mare, eşti doar un copil! Eu credeam că eşti cel puţin de aceeaşi vârstă cu Miles. Când a spus că te cunoaşte de-o viaţă, mi-a lăsat impresia că sunteţi de-o seamă.

Georgina scutură din cap, spunându-i zâmbind că era doar

o slăbănoagă pistruiată de paisprezece ani, când Harry îl adusese prima dată pe Miles acasă, când căzuse dintr-un măr, deoarece Miles o urcase pe cea mai înaltă cracă pentru a culege fructe. La vizita următoare, acesta o luase la o plimbare cu barca pe râu, şi răsturnase barca.

— Râul nostru este ca un fluviu aici, desigur, spuse ea chicotind, aşa i-a explicat Miles mamei, când m-a adus acasă udă leoarcă. Îşi aruncă privirea la ceas şi-şi termină băutura în grabă. Dumnezeule, trebuie să plec. Este târziu. Se uită întrebătoare la el. Pleci înapoi la Londra, seara asta?

— Nu, micuţo, spuse Janus, trăgându-i scaunul. Prefer să conduc în zori, când drumurile sunt libere.

Georgina porni împreună cu el spre ieşirea din barul încă aglomerat, zâmbind în trecere câtorva cunoscuţi. Când ajunseră în hol, ea îi întinse mâna.

— Mulţumesc. A fost foarte plăcut. Noapte bună.

Janus îi luă mâna, trecând-o sub braţul lui.

— Nici nu poate fi vorba, domnişoară Griffiths. Te voi conduce acasă, teafără şi nevătămată, înainte de a merge la culcare.

Georgina nu avu nicio obiecţie. Nu era distanţă mare până

la mica ei florărie, ar fi putut foarte bine să ajungă acolo singură. Dar se potrivea perfect cu planul ei de a-l îmblânzi pe Janus Stanhope, să-l aibă alături în scurta plimbare spre casă.

— Apropo, de ce te aflai la expoziţia de flori din Chelsea? întrebă ea.

Janus îi zâmbi, privind-o pieziş.

— Probabil soarta m-a trimis acolo, să te întâlnesc!

Georgina îi adresă un zâmbet ironic.

— Foarte nostim, spuse ea. Care era adevăratul motiv?

— Mai trebuie să întrebi? O însoţeam pe cutezătoarea mea bunică. Janus clătină din cap. Se pare că are de gând să facă absolut tot ce este posibil în vara asta, o să mă consideri ciudat, dacă-ţi spun că mă deranjează?

— Deloc. Înţeleg foarte bine. Ceea ce era foarte adevărat, îşi spuse ea. Altfel nimic n-ar fi convins-o să continue acea farsă ridicolă, jucând rolul de logodnică a lui Miles.

— Înţeleg că tu te aflai acolo în interes profesional.

— Da. Dar am mai fost de nenumărate ori, cu mult înainte de a decide că horticultura va fi cariera mea. Mama consideră Chelsea cel mai important eveniment de pe calendarul ei de vară. Îi place foarte mult grădinăritul, dar tata preferă

golful, aşa că eu am însoţit-o mereu la expoziţia de flori. Acum, desigur, este interes profesional pentru mine. Îl privi pieziş, pe sub genele lungi. A fost chiar o coincidenţă că ne-am ciocnit unul de altul acolo.

— Nicio coincidenţă, Georgina. Cum ţi-am mai spus, trebuie să fi fost soarta. De data aceasta, pe faţa lui nu mai era niciun zâmbet, când se uită la ea, şi Georgina îşi întoarse privirea, conştientă că era tentată să alunece din nou pe un teren periculos.

— Eu nu reuşesc să înţeleg, spuse Janus, cum, gândindu-te la experienţele pe care le-ai avut cu Miles, te mai poţi gândi la vreo relaţie de orice fel cu el, ca să nu mai vorbim de căsătorie.

Georgina deschise gura să explice, dar se răzgândi. Nu încă.

— Îl iubesc, spuse ea în cele din urmă. Georgina îl iubea la fel cum îl iubea pe fratele ei Harry. Dar atâta timp cât îi promisese lui Miles, să continue încă puţin acea mascaradă nu putea să-i spună lui Janus: „Ne cunoaştem de foarte mult timp”.

— Hm. De atunci este îndrăgostit de o puştoaică pistruiată. Janus părea sceptic. Ciudat că a ţinut ascuns până acum.

Georgina spuse repede.

— Amândoi am avut alte… alte relaţii de-a lungul anilor, înţelegi…

— Care ani? Tu eşti doar o copilă!

— Nu sunt! replică ea, înţepată. Sunt o femeie în toată firea, asociată într-o mică afacere de succes, nu uita. Cu o mişcare bruscă, intră pe mica alee care ducea la florărie. Urmând-o, Janus aşteptă să descuie uşa.

— Ţine cont de sfatul meu, Georgina, spuse el încet. Uită-l pe Miles. Crede-mă… nu este pentru tine.

Ea ezită, foarte tentată să-i spună adevărul.

— Ar trebui să ne laşi pe mine şi Miles, să rezolvăm problema asta, spuse ea în cele din urmă, rămasă brusc fără suflare, căci el venise atât de aproape, încât îi simţea căldura prin rochia subţire de bumbac.

— Îmi permiţi să intru? întrebă el deodată.

Georgina scutură din cap.

— Nu. Este un oraş mic. Ora la care te vei întoarce la Unicorn va fi corect notată, te asigur.

El oftă.

— Păcat. Noapte bună, atunci, Georgina.

— Noapte bună. Deschizând uşa, Georgina nu rezistă tentaţiei de a pune întrebarea la care se gândise toată seara. Se întoarse, uitându-se în sus la el. De ce ai rămas azi aici, Janus?

El zâmbi, privind-o în adâncul ochilor.

— Mă gândeam că este evident. Am suportat să petrec o sâmbătă noapte singur, şi o duminică plictisitoare şi frustrantă, doar pentru a fi câteva ore în compania ta seara asta, Georgina.

Un val de căldură îi invadă faţa, greu de distins sub pielea catifelată plină de pistrui. Ea zâmbi timid, simţindu-se brusc novice şi vulnerabilă, în compania acelui bărbat versat şi tulburător.

— Am… am uitat, se bâlbâi ea. Să-ţi mulţumesc pentru ciocolată, vreau să spun. Nu era nevoie să-mi oferi ceva.

Janus se sprijini, indolent de perete.

— Am considerat că te-am jignit foarte tare, într-un fel, probabil pentru că te-am luat drept o fată care-şi câştigă existenţa dezbrăcându-se. Personal, nu consider ceva rău dacă o fată are calităţile necesare, dar am avut impresia că greşeala mea te-a supărat foarte mult. Am dreptate?

— Da, recunoscu ea.

— Deci, cum părea o prostie să trimit flori unui florar, am

trimis ceva dulce, unei persoane dulci. Se depărtă de perete, lăsându-i impresia că o domina.

Georgina se dădu înapoi.

— Oh! Ei bine… mulţumesc. Au fost delicioase şi foarte apreciate, de mine şi colegii mei.

El întinse braţul s-o cuprindă, şi Georgina se încordă, fiecare nerv reacţionând la atingere.

— Fetiţele mature nu dau un sărut de mulţumire? spuse el, atât de încet, încât Georgina se înclină uşor pentru a-l auzi, o reacţie pe care el o interpretă drept încuviinţare, şi o sărută, luând-o în braţe, exact în momentul când ea realiză că asta îşi dorise din primul moment în care-l văzuse.

Incapabilă să gândească prea limpede, observă, uimită, că şocul provocat de atingerea mâinii lui Janus Stanhope fusese nimic faţă de cel din clipa când buzele lui le întâlniră pe ale ei. Cu sângele clocotindu-i în vene, şi cu genunchii tremurând, se lăsă moale în braţele lui, care se strânseră şi mai tare în jurul ei. Gura lui deveni insistentă, buzele ei se depărtară, şi focul care se aprinse în ea o umplu pe Georgina de groază. Se smulse din braţele lui, cu răsuflarea întretăiată, cu ochii strălucind pe faţa palidă.

— Trebuie să fi fost foarte scumpă ciocolata aceea, spuse ea şovăind.

— Sărutul a fost de departe mult mai scump, spuse Janus cu tandreţe, prinzând-o de umeri. Nu… nu fugi, N-am de gând să te sărut din nou. Lumina slabă de la felinarul din stradă prinse licărul din ochii lui. Aşa îl săruţi şi pe Miles, Georgina?

Pe punctul de a spune că nu-l sărutase niciodată pe Miles, şi nici n-avea intenţia s-o facă vreodată, Georgina trase adânc aer în piept şi se eliberă din strânsoarea lui.

— Asta… nu e treaba ta.

— Permite-mi să fiu de altă părere. Janus se dădu înapoi, şi ea văzu în expresia feţei lui ceva ciudat de ameninţător. Georgina, dacă o femeie a mea ar răspunde astfel unui bărbat, aş ţine-o la loc sigur.

— Cum nu sunt femeia ta, nu se pune problema, sublinie ea cu asprime, şi deschise uşa. Noapte bună. Mulţumesc pentru băutură.

— Noapte bună, Georgina, vise plăcute, spuse el încet. Ne vedem la Ascot.

— Vii şi tu? întrebă ea, neputându-se abţine.

— Acum când ştiu că vei fi acolo, nimic nu mă va putea

reţine!

Capitolul 4

Când Miles o sună pe Georgina seara următoare, nu fu deloc încântat să afle că Janus o scosese la un pahar.

— Ce joc încearcă să facă? spuse el, înfuriat la culme. Înţeleg că acum n-are nicio legătură, dar tu nu eşti genul după care umblă Janus de obicei, Gee.

Georgina se zbârli. Toată ziua de luni încercase să uite săruturile lui Janus Stanhope, şi eşuase atât de lamentabil, încât Chris şi Karen realizaseră că ceva o supărase. Remarca lui Miles atinse un punct sensibil, într-un fel sau altul.

— Normal că nu sunt genul lui, îi aruncă ea. El crede că sunt logodnica ta, nu uita, Miles Stanhope, deşi nu-mi imaginez cum ar putea să creadă cineva aşa ceva, când nici măcar nu port un inel.

— Nu m-am gândit deloc la asta!

— Asta e problema ta, pur şi simplu nu te-ai gândit.

Miles, vizibil speriat că Georgina va refuza până la urmă să vină la Ascot, încercă s-o convingă, insistând asupra faptului că prezenţa ei era absolut necesară. Bunica lui, spuse el, mâhnit, încurcase complet treaba, invitând-o pe Ros, care îşi luase o zi

liberă de la grădiniţă, pentru a li se alătura. Deci, am nevoie de tine, să mă salvezi, Gee, spuse el. Bunica spune să vii şi să rămâi peste noapte la Keyne Magna, apoi plecăm cu toţii la Ascot cu Rollsul.

Georgina reflectă la spusele lui.

— Voi veţi fi acolo?

— Acasă? Da. Janus nu poate scăpa până a doua zi, aşa că ne vom întâlni cu el la Ascot.

— Este foarte drăguţ din partea doamnei Stanhope. Transmite-i că voi fi încântată, spuse Georgina, promiţând că va fi la Keyne Magna, înainte de cină, două zile mai târziu.

Georgina ajunse la Keyne Magna, exact la apusul soarelui. Şi de data aceasta, având timp să acorde mai mult timp farmecului ei, Georgina fu încântată de Glebe House. Deosebit de liniştită, cu pereţi solizi, avea un aer primitor, pe care apusul soarelui îl amplifică, scăldându-i acoperişul triunghiular şi pereţii din piatră într-o atrăgătoare nuanţă de roşu. Apoi, liniştea fu întreruptă când Miles ieşi precipitat din casă, pentru a o săruta pe Georgina pe obraz.

— Bunica ne urmăreşte, bâigui el, şi-i luă mâna, vârându-i un inel pe al treilea deget, cu atâta grabă, încât ea ţipă,

protestând.

— Ei, ce faci?

Georgina nu avu timp să-şi exprime o părere, căci Henrietta Stanhope îşi făcu apariţia în cadrul uşii, pentru a saluta musafira.

— Vino înăuntru, draga mea, o invită ea, zâmbind. Ce plăcere să te văd din nou. Miles, ia lucrurile Georginei şi fii atent cu cutia aia de pălării!

Intrând în casă, Georgina fu întâmpinată cu prietenie şi căldură de Oliver Stanhope. Apoi Madge, vesela şi prietenoasa menajeră, o conduse sus pe scări, într-o cameră drăguţă, cu vedere spre grădina din spate şi turnul unei biserici. Lăsată singură un moment, Georgina fu cuprinsă brusc de tristeţe, examinând inelul pe care Miles i-l vârâse pe deget. Era încântător, montat cu o piatră verde, despre care bănui că era un beril, înconjurată de mici diamante. Dar asta îi spori suferinţa, făcând să pară un păcat şi mai mare să se dea drept logodnica fiului acelei familii, mai ales când era vorba de fiul nepotrivit. Dacă s-ar fi aflat acolo ca viitoare logodnică a lui Janus, atunci…

Alungând gândul ca pe o pură fantezie, Georgina îşi puse

în dulap rochia nouă, cumpărată pentru cursele de la Ascot, după care se schimbă într-o rochie albastră de bumbac, pe care o purtase pentru Janus, tăindu-i-se respiraţia când îşi aminti, pentru a o suta oară, momentele petrecute în braţele lui, apoi şi-l scoase din minte cu fermitate şi coborî pentru a se alătura celorlalţi la cină.

Seara se desfăşură într-un mod foarte plăcut. Familia Stanhope nereuşind să discute cu Georgina la nuntă, profită de ocazie şi curând află totul despre mica florărie şi familia ei, că Philip Griffiths era contabil şi se căsătorise cu mama Georginei când aceasta era o tânără văduvă cu un copil mic, Harry.

— Ah, da… cuminte flăcău, tânărul Harry. Oliver Stanhope îi aruncă fiului său o privire plină de înţeles. Un exemplu foarte bun pentru Miles. El îi zâmbi amabil Georginei. Acum, eşti gata să-l iei pe Miles, draga mea.

În momentul acela, spre disperarea Georginei, conversaţia trecu la problema unei posibile date a nunţii, la care Miles sări repede, spunând că nu fusese stabilit încă nimic şi schimbă rapid subiectul la pregătirile pentru ziua următoare.

— Draga mea, arăţi foarte palidă, spuse doamna Stanhope, preocupată.

— A fost o zi lungă, mărturisi Georgina, resemnată că pistruii ei ieşiseră probabil în evidenţă ca nişte picături de cerneală, când venise vorba de nuntă.

— Atunci, du-te la culcare, micuţo. Se pare că şi mâine va fi o zi lungă.

— Foarte adevărat, spuse Oliver Stanhope, încruntându-se. Numai să nu fie prea mult pentru tine, mamă.

— Normal că nu va fi, nu-i aşa, buni? spuse Miles voios, sărind de pe scaun. Haide, Gee, arăţi foarte obosită. E timpul să mergem la culcare.

Georgina se trezi foarte devreme dimineaţa următoare, cuprinsă de un freamăt ciudat, care o nedumeri pentru un moment, când îşi aruncă privirea la cerul albastru, prin fereastra deloc familiară. Apoi realiză că starea ei fusese generată de gândul că-l va vedea din nou pe Janus Stanhope. Se întinse cu voluptate, apoi se înfioră când văzu inelul de pe degetul ei. Când Janus va da cu ochii de acel fleac, îi va întoarce spatele dezgustat şi o va ignora, sau îşi va spori eforturile pentru a o despărţi de Miles?

Picnicul pe care familia Stanhope îl organiză, cu ocazia curselor de la Ascot, fu unul cum Georgina nu mai văzuse.

Pentru a satisface capriciul mamei sale, Oliver Stanhope închiriase pentru ziua aceea o limuzină Rolls Bendey, cu şofer cu tot. În felul acesta, explică el la micul dejun, va putea să se bucure de unul sau două pahare de şampanie, fără a-şi face griji pentru drumul înapoi spre casă. Când Georgina auzi că pentru acel picnic fusese angajată o firmă de catering, râse pe înfundate. Picnicurile, pentru ea, mărturisi aceasta, constau de obicei în diverse feluri de sandvişuri şi limonade. Doamna Stanhope o asigură că aranjamentele pentru ziua aceea nu erau ceva obişnuit nici pentru ei.

— Este un picnic special, pentru ziua mea de naştere, explică ea.

— Doar nu este ziua dumneavoastră astăzi! spuse Georgina.

— Nu, nu, draga mea. Abia peste două săptămâni. Dar am insistat ca picnicul ăsta să fie cadoul pentru ziua mea. Ochii ei întunecaţi licăriră, ironic. Lui Oliver îi este mereu teamă că nu voi mai fi aici anul următor, aşa că are grijă să mă răsfeţe, indiferent ce-mi doresc. Anul trecut dorinţa mea a fost foarte modestă, aşa că anul ăsta compensez cu această călătorie la Ascot!

La ora zece se aflau pe drum, Henrietta Stanhope într-o rochie subţire, imprimată şi un trend asortat, Georgina într-o rochie largă de batist, al cărei imprimeu se armoniza perfect cu perechea de fluturi de pe pălăria cu boruri largi, pe care fusese obligată să şi-o cumpere, menţionând ca scuză căldura neobişnuită, faptul că-i fusese prea cald în ţinuta de la nuntă. Nici Oliver Stanhope şi nici Miles nu fuseseră obligaţi să închirieze haine pentru ocazie. Costumul de dimineaţă al domnului Stanhope, îi spuse acesta Georginei era acelaşi pe care-l purtase la propria-i nuntă, deşi era puţin cam strâmt acum. Miles, care era ca un schelet, arăta totuşi minunat în costumul clasic, vesta din brocart, cravata multicoloră Hermes şi pălăria gri, Hilhouse, dăruită de bunicul său.

— Mă simt ca o curcă plouată lângă un păun superb, spuse Georgina râzând, în timp ce el o ajuta să intre în maşină.

Miles se lăudă singur.

— Arăt foarte bine, nu-i aşa?

Ziua senină şi însorită promitea să fie foarte caldă, când şoferul porni către satul Nadderford, aflat la câţiva kilometri distanţă, pentru a o lua pe Rosalind. Când Miles coborî s-o ia, doamna Stanhope îşi exprimă speranţa că Georgina nu se

supărase că fusese invitată şi Rosalind.

Georgina o asigură, cu totală sinceritate, că n-o deranja câtuşi de puţin, bucuroasă în sinea ei că Rosalind, ţinându-se ca scaiul de Miles, se va simţi probabil obligat să-şi îndrepte atenţia către ea.

Rosalind intră în maşină, arătând foarte drăguţă într-o rochie albastră înflorată, ţinând în mână o pălărie albă. Îşi ceru scuze pentru că-i oprise din drum, apoi se aşeză pe strapontină, alături de Miles, zâmbind sfioasă Georginei, care-i adresă drept răspuns un surâs liniştitor, pentru a-i arăta că n-avea nimic cu ea.

Era aproape miezul zilei, când Rollsul sosi la destinaţie. Şoferul parcă maşina printre altele asemănătoare, strecurând-o cu dexteritate între un Rolls Corniche şi un alt Rolls Bentley, într-un spaţiu unde furnizorii aranjaseră deja o masă demontabilă, acoperită cu faţă de masă albă din damasc, nu numai cu strălucitoare pahare de cristal şi tacâmuri de argint, ci, spre uimirea Georginei, chiar şi cu vase cu flori şi o copertină pentru a ţine la distanţă razele neobişnuit de dogoritoare ale soarelui de amiază.

— Sunt prognozate patruzeci de grade pentru azi, spuse

domnul Stanhope, ajutându-şi mama să se aşeze într-un confortabil scaun pliant sub una dintre umbrelele de mari dimensiuni. Acum, doamnelor, puneţi-vă pălăriile, sau veţi face insolaţie, chiar înainte să apucaţi să pariaţi.

Georgina se aşeză sub o umbrelă, cu paharul ei cu limonadă, bucurându-se de o adevărată paradă a modei ce se desfăşura în faţa ei. Ros, odată ce realizase că Georgina n-avea nimic cu ea, dădu dovadă de un deosebit simţ al umorului, şi amândouă se distrară copios dând note ţinutelor, unele dintre ele, după părerea Hariettei Stanhope, prea sumare.

— Este regretabil, declară ea, observând o tânără durdulie, într-o rochie mini, din dantelă, fără spate, că doar un mic val de căldură determină o expunere atât de vulgară.

Miles şi tatăl său o dezaprobară fără jenă, spunând că din punctul lor de vedere asta sporea distracţia obişnuită, generată de tradiţia britanică.

Georgina era convinsă că Janus nu avea să mai vină, în momentul când acesta îşi făcu apariţia, arătând atât de elegant, încât rămase un timp fără cuvinte. Nimeni nu sesizase asta în agitaţia creată, căci Janus îşi scoase pălăria pentru a-şi săruta bunica, o atinse pe obraz cu afecţiune pe Rosalind, apoi se opri

în faţa Georginei, care-i întinse mâna, considerând că era o ocazie care cerea mai mult decât un simplu zâmbet în semn de salut.

Janus îi luă mâna într-a lui, urma de intimitate din zâmbetul pe care i-l adresă fiind suficientă pentru ca Miles să se uite la fratele său cu ciudă, în timp ce-l zorea să dea pe gât şampania, spunând că toţi erau înfometaţi şi nerăbdători să mănânce.

La masă, Georgina se aşeză între Miles şi Janus, pentru a se delecta cu somon şi homar, cu felii generoase de friptură Wellington, pentru cei cu un apetit crescut, cu Miles, care, în ciuda fizicului său, avea o uimitoare poftă de mâncare. Urmărind-o pe Henrietta Stanhope bucurându-se vizibil de picnicul de ziua ei, vinovăţia Georginei, faţă de continuarea mascaradei începu să se diminueze şi se linişti, căutând să profite de avantajele unui picnic cu care era puţin probabil să se întâlnească foarte des.

Ajunseseră la jumătatea mesei, când simţi o căldură, o presiune mare pe un picior, pulsul accelerându-i-se când realiză că atingerea era deliberată. Căldura coapsei musculoase a lui Janus Stanhope, prin pantalon şi fusta subţire, o distrase efectiv

de la discuţia despre posibilii câştigători ai curselor din acea după-amiază. Masa era mică. Ca să se mute, însemna să se înghesuie în Miles, care deşi n-avea nicio înclinaţie romantică spre ea, era totuşi bărbat şi putea înţelege greşit. Pe de altă parte, Georgina nu intenţiona să accepte ca Janus să creadă că săruturile din seara aceea îi dădeau libertatea de a continua cu intimităţile. Rămase nemişcată un moment, în timp ce Janus discuta cu bunica lui, fără să clipească. Georgina ridică piciorul încet şi-l lovi fără milă în laba piciorului, cu tocul de opt centimetri al pantofului ei, în acest timp neîntrerupându-şi discuţia cu chelnerul despre preferinţa ei pentru desert.

— S-a întâmplat ceva, Janus? întrebă doamna Stanhope, sesizând gâtuirea vocii nepotului ei.

El se uită chiorâş, zâmbind mai curând strâmb.

— Nişte crampe stomacale… au trecut acum.

Mai târziu, după ce Henrietta Stanhope se instalase într-o lojă aparţinând băncii lui Janus, şi toţi aşteptau ceremonia regală, Janus se mută cu discreţie în spatele Georginei.

— N-o să mai pot merge niciodată normal, îi şopti el în ceafa.

Georgina îl ignoră, ţinându-şi privirea fixată pe mulţimea

multicoloră din faţa ei, care aştepta apariţia membrilor casei regale. Pretinzând că nu auzise, se mută mai aproape de Miles, un lucru deloc uşor, cu un bor atât de larg ca al pălăriei ei. Miles, care-şi întinsese gâtul pentru a vedea la distanţă, nici măcar nu observă. Ce logodnic minunat era, gândi Georgina cu tristeţe. Deodată, fanfara începu să cânte şi, într-o explozie de aplauze şi urale, îşi făcu apariţia primul landou, purtându-i pe regină şi pe ducele de Edinburgh, însoţiţi de prinţul Charles. Georgina se ridică pe vârfuri, cuprinsă de emoţie şi de mândrie patriotică la acordurile imnului naţional. Aplaudă cu entuziasm, alături de ceilalţi, în timp ce membrii casei regale se îndreptau către loja lor.

— Arată uimitor, oftă Rosalind. Haide, Georgina, e timpul să pariem, înainte de prima cursă.

Janus nu-l lăsă pe Miles să dea fetelor vreun sfat privind posibilii câştigători, şi le arătă cum să studieze programul curselor de cai, pentru a trage singure concluziile. Rosalind, găsind acea metodă mult prea dificilă, alese calul cu cel mai drăguţ nume, dar Georgina, aruncând o privire la performanţele anterioare ale cailor, se aşeză la coadă pentru a paria pe alegerea ei, refuzând să-i lase pe Miles sau pe Janus să facă acel lucru

pentru ea.

— Este o noutate pentru mine, spuse ea râzând, aşa că vă rog, lăsaţi-mă s-o fac singură.

Tatăl ei îi făcuse o mare bucurie, dându-i bani de cheltuială, spunându-i să nu fie dezamăgită dacă-i pierdea, ci să considere asta drept preţul pentru o splendidă zi petrecută afară. Cu emoţie reţinută, cedă o şesime din acei bani, pariind pe un eventual câştigător, dar păstrând numele calului doar pentru sine.

Cu Rosalind aşezându-se şi ridicându-se lângă ea, Georgina, ţinându-şi pălăria în mână, privea încordată cursa, în strigătele crescânde ale publicului care-şi încuraja favoriţii. La început, păru că favoritul va fi câştigător, dar pe măsură ce caii se apropiau de linia de sosire, Georgina scoase un ţipăt, sărind în sus de bucurie văzându-şi calul trecând de pe locul patru pe trei, apoi pe doi, şi în cele din urmă câştigând la un bot în faţa favoritului.

Ea se întoarse să-l îmbrăţişeze pe Miles, strigând:

— Am câştigat, am câştigat! Şi el, jubilând, o luă de braţ, pornind împreună să încaseze premiul.

Punând deoparte banii tatălui ei, Georgina folosi o parte

din premiu pentru a paria nu numai pentru favoritul cursei următoare, dar şi pentru un alt cal, numit Parfum de Flori, un nume peste care nu putu să treacă, măcar din motive sentimentale.

De data aceasta, toţi pariară pe favorit. Fu o euforie generală, căci acesta câştigă la două lungimi, aşa cum se presupusese, dar Parfum de Flori, în mod surprinzător, se clasă pe locul al doilea.

— Să nu spui că ai câştigat şi de data asta, spuse Janus râzând, văzând-o jubilând.

— Ei bine, micuţo, spuse Oliver Stanhope amuzat, care-i cota de pariu?

— Treizeci şi trei la unu, răspunse Georgina veselă, şi Henrietta Stanhope clătină din cap, râzând.

— Ar fi bine să fii cu ochii pe ea, Miles, sau îţi va pierde şi cămaşa, odată căsătoriţi!

Urmă o scurtă pauză stânjenitoare, Rosalind arătând îndurerată, apoi Janus o luă brusc pe Georgina de braţ.

— Vino. Te ajut să-ţi duci premiile.

Ţinând-o în continuare de braţ, o conduse prin mulţime să-şi ia banii, apoi îi propuse să arunce o privire la parada cailor,

înainte de următoarea cursă. Georgina acceptă imediat, entuziasmul sporindu-i din nou. Îi fu foarte uşor să uite mascarada care o adusese acolo, la Ascot, în timp ce se plimba prin mulţimea elegantă cu Janus Stanhope. Deodată, Georgina îl prinse de braţ şi rămase ţintuită locului, când îi văzu pe prinţul şi prinţesa de Wales întorcându-se la loja regală după inspecţia cailor pregătiţi pentru cursa următoare.

— Nu arată superb? spuse Georgina.

— Şi tu arăţi la fel, răspunse Janus, aplecându-se s-o privească pe sub borul pălăriei, cu un zâmbet care-i acceleră pulsul, dar îi aminti şi că trebuie să se alăture celorlalţi.

Janus nu fu de acord, spunând că avea chef să bea ceva, apoi să arunce o privire cailor din cursa următoare. După ce-i oferi Georginei un suc de portocale cu gheaţă, o conduse să urmărească parada cailor pursânge, încântarea ei în faţa acelui spectacol, combinată cu plăcerea de a fi în compania lui Janus fiind mult mai importantă decât să parieze pentru următoarea cursă, pe care o urmăriră de la balustradă, nemaiavând timp să se întoarcă la ceilalţi pentru start.

Când câştigătorul ajunse la punctul de sosire, Georgina îşi ridică privirea la Janus, zâmbind.

— Nu e deloc la fel de palpitant, dacă nu pariezi!

El clătină din cap, simulând o mustrare, şi-i luă mâna.

— Sper că nu te-am adus pe calea ruinei, domnişoară. Janus se opri, încruntându-se, apoi îi ridică mâna pentru a se uita la inelul de pe degetul ei. Ăsta este nou, spuse el.

Georgina se uită la inelul modest de parcă nu l-ar fi văzut până atunci.

— Oh, da. Miles mi l-a dat aseară.

— Unde l-a găsit, într-un răvaş de Crăciun?

— Asta este o răutate!

Janus îi ridică mâna la buze, fixând-o cu privirea.

— Tu meriţi de departe ceva mult mai preţios, Georgina.

— Ce naiba pui la cale, Janus? se auzi o voce mânioasă în spatele lor, şi Georgina se întoarse pentru a-l vedea pe Miles uitându-se la fratele său cu o neobişnuită ostilitate.

Janus ridică din umeri, netulburat.

— Eram pe punctul s-o aduc pe Georgina înapoi, bătrâne.

— Erai pe naiba, se răsti Miles, luând-o pe Georgina de braţ. Vino, Gee, suntem aşteptaţi la ceai.

— Mă doare, protestă ea, în timp ce Miles o trăgea prin mulţime, lăsându-l intenţionat pe Janus în urmă.

— Tu trebuia să fii cu mine, îi şuieră Miles la ureche. Ce naiba, vii aici ca logodnică a mea şi apoi pleci cu Janus? Eu sunt cel pe care-l ameninţă bunica, nu el.

— N-am lipsit mult, îl întrerupse ea, furioasă. N-are rost să faci pe stăpânul cu mine, Miles Stanhope, pentru că nu ţi se potriveşte rolul ăsta. În plus, înainte de a veni la ceai, sunt hotărâtă să mă mai plimb puţin, atâta timp cât această excursie la Ascot probabil va fi unica în viaţa mea. După aceea – şi numai după aceea – voi sta în lojă şi-mi voi juca rolul acesta stupid până la capăt. Pur şi simplu detest toată farsa asta, n-ar fi trebuit niciodată să te ascult. Fără să aştepte să vadă dacă o urmează, Georgina porni vijelios spre cel mai apropiat ghişeu, cu Miles după ea, foarte alarmat de izbucnirea ei.

Miles eşuă lamentabil în încercarea de a o câştiga pe Georgina de partea sa. Atmosfera dintre ei era glacială, când se întoarseră în lojă. Janus le aruncă o privire cu coada ochiului, când le întinse ceştile cu ceai, iar salutul lui Ros fu atât de melancolic, încât Georgina se simţi ca o criminală, încercând să răspundă tachinării domnului Stanhope, pentru norocul începătorului. În restul după-amiezii, rămase lângă Henrietta Stanhope, Miles dându-se cu binişorul pe lângă amândouă, încât

Georgina începu să se roage ca totul să se termine, cu nervii întinşi la maximum şi din cauza veseliei ostentative a Rosalindei şi a privirilor provocatoare aruncate de Janus în direcţia ei. Încântarea i se evaporă complet, astfel că fu nevoită să facă eforturi pentru a-şi exprima entuziasmul, când ultimii cai aleşi de ea câştigară cursa cu uşurinţă.

Trecu ceva timp, până când familia Stanhope se întoarse la limuzina închiriată, atunci când în cele din urmă Henrietta Stanhope începuse să dea semne de oboseală. Georginei neplăcându-i deloc paloarea bătrânei doamne, se grăbi înainte, împreună cu Miles şi Rosalind, şi-l găsiră pe şofer lângă Bentley, spre uşurarea lor, căci deja se apropiau, Janus conducându-şi bunica şi Oliver Stanhope frecând îngrijorat mâna moale a mamei sale. Cum Rosalind arăta speriată de moarte, Georgina, calmă în ciuda îngrijorării, o instală pe doamna Stanhope pe bancheta din spate, cu o pernă sub cap, paloarea bătrânei începând să scadă, după ce Georgina găsise pilulele pentru inimă şi-i vârâse una sub limbă.

— Un lucru este evident, spuse Janus răspicat. Bunica are nevoie de spaţiu, în călătoria spre casă. E mai bine să iau pe cineva în maşina mea, şi să ajungem la Keyne Magna diseară, în

loc să ne întoarcem în oraş.

— În niciun caz n-o să fie Georgina, sări Miles, aruncându-i o privire plină de speranţă.

Janus se uită cu silă la fratele său.

— Nu fi prost, Miles, spuse el. Este normal s-o iau pe Rosalind, ca Betleyul să nu fie nevoit să facă un ocol pe la Naddersford.

Rosalind, înlăcrimată şi îngrijorată, vizibil dispusă să accepte orice soluţie menită să uşureze situaţia, plecă împreună cu Janus, după ce-şi luaseră la revedere de la ceilalţi.

Georgina, simţindu-se din nou vinovată pentru falsa ei postură, luă loc pe strapontină, lângă Miles, supraveghind-o pe doamna Stanhope cu îngrijorare, dar uşurată s-o vadă revenindu-şi considerabil, când maşina intră pe autostradă. Chiar şi aşa, drumul spre casă fu foarte liniştit.

— Nu vă faceţi probleme, copii, zise doamna Stanhope. Înveseliţi-vă! încă n-am de gând să dau ortul popii. Printre altele, pentru că vreau să te văd căsătorit, băiatul meu, înainte să mor.

Anunţ după care Georgina fu nefericită tot restul zilei. Fu o enormă uşurare să ajungă în cele din urmă la Glebe House,

unde Miles insistă să-şi ducă bunica în camerele de la parter.

Oliver Stanhope o luă pe Georgina în biroul său.

— N-aş fi acceptat pentru nimic în lume să mergem în blestemata asta de călătorie la Ascot, spuse el, arătând peste măsură de îngrijorat. Dar când mama îşi pune ceva în minte, nimic n-o poate opri. Oliver izbuti să zâmbească. Dar cum te simţi tu, drăguţo? Ţi-a plăcut plimbarea de azi?

Georgina reuşi să-i spună, cu mare sinceritate, că întreaga zi fusese o experienţă unică pentru ea. Îi mulţumi, apoi se scuză, spunând că se ducea să se schimbe pentru drumul spre casă. Îmbrăcată în pantaloni şi bluză ea coborî şi-l găsi pe Miles aşteptând-o în hol.

— Hai să mergem în grădină, spuse el, încruntat. Aş vrea să discutăm puţin înainte să pleci.

Conştientă că Oliver Stanhope îi urmărea din birou, Georgina porni fără să protesteze spre grădina înconjurată de ziduri unde, spuse Miles cu fermitate, puteau discuta fără să fie văzuţi din casă.

— Cum se simte bunica ta acum? întrebă Georgina.

— Mult mai bine. Madge spune că după o noapte de odihnă se va simţi perfect. Excursia a fost prea mult pentru ea,

asta-i tot.

— Înţeleg foarte bine, aprobă Georgina. A fost prea mult şi pentru mine. Îşi scoase inelul de pe deget şi i-l întinse. Poftim, nu-l mai port niciun minut. Jocul s-a terminat, Miles. Eu nu mai particip la el.

Miles vârî inelul în buzunar şi o conduse la o bancă de piatră, ascunsă de o perdea de vegetaţie.

— Despre asta voiam să discut cu tine.

— Nu mai este nimic de discutat, spuse iritată Georgina. Voi pleca peste câteva minute, după care vei putea mărturisi familiei tale totul despre mine, despre Linda Potts, şi orice mai ai pe conştiinţă. Şi cu asta, am terminat povestea.

Miles se întoarse spre ea, prinzând-o de cot.

— Tocmai asta este. Eu nu vreau să încheiem povestea, Gee.

Ea se uită absentă la el.

— Ce spui, Miles?

Faţa lui atrăgătoare luă o expresie fermă.

— Cred că văzându-te cu Janus… Niciodată n-am realizat… adică, tu ai fost întotdeauna doar surioara lui Harry. Apoi l-am văzut cu mâinile pe tine şi… ei bine… am fost al

naibii de gelos.

Georgina făcu ochii mari.

— Gelos! Tu, Miles… pentru mine?

El dădu afirmativ din cap, mâinile lui sporindu-şi strânsoarea.

— Uită de pretinsa logodnă, Gee, scumpa mea. Doresc să fie reală… Miles se încruntă la expresia de groază de pe faţa ei. Ce s-a întâmplat?

Ea oftă.

— Miles, este imposibil să spui ce cred eu că vrei să spui.

— Oh, ba da, declară el solemn, şi o luă în braţe. Chiar îmi place de tine. Şi pentru a-i dovedi, se aplecă şi o sărută, pentru prima dată în cei şapte ani de când se cunoşteau. Georgina, prea uluită pe moment pentru a protesta, nu auzi paşii de pe iarbă, până când o voce severă, ironică, o făcu să-l împingă pe Miles, faţa arzându-i de jenă, când sări în picioare şi-l văzu pe Janus, încă în ţinuta de la Ascot, privindu-i cu dezgust.

Capitolul 5

— Presupun, spuse Janus, cu privirea dezaprobatoare fixată pe buclele răvăşite ale Georginei, că bunica se simte mai bine. Altfel nici măcar tu, Miles, nu te-ai afla aici, giugiulindu-te cu Georgina.

Miles se ridică în picioare, încercând să pară nepăsător.

— Bunica este bine. Şi dacă mă giugiulesc cu Georgina, este treaba mea, Janus.

— Aş fi crezut că era a Georginei, remarcă Janus şi, răsucindu-se pe călcâie, porni în direcţia casei.

— Ştii, începu Miles, uitându-se după el, înclin să cred că şi fratele meu mai mare te place, Gee.

— Nu-mi pasă, dacă mă place sau nu, minţi ea, ajunsă la limita răbdării. Şi nu mai vreau să aud nicio prostie de la tine, Miles. Nu m-aş căsători cu tine nici dacă ai fi singurul bărbat de pe pământ.

Miles se uită furios la ea.

— De ce?

Epuizată, Georgina îşi trecu o mână prin păr.

— Din diverse motive. Eu ţin destul la tine, dar nu la

modul acela. Trebuie să te mai maturizezi, Miles, şi eu n-am nici timp, nici aplecarea să te ajut s-o faci. Du-te şi flirtează cu Linda Whatsit sau cu altcineva, discuţia asta despre căsătorie este o prostie.

Miles insistă s-o convingă că vorbise serios. Se uită indignat la ea şi ar fi continuat să argumenteze la nesfârşit, dacă Georgina nu l-ar fi oprit, anunţându-l că era timpul să plece, şi-l trase pe Miles după ea, să-l caute pe tatăl lui, pentru a-şi lua la revedere de la acesta.

— Dar draga mea, trebuie să mănânci ceva înainte de plecare, spuse Oliver Stanhope, cu amabilitate. Madge a pregătit ceva, nu poţi conduce tot drumul ăla fără să mănânci!

Georgina îl asigură că nu mai putea mânca nimic, după acel prânz copios, apoi îi transmise cele mai bune urări Henriettei Stanhope, despre care i se spusese că dormea, spre marea uşurare a Georginei. Miles, deosebit de tăcut după episodul din grădină, îi deschise portiera Georginei, exact când Janus ieşi din casă, îmbrăcat într-o cămaşă sport şi o pereche de blugi vechi, cu părul încă umed de la duş.

— Pleci aşa de repede? întrebă el, încruntându-se.

— Convinge-o să rămână, îl îndemnă tatăl lui, dar Janus

ridică indiferent din umeri.

— Este treaba lui Miles, după cum mi-a spus cât se poate de clar.

Oliver Stanhope îşi trecu amuzat privirea de la un fiu la celălalt, apoi o sărută pe Georgina pe obraz.

— Îţi mulţumesc că ai venit astăzi, draga mea. Ai făcut foarte fericită o bătrână doamnă. O îndemnă pe Georgina să vină din nou, cât mai curând, apoi îi făcu semn lui Janus să-l însoţească în casă. După un moment de ezitare, Janus, fără urmă de căldură, îi spuse un formal la revedere Georginei şi o lăsa singură cu Miles, care o rugă imediat să se mai gândească la propunerea lui, încă nevenindu-i să creadă că fusese refuzat.

Georgina scutură din cap.

— Lasă-te păgubaş, Miles. Am vorbit foarte serios. Se înfiora numai la ideea de a deveni cumnata lui Janus. Acum, du-te înăuntru şi spune-le alor tăi adevărul despre noi, spuse Georgina, implacabil.

Miles se cutremură.

— Gee, n-am putea aştepta până când bunica îşi va mai reveni? Apoi, într-o săptămână sau două, îi voi putea spune că nu ne mai înţelegem, sau altceva, dacă nu te răzgândeşti între

timp.

Georgina oftă, plictisită.

— Nu, nu mă voi răzgândi, spuse ea. Apoi, îi veni brusc o idee. Într-un cuvânt, Miles, nu mă căsătoresc cu tine, pentru că întâmplător sunt îndrăgostită de altcineva. Şi, lăsându-l pe Miles dezumflat, ieşi pe porţile de fier, pentru a se întoarce la viaţa ei.

Georgina se bucură din plin de viaţa ei obişnuită, în următoarele câteva zile. Numeroasele nunţi, petreceri şi funeralii o ajutară să-şi ia gândul de la Janus Stanhope, epuizând-o însă prea mult, ca să mai poată pleca la Hereford, pentru a-şi petrece duminica alături de părinţii ei. În schimb, îi povesti mamei sale la telefon picnicul de la Ascot. Margaret Griffiths, aşteptându-se la o descriere euforică a evenimentului, fu foarte surprinsă de ezitarea Georginei în a vorbi despre altceva în afară de familia regală şi extraordinarul ei noroc la pariuri.

— Să înţeleg că te-ai săturat să te joci, şi să pretinzi că eşti ceea ce nu eşti, Georgina?

— Da.

— Miles ştie?

— Da.

— Dar restul familiei?

— El m-a rugat să nu le spunem, până când bunica lui se va reface complet. Atunci, le vom spune că nu ne mai înţelegem, sau altceva, răspunse Georgina. Pur şi simplu îmi doresc să nu mă fi implicat deloc.

— Adevărat, iubito? Sincer? Mama ei părea amuzată. Dacă n-ai fi făcut-o, nu l-ai fi cunoscut niciodată pe Janus Stanhope, nu uita!

Probabil nu va mai auzi niciodată de el, gândi Georgina, lucru care avea să se dovedească greşit când mai târziu, duminică seara, Janus sună:

— Georgina? spuse el, pe un ton mângâietor, care o făcu să se înfioare.

— Bună, răspunse ea, cu o voce înăbuşită. Cine este?

— Janus Stanhope. Ce faci, Georgina? Să ştii că m-ai îngrijorat, în seara aceea. Arătai prea fragilă pentru a conduce atâta drum, după excursia şi agitaţia din acea după-amiază.

Georginei, care avea un metru şaptezeci şi cinci de centimetri înălţime şi forme generoase, nu i spusese niciodată fragilă, şi se simţi atât de flatată, încât abia mai putu să vorbească.

— A… arăt palidă când sunt obosită, asta e tot, spuse ea.

— Ştiu. Am observat deja cum ţi se întunecă pistruii. Vocea îi scăzu cu o jumătate de octavă, făcând să tremure genunchii Georginei.

— Tatăl tău m-a sunat să-mi spună că bunica ta este mai bine, spuse ea, hotărâtă să evite să ajungă pe un teren periculos. Mă bucur foarte mult.

— Foarte drăguţ din partea ta, să-i scrii şi să-i trimiţi flori. Totuşi, nu bunica este motivul pentru care te-am sunat, micuţo.

Micuţo? gândi Georgina, mirată.

— Te-am sunat pentru că sunt îngrijorat, pentru tine şi Miles, continuă el.

— Nu e nevoie să fii, îl asigură ea.

— Sincer, până joi, n-am fost. De fapt, eram sigur că Miles ne-a tras pe sfoară cu tine, Georgina, pentru a ne ascunde o relaţie cu fermecătoarea Linda Potts.

Georgina îşi muşcă buza, simţindu-se vinovată, Janus continuând să-i spună că scena aceea din grădină îi zdruncinase teoria.

— Era vorba de dragoste, sau Miles, văzându-mă venind, a vrut să fiu martor la sărut?

— Milles încerca… încerca să mă convingă să stabilesc

ziua, spuse Georgina repede, gândindu-se că era totuşi o parte de adevăr.

Urmă un moment de tăcere.

— Şi ai stabilit-o? întrebă el în cele din urmă.

— Nu.

— Bine. Eşti mult prea tânără.

— Dacă spui tu.

— Spun. Sau mai bine zis, vreau să spun că eşti prea tânără pentru a te căsători cu Miles, care este prea imatur pentru a se căsători cu cineva, de fapt. Janus făcu o pauză. Dacă afacerile mă vor aduce din nou în zona ta, vei ieşi la masă cu mine, Georgina?

— Nu, spuse ea, înăbuşindu-şi dorinţa de a spune da. În aceste împrejurări, nu cred că este etic.

— În cazul ăsta, înţeleg că va trebui să văd ce pot face pentru a schimba situaţia. Noapte bună, micuţo.

Janus o sună de câteva ori în următoarele două săptămâni, chipurile pentru a sta la taclale, însă de fiecare dată încheie repetând invitaţia la masă şi, de fiecare dată, pentru că Miles îi ceruse să aştepte până după ziua bunicii sale, când va mărturisi totul, Georgina fu nevoită să refuze. Deloc sigură de motivele

pentru care o suna Janus, aştepta cu nerăbdare telefoanele lui, care erau suficient de frecvente pentru a-i da tot mai multe speranţe, pe măsură ce se apropia ziua de naştere a doamnei Stanhope.

Cât de fericită avea să fie, odată ce adevărul stânjenitor va fi fost spus, gândi Georgina, când Henrietta Stanhope o sună s-o invite la ziua ei, duminica următoare.

— La vârsta mea, fiecare aniversare este o victorie care merită sărbătorită, o informă aceasta pe Georgina, chicotind. Să zicem că vei face pe plac unei femei bătrâne – ca să nu mai spunem că-l vei face fericit pe Miles – venind să ajuţi la stingerea lumânărilor.

Miles fu surprinzător de umil, când o sună pe Georgina s-o invite la petrecere. De data asta, nu mai era vorba de nicio farsă, o asigură el. De fapt, era încă marcat de avertizarea tăioasă a lui Harry, de a n-o mai implica pe sora sa în planurile lui nesăbuite.

— Totuşi, nu ştiu de ce continuă să se refere la tine cu apelativul „mică”, spuse Miles, lipsit de tact. Tu eşti la fel de înaltă ca mine.

— Ce limbă ascuţită ai, Miles, replică Georgina

îmbufnată, trântind receptorul.

Ploaia neîncetată din restul săptămânii răci atmosfera, având un efect negativ asupra stării de spirit a Georginei. Vremea ploioasă însemna mai puţini clienţi ca de obicei în florărie, dar activitatea se desfăşură în acelaşi ritm alert şi, în ideea de a arăta foarte bine la petrecere, Georgina hotărî să meargă la culcare foarte devreme în ajunul ultimei apariţii în public ca logodnică a lui Miles Stanhope.

Când sosi la Glebe House, ziua următoare, Georgina găsi curtea din faţă aglomerată şi-şi parcă maşina lângă garajul vechii fierării, ca şi înainte. Îşi aruncă geanta pe umăr, apoi luă cadoul pe care-l luase pentru Henrietta Stanhope şi începu traversarea pajiştia, inima începând să-i bată cu putere când îl văzu pe Janus ieşind în fugă s-o întâmpine.

— Ai întârziat! o informă el zâmbind, luându-i din mâini cutia imensă. Unde ai fost? în timp ce vorbea, ceasul bisericii bătu sfertul de oră.

— Am întârziat doar cincisprezece minute, spuse Georgina, atât de încântată să-l vadă, încât zâmbetul ei de răspuns, era radios. Autostrada a fost aglomerată şi maşina mea a fost cam leneşă azi. Deloc surprinzător, nu mai este la prima

tinereţe.

— Spre deosebire de proprietară, Janus făcu o pauză, punând o mână pe cotul ei. Ochii lui întunecaţi o studiară din cap până-n picioare, zăbovind mai mult pe gura zâmbitoare. Arăţi de şaisprezece ani în rochia asta roz, micuţo.

— De fapt, am cu aproape cinci ani mai mult, dar îţi mulţumesc pentru compliment, dacă asta a fost.

Se priviră în tăcere, zâmbetele dispărând când Janus se aplecă, luându-i mâna. El se încruntă, văzându-i degetul fără inel.

— Ce s-a întâmplat cu inelul? întrebă el.

— Nu e treaba ta! spuse Miles, care apăru lângă ei. O conduc pe Georgina înăuntru, dacă nu te deranjează.

Janus păru furios un moment, apoi ridică din umeri.

— Linişteşte-te, linişteşte-te, copilaş. Poate e timpul să mergem toţi înăuntru. Bunica îşi va face griji pentru tine, Georgina.

Întreg clanul Stanhope era strâns în grădina din spatele casei, împreună cu multă lume pe care Georgina îşi aminti că o văzuse la nuntă, inclusiv mireasa şi mirele, întorşi de curând din luna de miere. Georginei i se făcu o primire călduroasă. Fu

imediat inclusă în mulţimea strânsă în jurul Henriettei Stanhope, care stătea în mijlocul ei, ca o regină care-şi primea supuşii. Zâmbi poznaş, când văzu perechea de însoţitori ai Georginei.

— Ah, iată-te, copilă. Ne întrebam dacă nu cumva te-ai răzgândit.

Georgina se aplecă să sărute obrazul moale şi ridat.

— Bună ziua, doamnă Stanhope. Îmi pare rău că am întârziat, sunt un şofer lent. Se întoarse să ia cutia de la Janus. La mulţi ani. Sper să vă placă darul meu.

Se strânseră toţi să vadă ultimul cadou. În timp ce Janus îl desfăcea, Henrietta Stanhope aşteptă nerăbdătoare, emoţionată ca o tânără, când fu scos la iveală un bonsai în toată splendoarea lui miniaturală, plantat într-un superb vas de porţelan.

— Vai, scumpa mea! exclamă bătrâna doamnă entuziasmată. Ce extravagant, şi cât de minunat. Întotdeauna mi-am dorit unul. Cum ai ghicit?

— Am sperat să vă placă, spuse Georgina, zâmbind cu bucurie la vizibila încântare a bătrânei doamne.

— Isteaţă fată! Miles, dă-i imediat ceva de băut Georginei. Oh, uite-l pe fratele tău, scumpo.

Georgina scoase o exclamaţie de surprindere când Harry

se desprinse din grupul de tineri şi veni s-o sărute, adresându-i un zâmbet larg.

— Salut, roşcato. Nu ţi-a spus Miles că vin?

— Cu greu, interveni Janus, poţi spune despre Miles că ar fi unul dintre cei mai valoroşi logodnici.

Harry păru surprins.

— Salut, scumpul meu frate, spuse Georgina, cu o privire plină de afecţiune. Ce surpriză plăcută. Se întoarse, zâmbind în semn de mulţumire, căci Miles îşi făcu apariţia, cu un pahar cu gin.

— Oh, Janus, spuse acesta scurt. Acum eşti degrevat de orice obligaţie.

Janus îl fixă o clipă cu privirea pe fratele său, apoi se întoarse spre Georgina.

— Având în vedere că eşti pe mâini sigure pentru moment, spuse el, eu mă retrag. Ne vedem mai târziu.

— Mi se pare mie, sau este vorba de o neînţelegere frăţească? întrebă Harry.

— Nu, dar Janus face pe fratele mai mare, răspunse Miles, încruntat. Sincer, mă deranjează că acordă prea multă atenţie Georginei.

— Nu vorbi prostii, Miles, spuse Harry. În realitate, tu nu eşti logodit, deşteptule.

— Asta nu pentru că n-aş vrea, replică Miles, aruncându-i Georginei o privire plină de tristeţe. Înţeleg că nu te-ai răzgândit, nu?

— Categoric nu, îl asigură ea. Ţi-am spus de ce.

Miles făcu apel la Harry.

— Spune că este îndrăgostită de altcineva. Ştii de cine?

Harry se uită încruntat la sora lui.

— Nu, răspunse el încet. Nu ştiu. Ar trebui, scumpo?

— Nu, spuse Georgina, cu blândeţe, şi-i întinse paharul ei. Bea tu, eu nu pot bea alcool la ora asta.

Dar Harry n-o auzi. El se uita apreciativ la cele două proaspăt sosite, care îşi cereau scuze Henriettei Stanhope. Una era Ros, arătând îmbujorată şi fermecătoare într-o strălucitoare rochie galbenă. Femeia care o însoţea, tot brunetă, dar cu câţiva ani mai în vârstă decât ea, era într-o bluză de mătase şi o pereche de pantaloni mulaţi, ce-i scoteau în evidenţă formele atrăgătoare.

— Cine sunt? întrebă Harry, interesat.

Miles ridică din umeri.

— Lisa Verreker şi Ros, desigur.

— N-am mai văzut-o pe Ros de o veşnicie, spuse Harry şi, cu un cuvânt de scuză adresat Georginei, porni glonţ în direcţia nou-venitelor.

Georgina urmări amuzată cum fratele ei se alătură celor două tinere, exact în momentul când acestea o felicitau pe Henrietta Stanhope.

— Nu este surprinzător, spuse Miles, Liza este o femeie frumoasă, nu-i aşa? E sora Rosei, ştii? A frânt toate inimile în zonă, până să se căsătorească.

Georgina o privi cu interes pe frumoasa brunetă.

— Soţul ei este aici?

— Care din ei? întrebă Miles râzând. A avut doi până în prezent, dar s-a descotorosit de amândoi. Acum probabil îl caută pe al treilea. Ar fi mai bine ca Harry să fie avertizat.

Georgina chicoti.

— Nu cred că este nevoie, Miles. Eu cred că mai curând Ros este cea care-l interesează.

Miles se uită chiorâş la ea.

— Ros? Cred că glumeşti! El îşi îndreptă privirea către grupul vesel strâns în jurul Lizei Verreker, încruntându-se când

realiză că Georgina avea dreptate. Ceilalţi din grup vorbeau cu Liza. Dar atenţia lui Harry era vizibil concentrată asupra zâmbitoarei Rosalind.

— Să fiu al naibii! spuse Miles, şi o luă pe Georgina de braţ. Vino, Gee, să-i întrerupem. Harry nu este pentru Ros.

Georgina îşi eliberă braţul, îmbufnată.

— Du-te, dacă doreşti. Eu mă duc să mă aranjez puţin.

— Bine, spuse Miles nepăsător, şi se grăbi către ceilalţi, lăsând-o pe Georgina singură, înainte ca aceasta să se răsucească pe călcâie şi să intre în casă, îndreptându-se către baia de sus. Când ieşi, Janus o aştepta.

— Am văzut, spuse el, înverşunat. De ce naiba îţi baţi capul cu el?

Georgina ridică din umeri.

— Mă întreb şi eu uneori! Pot să ajut cu ceva?

Janus scutură din cap.

— Minunata noastră Madge a adus câţiva oameni din sat. O luă de mână, uitându-se la ea cu un licăr primejdios în ochi. Hai să tragem chiulul.

Janus aruncă o privire scurtă împrejur, apoi o conduse pe Georgina în jos pe scări şi pe holul pustiu ce ducea în spatele

casei, la biroul tatălui său.

— Lui Madge i s-ar face probabil rău dacă ne-ar vedea aici, spuse Janus, intrând cu ea în încăpere. Tata nu lasă pe nimeni aici. El răsuci cheia în broască, apoi o conduse la canapea, şi Georgina, deloc sigură că trebuia să accepte aşa ceva, se aşeză supusă, tăindu-i-se respiraţia când Janus luă loc lângă ea cu un oftat, întinzând braţul pe spătarul canapelei.

— Ştii foarte bine că n-ar trebui să ne aflăm aici, spuse Georgina, cu severitate. Nu când afară se sărbătoreşte ziua bunicii tale, şi cu siguranţă nu cu uşa încuiată.

— Nu vreau să ne deranjeze nimeni, spuse el. Nu acum când te am aici în persoană. Îi atinse părul cu delicateţe. Vreau să vorbesc câteva minute cu o fată pe care s-o pot vedea şi atinge. Janus îşi trecu uşor degetul peste pistruii de pe obrazul ei. Nu chiar cu orice fată, desigur. Doar cu tine, Georgina.

Ea se încordă la atingerea lui, şi el zâmbi, încântat.

— Povesteşte-mi ce-ai mai făcut de când am vorbit ultima dată, îi ceru el.

— Am muncit foarte mult, răspunse ea, cu privirea fixată pe mâinile strânse în poală. Ce penibil, să fie aşa de timidă! mai fusese singură cu Janus, înainte. Dar odată ce va afla adevărul,

era posibil să nu mai fie, îşi aminti Georgina.

— Şi eu, spuse Janus şi întinse mâna pentru a-i întoarce faţa către el. Acum, pentru că ne-am spus ce am făcut de la ultima noastră întâlnire, despre ce mai vorbim?

Georgina se uită în ochii lui, renunţând la orice efort de a-şi ascunde fascinaţia faţă de acest bărbat rafinat care părea eroul tuturor basmelor pe care le citise vreodată.

— Ca să fiu sincer, nu cred că ar trebui să vorbim…

Restul propoziţiei fu înăbuşit de sărutul lui care-i stârni simţurile. Îi răspunse cu ardoare, trecându-şi braţele în jurul gâtului lui. Janus o strânse cu putere devenind tot mai insistent. Georgina îşi îndepărtă gura, în cele din urmă, ochii ei părând enormi pe faţa albă ca varul.

— Am vrut să spun, continuă ea cu o voce răguşită, că ar trebui să ne alăturăm celorlalţi.

— Ştiu, ştiu, micuţo. Dar nu sunt făcut din piatră. Cum aş putea să rezist? Janus îşi trecu un deget peste obrajii şi peste buzele ei, înainte de a se apleca şi a înlocui degetul cu buzele, şi Georgina capitulă, răspunzându-i la fiecare sărut, simţindu-l încordat, şi strângând-o cu putere, înainte de a-i da drumul cu părere de rău pe care nu încercă s-o ascundă.

— Ţi-am mai spus, zise el, cu o voce guturală, că dacă ai fi a mea, mai curând te-aş ţine zăvorâtă undeva, decât să săruţi aşa un alt bărbat. Îţi aminteşti?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Îl iubeşti pe Miles? întrebă el.

Ea înghiţi în sec. Janus o scutură uşor.

— Nu eşti sigură, Georgina?

Întreabă-mă din nou mâine, gândi ea, îndurerată, tentată să-i spună adevărul chiar în acel moment. Dar promisiunea era promisiune, chiar şi faţă de Miles.

Janus aştepta, cu faţa întunecată şi încordată.

— Chiar dacă-l iubeşti, pot să te fac să te răzgândești.

Georgina îl împinse, tremurând.

— Trebuie să ne întoarcem la petrecere, o să ni se simtă lipsa.

Janus o luă de mâini şi o ridică în picioare, apoi o întoarse, astfel încât să se poată vedea în oglinda de pe şemineu.

— Uită-te la tine, iubito, spuse el, răsuflarea lui caldă mângâindu-i urechea.

Georgina se uită îngrozită la părul ei ciufulit, buzele roşii şi umflate, pistruii ieşind în evidenţă pe faţa palidă.

— Dumnezeule, ce grozăvie!

— Eşti încântătoare, o contrazise el, şi o sărută pe gât. Hai să ieşim până bate gongul, te ajut să te furişezi sus pe scări, înainte să te vadă cineva.

Se strecurată ca nişte conspiratori mână în mână afară din cameră, dar nimeni nu era la vedere, Janus o împinse uşor de-a curmezişul holului, şi ea fugi pe scări în sus, aproape ciocnindu-se de cineva care ieşea din baie.

— Scuze, spuse o voce răguşită. Doi ochi negri, minunaţi, o studiară pe Georgina cu interes. Bună, noi nu ne-am cunoscut. Eu sunt Liza Verreker şi tu eşti Georgina lui Miles.

— Încântată de cunoştinţă, spuse Georgina, schiţând un zâmbet, recunoscătoare să fie salvată de gongul care răsună jos. Trebuie să mă aranjez înainte de masă.

— Bună idee, remarcă bruneta, uitându-se atent la faţa Georginei.

Ea zâmbi, îndreptându-se spre scară, lăsând-o pe Georgina să intre în baie, cu un geamăt de groază, căci soarele pătrunzând prin fereastră scoase la iveală imaginea dezastrului pe care-l produseseră sărutările lui Janus pe faţa şi în părul ei, lucru care, era convinsă, nu scăpase fermecătoarei doamne

Verreker.

Când Georgina coborî din nou, petrecerea era în toi. Mulţimea gălăgioasă, care umplea sufrageria, era ocupată să se aprovizioneze cu delicatese pe care urma să le mănânce afară, sub soarele strălucitor, şi Henrietta Stanhope, instalată la o măsuţă în capătul încăperii, îi făcu semn Georginei.

— Vino încoace, micuţo. Trebuie să încerci puiul preparat de Madge. Este specialitatea ei. Nu trebuie să stai cu mine, adăugă ea, când Georgina, luându-şi farfuria plină, se aşeză lângă ea. Eu nu mai suport soarele, dar tu trebuie să fii afară, cu ceilalţi tineri. De ce n-are Miles grijă de tine?

— Prefer să stau aici, cu dumneavoastră. Nu vreau să stau în soare fără pălărie. Georgina zâmbi, arătând printr-o fereastră deschisă pe Miles care stătea cocoţat pe un mic zid, cu alţi tineri. Miles este acolo, cu Harry.

— Ar trebui să fie aici, cu tine, spuse Henrietta Stanhope cu asprime. Unde este Janus?

Georgina deveni brusc preocupată de mâncare.

— Cred că circulă cu vinul.

Îl zări afară, îngrijindu-se, împreună cu tatăl lui, ca toată lumea să aibă paharele pline, apoi Georgina îl văzu întorcând

brusc capul spre Miles şi spunându-i ceva, după care Miles, arătând înverşunat, intră în sufragerie.

— Am venit să văd dacă eşti bine, Gee, spuse el cordial, şi începu să-şi umple farfuria. Să vă servesc cu ceva, doamnelor?

— Proate ar trebui s-o întrebi pe Georgina ce ar dori să bea, spuse bunica lui, ridicând o sprânceană. Ai cam neglijat-o.

Miles avu buna-cuviinţă să se arate ruşinat.

— Îmi cer scuze, Gee. Ce să-ţi aduc?

Georgina acceptă un pahar cu limonadă, apoi i se făcu milă de Miles şi-i ceru să iasă din nou în grădină.

— Eu prefer să stau aici, Miles. Tu întoarce-te la ceilalţi.

— Dacă o fac, o să am discuţii cu Janus, spuse Miles şi se aşeză pe un taburet la picioarele bunicii sale, pentru a mânca a doua porţie de mâncare. M-a expediat aici, pentru a sta singur la taclale cu Liza.

Georgina nu se putu abţine să arunce o scurtă privire în grădină, când Miles spusese că Janus purta o discuţie aprinsă cu fermecătoarea doamnă Verreker şi cu mai tânăra ei soră.

— Probabil Rosalind îl interesează, spuse Henrietta Stanhope.

Miles se încruntă.

— N-aş crede. Ros este doar un copil.

— Câţi ani are? întrebă Georgina.

El ridică din umeri.

— Nu ştiu sigur. Presupun că este cu vreo doi ani mai mică decât mine.

Henrietta Stanhope se uită la Georgina.

— Tu câţi ani ai, draga mea?

— Voi împlini douăzeci şi unu peste o lună. Georgina îi adresă un zâmbet strâmb lui Miles. Ceea ce înseamnă că nici eu nu sunt departe de un copil.

— Adevărat, aprobă el, impasibil. Între tine şi Ros, Janus pare să-şi fi descoperit vocaţia pentru dădăcit.

Georgina îşi reţinu o replică tăioasă, căci Madge intră în încăpere pentru a strânge masa, pregătită să servească budincile.

Henrietta Stanhope zâmbi cu îngăduinţă.

— Pleacă, Georgina. Du-te la fratele tău şi la ceilalţi tineri. Se vede că mama ta ţi-a dat o educaţie aleasă, dar nu este nevoie să stai cu mine tot timpul.

— Dar îmi face plăcere, o asigură Georgina.

Miles o luă de braţ şi o conduse afară, la grupul vesel

strâns în jurul tinerilor căsătoriţi, care povesteau călătoria lor în Australia, în luna de miere. Când Georgina se apropie de ei, Harry sări în picioare, oferindu-i locul său, şi Ros o salută cu prietenie, atrăgând-o în conversaţie, în timp ce Miles se strecură între Georgina şi Liza Verreker, care era antrenată într-o discuţie pe un ton scăzut, cu Janus. Acesta din urmă se întoarse, când o observă pe nou-venită.

— Crezi că o să-ţi facă bine, să stai în soare, Georgina? întrebă el, întrerupând-o pe Liza în mijlocul propoziţiei.

— Asta ziceam şi eu, spuse Harry, şi scoase o pereche de ochelari de soare din buzunarul de la piept. Pune-i pe ăştia. Trebuia să-ţi fi adus o pălărie.

— Îi aduc una de la mama, spuse Janus repede, şi porni spre casă.

— Dumnezeule! exclamă Liza. Cred că ar trebui să-mi vopsesc părul roşcat, se pare că este infailibil pentru a atrage atenţia bărbaţilor.

Ros se încruntă la sora ei.

— Georgina are o piele delicată.

— Ai crede că pistruii ăia te protejează de soare, spuse Liza zâmbind.

Georgina îi întoarse zâmbetul, ignorând impulsul, de a-i scoate ochii excesiv fardaţi.

— Aş vrea eu. Trebuie să fie minunat să ai un ten gras ca al dumneavoastră, doamnă Verreker.

Harry o călcă pe vârful piciorului şi începu o poveste încurcată despre ce i se întâmplase lui Miles, care făcuse insolaţie participând la o cursă de biciclete în Franţa, de unde Janus se întorsese cu o pălărie de paie, pe care bunica lui o folosea în grădină.

— Nu de aceeaşi clasă ca cele cu fluturi ale tale, comentă Harry cu un zâmbet. Dar cel puţin pe tine n-o să te doară capul. Se întoarse spre Miles. Bun. Hai să aducem cafele invitaţilor noştri.

Capitolul 6

Tot restul după-amiezii, Georgina nu făcu decât să se enerveze. Miles îşi pusese în minte să-şi joace în continuare rolul de logodnic, şi nu se mişcă de lângă ea, stopând orice încercare a lui Janus de a-i lua locul. Ea tăcu, în general, mulţumindu-se să-i asculte pe ceilalţi, încă nerefăcută complet în urma episodului nepermis din birou. Janus stătea în apropiere, ochii lui oprindu-se din când în când pe faţa ei, şi Georgina, conştientă în fiecare fibră de prezenţa lui, se mută mai aproape de Harry, care o privi întrebător, apoi îşi strecură braţul în jurul taliei ei, contracarând câteva glume din partea lui Miles.

Georgina evită privirea lui Janus şi se strădui din greu să-şi ţină ochii departe de el. De ce, gândi ea, uluită, încerca s-o cucerească? Voia cu orice preţ s-o despartă de Miles, sau era genul de bărbat care trebuia să-şi dovedească virilitatea, cucerind orice femeie pe care o întâlnea? Era totuşi posibil să simtă într-adevăr ceva deosebit pentru ea, desigur. Georgina se lumină la faţă. Era foarte plăcut să-şi imagineze că Janus era cu adevărat, atras de ea.

Reveria Georginei fu întreruptă de apariţia lui Madge, cu

tortul sărbătoritei pe o măsuţă cu rotile. Fu o explozie de bucurie când Henrietta Stanhope făcu un efort pentru a stinge lumânările, ajutată de Janus şi de Miles, care apoi dădură tonul unui dinamic „Mulţi ani trăiască”. Era târziu după-amiază când lumea începu să se retragă. Georgina începu şi ea să se gândească la plecare. Pentru un moment rămase singură cu Harry, căci Miles şi Janus plecaseră să-şi ia la revedere de la oaspeţi.

— Miles spune totul familiei, în seara asta? o întrebă Harry în şoaptă.

— Ar face bine. Georgina se strâmbă. Este o tensiune înfiorătoare să pretinzi că eşti cineva care nu eşti.

El o cercetă cu privirea.

— Apropo, ce-a fost cu afirmaţia aia că eşti îndrăgostită de altcineva?

— Ceva ce am inventat, pentru a-l opri pe Miles să mai vorbească prostii despre o eventuală căsătorie cu mine.

Harry păru uşurat.

— În regulă. Pentru un moment, am crezut că te refereai la Janus. Ceea ce n-ar fi fost deloc nimerit.

Georgina ridică din umeri, afişând o indiferenţă care era

departe s-o simtă.

— Este o întrebare pur ipotetică, desigur, dar de ce nu?

Harry păru vizibil stânjenit.

— Scumpa mea, mie îmi place Janus. Este un tip minunat. Dar Casanova este un biet amator, în comparaţie cu el, când vine vorba de femei. Şi se ştie foarte bine, că în clipa în care fata pomeneşte cumva de căsătorie, dispare. Îşi drese glasul. Ceea ce vreau să-ţi spun, este că în comparaţie cu un bărbat ca Janus Stanhope, tu eşti un copil mic, Georgina.

Ea tresări. Harry îi folosea numele de botez doar când era deosebit de serios.

— Toate astea sunt complet lipsite de importanţă, în ceea ce mă priveşte. Nu-ţi face griji, frate dragă. Chiar şi un copil mic ca mine are o fărâmă de judecată sănătoasă, să ştii. Îşi ridică privirea zâmbind, căci Miles li se alăturase. A sosit timpul să plec, Miles.

— Dar buni vrea să rămâi la cină. Şi Harry, adăugă el.

— Mi-e teamă că nu pot, spuse Harry, cu părere de rău. Trebuie să fiu înapoi în oraş la ora opt.

— Ai întâlnire cu o fată? întrebă Miles, luminându-se la faţă.

— Nu. Joc squash. Harry rânji satisfăcut. Nu-ţi face probleme, nerodule, n-am făcut decât să fiu prietenos cu Ros. Miles se uită la el, surprins.

— Ce vrei să spui? Harry scutură din cap, zâmbind Georginei.

— El nici măcar nu ştie, fraierul.

Georgina îşi pierdu repede răbdarea cu Miles.

— Fii atent, spuse ea brusc, când vei spune familiei tale despre noi?

— Mâine, promise el. Buni a avut destule emoţii pentru azi. Jur că voi mărturisi totul mâine, pe cuvântul meu.

Georgina oftă.

— Oh, bine. Dar nu rămân la cină, Miles, Sunt obosită.

Harry o sărută, apoi se îndepărtă pentru a-şi lua revedere de la toţi, şi Henrietta Stanhope insistă să intre toţi în casă să se odihnească la o cafea, înainte ca fetele să plece acasă.

— Tu în mod special, Georgina, căci ai un drum lung în faţă, spuse ea cu fermitate. Ştiu că n-are niciun rost să-ţi cer să rămâi la cină, pentru că probabil va trebui să te scoli în zori, mâine.

— Cu ce te ocupi, Georgina? întrebă Liza Verreker.

— Îşi conduce propria florărie, spuse Janus, începând să împartă ceştile.

— Este la modă, spuse Liza, cu o admiraţie prefăcută, zâmbindu-i lui Janus. O femeie de afaceri, nici mai mult nici mai puţin.

— Şi atât de tânără, interveni Oliver Stanhope, zâmbindu-i Georginei. Înseamnă că ai cap, draga mea. O vei vinde, după ce te vei mărita cu Miles?

Georgina îngheţă.

— Nu… nu m-am gândit atât de departe. Se uită scurt la Miles, care se înroşi şi-şi întoarse privirea, neoferindu-i vreun ajutor.

— Nunta va avea loc curând? întrebă Liza, cu o privire vicleană spre faţa deprimată a Rosei.

— Nu, spuse Georgina, bând repede cafeaua, apoi ridicându-se. Chiar trebuie să plec. Vă mulţumesc pentru minunata petrecere.

Păru să fi trecut mult timp până când reuşi să scape de runda de mulţumiri şi urări de bine. Georgina ajunse în cele din urmă la Janus, zâmbindu-i fără ezitare şi întinzându-i mâna.

— La revedere. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

Faţa lui Janus era de nepătruns când îi strânse mâna, murmurând ceva politicos, apoi bunica lui îl dădu la o parte, s-o sărute pe Georgina şi cerându-i să-i viziteze din nou curând, iar Miles o prinse de braţ şi porni cu ea către maşină. Miles îi vorbi pe drum, dar Georgina nu auzi niciun cuvânt. Oare se terminase totul? Cumva, se aşteptase… La ce se aşteptase? Ca Janus s-o ia în braţe, să-i spună că-i aparţinea lui, nu lui Miles? Georgina se trezi la realitate cu o tresărire, şi-l văzu pe Miles privind-o într-un mod ciudat.

— Eşti bine, Gee? Ai auzit ce-am spus?

— Nu, îmi pare rău. Despre ce era vorba?

El păru ofensat.

— Întrebam doar, plictisindu-te de moarte după cum se vede, dacă tu chiar crezi că nu există nicio şansă pentru noi.

Georgina oftă, iritată, deschizând portiera.

— Oh, Miles. O dată pentru totdeauna, nu. Este cât se poate de limpede, tu şi cu Ros sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

El o privi uimit.

— Este adevărat, îl asigură ea. Să-ţi fi văzut faţa, când Harry îi făcea ochi dulci. Arătai ca un căţeluş căruia i s-a luat osul. Ea răsuci cheia în contact fără rezultat.

— Ce se întâmplă, întrebă Miles. Te-a lăsat bateria?

— Nu se poate. Am cumpărat una nouă acum două săptămâni.

— Ieşi, să încerc eu.

Inutil. Nici el nu reuşi să pornească maşina.

— Îmi pare rău, e veche, spuse Miles, scărpinându-şi capul. N-are rost să umblu la ea, nu mă pricep la mecanică.

Georgina se sprijini de maşină, cu un oftat de disperare.

— Există vreo firmă locală de taxi?

— În Keyne Magna? întrebă el, apoi se lumină la faţă. O să-l rog pe Janus să-mi împrumute maşina lui. Te conduc eu acasă.

O trase după el pe Georgina, care protesta, înapoi la Glebe House, unde necazul el fu întâmpinat cu diferite soluţii. Domnul Stanhope consideră că trebuia să rămână acolo peste noapte şi să-şi ia a doua zi maşina reparată la vechiul garaj. Miles respinse ideea, apelând plin de speranţă la ajutorul fratelui său.

— Mă gândeam că ai putea să-mi împrumuţi maşina ta, s-o duc pe Georgina acasă.

Janus se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Cred că glumeşti! Se întoarse să-i zâmbească Georginei, care deja îşi dorea să nu fi plecat deloc de acasă. Nu-ţi face griji. Te voi duce eu.

— Cine, murmură Liza, poate spune că a dispărut cavalerismul?

Miles începu să se certe, declarând că era de datoria lui s-o conducă pe Georgina acasă, şi că tot ce avea de făcut Janus era să aibă încredere şi să-i împrumute nenorocita aia de maşină pentru câteva ore.

— N-aş avea încredere să ţi-o împrumut nici pentru cinci minute, spuse Janus, care-şi trăsese deja jacheta pe el. El îl bătu uşor pe umăr pe Miles. Nu prezinţi garanţii să conduci, bătrâne. Şi oricum, am prea mult simţ civic ca să te las s-o faci.

Toată lumea râse. Lipsa de îndemânare a lui Miles la volan era bine-cunoscută. Ros îi puse o mână încurajatoare pe braţ, în timp ce Georgina, foarte jenată de toată situaţia, îl rugă pe Oliver Stanhope să-i aranjeze remorcarea maşinii la garaj, a doua zi dimineaţă. Apoi îşi luă din nou la revedere de la toţi, pentru ultima dată, speră ea.

Ajunsă afară, Georgina uită de orice jenă, când Janus o conduse la strălucitorul monstru roşu, parcat pe prundişul din

curte.

— Mamă! exclamă ea, lipsită de eleganţă, în timp ce el o ajută să intre în maşină. Ai jefuit o bancă pentru asta?

Janus zâmbi, părând mult mai fericit decât fusese în ultimele ore.

— Cu siguranţă, nu. Cum să muşc mâna care mă hrăneşte? Lucrez într-o bancă, nu uita.

— Aşa este. Georgina se uită la el, parcă cerându-şi scuze, când Alfa Romeo prinse viaţă. Îmi pare nespus de rău. Sunt o neobrăzată.

— Nu, nu eşti. Sunt foarte fericit, să te conduc acasă.

— Va fi târziu, când te vei întoarce.

— N-are importanţă.

— Pe de altă parte, nu înţeleg de ce nu-l laşi pe Miles să-şi satisfacă plăcerea de a conduce o maşină superbă ca asta.

— Scumpa mea, nici dacă ar fi fost o rablă, nu l-aş fi lăsat. Se pare că nu înţelegi. Am vrut ca eu să te conduc acasă. Îmi face mare plăcere să fiu singur ca tine câteva ore, nu pentru a te îmbrăţişa şi săruta din nou. Aş minţi dacă aş spune că nu-mi doresc asta, recunosc, dar călătoria şi o discuţie cu tine îmi vor face aproape aceeaşi plăcere, micuţo.

Georgina, profund emoţionată, constată că oboseala îi dispăruse complet, luând cu ea şi sentimentul de vinovăţie şi stânjeneala, când se relaxă, inspirând mirosul plăcut al pielii scumpe din interiorul maşinii.

— Ce s-a întâmplat? Eşti o parteneră foarte tăcută, observă el, când ajunseră pe autostradă.

— Mă bucuram de călătoria asta minunată, chicoti Georgina, văzând cum maşina înghiţea kilometru după kilometru, fără niciun efort. Este o mare diferenţă faţă de maşinuţa mea veche.

— Ai nevoie de una nouă.

— Nu este posibil. Camioneta florăriei înghite toate rezervele de bani.

Janus îi atinse uşor mâna.

— Ce tânără responsabilă eşti, domnişoară Griffiths.

— Eu nu mă văd aşa, mărturisi ea. Când sunt cu tine, mă simt novice, stângace şi îngrozitor de simplă.

— Atunci, ascunzi asta foarte bine, micuţo.

— Cum poţi spune aşa ceva, după… după…

— După momentele petrecute în birou?

— Exact.

Janus tăcu o clipă.

— Chiar despre asta voiam să discutăm.

Georgina se încordă.

— Nu trebuie. Serios. Nu sunt atât de novice. Adică, am realizat că a fost doar… un interludiu. Un accident, dacă vrei.

— Dimpotrivă, spuse el. Te-am dus în birou cu un scop precis, să fac dragoste cu tine. Să-ţi dovedesc ceva.

— Oh? contracara ea, cu răceală. Ce anume?

— Am vrut să-ţi arăt cât de nepotrivită eşti pentru Miles şi cât de potrivită eşti pentru mine.

— Ce… ce vrei să spui? întrebă ea, cu prudenţă.

— Vreau să spun, scumpa mea copilă, că oricât de regretabil ar fi, o doresc cu înfocare pe viitoarea mireasă a fratelui meu. Janus îi luă o mână şi o ridică la buze. Renunţă la Miles, Georgina. Acum, înainte ca lucrurile să devină prea complicate. N-ar trebui să fie prea greu, doar schimbi un Stanhope cu altul, la urma urmei.

Georgina simţi că se sufocă.

— Ei bine? insistă el. Este posibil să mă fi înşelat? Aş fi jurat că atracţia dintre noi era reciprocă din primul moment, în Chelsea.

Georgina îşi muşcă buza, în tăcere, foarte prudentă, după predica lui Harry. Ce avea Janus în minte? Atâta timp cât avea o bine-cunoscută aversiune faţă de căsătorie, părea aproape sigur că dorea să devină iubiţi. Nu că ea şi-ar fi dorit neapărat un mariaj. N-avea niciun gând să renunţe la afacerea pe care de abia şi-o deschisese. Dar pentru că viaţa lui Janus se derula la Londra, o relaţie permanentă prezenta probleme. Ei făceau parte din lumi diferite aproape în toate privinţele, exceptând o anumită atracţie reciprocă de netăgăduit.

Când Janus rupse tăcerea, vocea lui sună încordat.

— Să înţeleg că m-am înşelat, Georgina?

— Nu, recunoscu ea cu sinceritate. Nu te-ai înşelat deloc. Am simţit acelaşi lucru, în momentul în care te-am văzut.

El scoase un oftat adânc.

— Neţinând seama de Miles?

— Miles n-a avut niciodată legătură cu asta, îl asigură ea.

— Atunci, renunţi la el?

— Da, o voi face.

Janus o strânse de mână, apoi schimbă intenţionat subiectul, derutând-o când începu s-o întrebe despre prieteni şi pasiuni, apoi povestindu-i despre recentele lui proiecte legate de

bancă. Georgina ascultă, pe de o parte atât de fericită, încât cu greu putea crede că aşa ceva se întâmpla, pe de alta foarte neliniştită, gândindu-se la ce putea aştepta Janus la sfârşitul călătoriei.

Georgina avea nervii întinşi la maximum, când Janus opri maşina în parcarea goală de lângă florărie. În momentul când opri motorul, se uită la el, şovăitoare.

— Intri?

— Aşa sper, spuse Janus încet, şi-i ridică mâna, sărutându-i palma, înainte de a ieşi din maşină. O ajută să coboare, urmând-o apoi pe aleea care ducea la intrarea în florărie.

Cu degete tremurânde, Georgina descuie uşa. Janus îi luă cheile, să încuie, înainte să urce în apartamentul ei, într-o tăcere care devenise insuportabil de tensionată. Când Georgina aprinse lumina, Janus păru foarte înalt şi deosebit de impunător în minuscula ei cameră de zi, şi atât de sofisticat, încât începu să tremure.

— Scumpă copilă, spuse el repede, luându-i mâinile. Nu te uita aşa. Mărturisirea mea din maşină nu înseamnă că mă voi năpusti asupra ta, cerându-ţi să intru în patul tău!

Georgina, care exact de asta se temuse, se relaxă, zâmbetul ei fiind aproape trist.

— Îmi cer scuze! Nu sunt obişnuită cu o astfel de situaţie. Vrei o cafea?

El râse.

— Da, fireşte că vreau.

— N-am decât nes, îmi pare rău, spuse ea, umplând ibricul, în spatele tejghelei ce delimita spaţiul bucătăriei de cameră.

— Este perfect, încetează să te mai scuzi.

— Sunt emoţionată!

— Ştiu. Dar n-ai de ce să fii emoţionată, te asigur. Janus îi luă tava şi o aşeză pe masă, apoi o trase pe Georgina lângă el, pe canapeaua strânsă, care în afară de un fotoliu uzat, era singura piesă de mobilier din cameră.

— Tu eşti un bărbat obişnuit cu un stil de viaţă cu totul diferit de al meu, Janus, spuse ea. Pari obişnuit cu maşini rapide şi vinuri scumpe, haine de firmă, mese la restaurante de lux…

— Hei! Janus o prinse de braţ, scuturând-o uşor. Eu lucrez pentru o bancă, micuţo, care nu este proprietatea mea. În plus, chiar dacă-mi plac toate lucrurile acelea, îmi plac şi altele.

Cum ar fi să stau aici cu tine, pentru început.

— De ce? întrebă ea.

Janus se încruntă. O mângâie pe păr cu blândeţe, negrăbindu-se să răspundă.

— Credeam că ţi-am spus deja, zise în cele din urmă.

Georgina îşi coborî privirea.

— Mi-e greu să cred.

— Acum, e rândul meu să întreb de ce.

— Eu n-am vrut să vin la nunta surorii tale, să ştii. A fost un mare efort să-mi fac apariţia acolo singură. Apoi, te-am văzut pe tine.

Janus îi luă mâinile într-ale lui.

— Şi? o îndemnă el încet.

— Am… am rămas fără grai. Georgina îşi ridică brusc privirea. Nu mi-a venit să cred că am dat nas în nas cu bărbatul pe care-l văzusem la expoziţia de flori de la Chelsea. Părea un vis. Dar am crezut că era vorba de o pasiune de liceană. Că odată ce n-o să te mai văd, voi scăpa de ea.

— Ca de pojar. În ochii lui se aprinse un licăr de ironie.

— Nu. Vorbesc foarte serios. Lucrurile care ţi le voi spune acum constituie diferenţa dintre viaţa ta şi a mea. Părinţii

mei sunt cei mai cumsecade din lume, dar tata este contabilul unei mici firme industriale, şi locuieşte cu mama într-o frumoasă casă modernă, într-o zonă cu alte douăsprezece identice. Pe când casa ta…

Punându-i un deget sub bărbie, Janus îi ridică faţa, obligând-o să-l privească în ochi.

— Hei, linişteşte-te. Toate astea sunt irelevante. În primul rând, Glebe House n-a fost niciodată cu adevărat casa mea. Părinţii mei trăiau într-o locuinţă socială din suburbie, când eram tânăr. Tata a cumpărat locul din Witshire, acum zece ani, nu cu mult înainte de a muri mama. Acum, avem tendinţa să-l tachinăm cu noul lui statut de moşier dar în tinereţe a muncit din greu la oraş, pentru a se asigura că fii lui vor primi cea mai aleasă educaţie posibilă, şi acum culege roadele muncii lui, din păcate fără a le putea împărtăşi cu mama.

Georgina îşi adună toate puterile.

— Trebuie să mai menţionez ceva, spuse ea. Janus întinse mâna şi-i ridică faţa.

— Continuă.

— Cu riscul de a suna stupid, mai este problema reputaţiei tale referitor la femei.

El o privi în tăcere.

— O să mă crezi dacă spun că este o mare exagerare? Şi chiar dacă mi-am mai făcut de cap, aşa cum se vorbeşte, vine un moment în viaţa oricărui bărbat, când îşi dă seama că trebuie să se gândească la viitor.

Georginei i se uscă gura când se uită în ochii care o priveau cu atâta hotărâre. Ea trase adânc aer în piept, fericirea înlăturând ultima urmă de îndoială şi de teamă.

Janus îi ridică mâna la buze.

— Te mai frământă ceva, iubito?

Dezmierdarea lui o înfrânse complet pe Georgina. Scutură din cap, incapabilă să rostească un cuvânt.

— Presupun că Miles te-a informat despre trecutul meu, spuse el.

— Nu Miles… Harry, îl lămuri ea.

— Ah! Janus se strâmbă. Pe el mi-e greu să-l învinuiesc. Este normal să fie protector. De ce crede Harry că aş fi un pericol pentru tine? se încruntă el.

Georgina îşi plecă privirea.

— Ne-a văzut împreună astăzi, presupun.

Janus zâmbi, cu mâhnire.

— Vezi? Nu sunt expertul care crezi tu, când vine vorba de femei. Credeam că mi-am ascuns sentimentele foarte bine. Deci, dacă te asigur că trecut este trecutul, am putea uita aşa-zisele diferenţe dintre noi? Harry nu-şi face deloc probleme din cauza lor, aşa că de ce ne-am face noi?

— Harry nu este îndrăgostit de tine!

Janus izbucni în râs.

— Slavă Domnului! El deveni foarte serios, uitându-se iscoditor în ochii ei. Prin afirmaţia asta oarecum eliptică, ai vrut să spui că tu eşti, Georgina?

Pe buzele ei apăru un zâmbet poznaş, strălucitor, care tăie respiraţia lui Janus.

— Trebuia să fii atent!

— Am fost, dar nu atât cât trebuia, recunosc, pentru că îmi doresc cu disperare să te sărut.

Ea îşi plecă privirea, cu sfială.

— Poţi s-o faci, dacă îţi doreşti.

Ridicându-se, Janus întinse braţele.

— Vino aici, Georgina.

Ea se ridică în picioare, abandonându-se îmbrăţişării lui.

— De ce nu pe canapea?

— Pentru că, deocamdată, cred că este mai bine să stau în picioare, când te dezmierd. Nu numai că este mai sigur, dar eşti suficient de înaltă, pentru a-mi fi foarte uşor să te sărut stând în picioare.

Drept răspuns, se ridică pe vârfuri, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, şi-i oferi buzele. Chiar dacă săruturile lui deveniră tot mai înflăcărate şi răspunsurile ei la fel, simţi o reţinere din partea lui.

Când Georgina simţi că nu mai poate respira, că trupul ei parcă lua foc, Janus se retrase.

— Iubito, trebuie să plec, spuse el, cu o voce răguşită.

Ea dădu afirmativ din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu plânge, micuţo.

— Nu plâng. Şi nu sunt micuţă. Ai spus că sunt destul de înaltă pentru a mă săruta!

El râse, îngropându-şi capul în buclele ei ciufulite.

— Termenul „micuţo" este relativ. Nu l-am mai folosit până acum. Dar nici nu m-am mai simţit protector faţă de o femeie, până acum. Când Miles te-a lăsat să te descurci singură azi, am vrut să-l snopesc în bătaie, să-i spun că nu te merită. Şi nu te merită. Janus se trase înapoi, uitându-se la faţa ei pierdută,

şi o scutură cu blândeţe. Nu plec din camera asta, până nu-mi spui că totul s-a terminat între tine şi Miles.

— Oh, aşa este, îl asigură ea, cu bucurie. Totul şi pentru totdeauna. Ea ezită. De fapt, Janus, am o mărturisire…

Soneria telefonului o întrerupse şi, cu un oftat de frustrare, Georgina se duse să răspundă. Janus o urmă, nedezlipindu-şi ochii de pe faţa ei, în timp ce stătea rezemat de tocul uşii deschise a camerei ei.

— Bună, Miles, spuse ea, resemnată, şi Janus se apropie, cuprinzându-i mijlocul cu braţele.

— Janus este acolo? întrebă Miles.

— Eşti aici? spuse în şoaptă, întorcând capul.

Janus dădu afirmativ din cap, zâmbind.

— Da, Miles. Este pe punctul de plecare.

— Bine. Bunica vrea să ştie dacă se întoarce aici.

— Te întorci la Glebe House în seara asta? întrebă Georgina, cu o voce mai curând tremurândă, căci buzele lui Janus erau lipite de scobitura din spatele urechii ei, provocându-i fiori pe şira spinării.

— Da. Plec chiar acum, şopti el, şi Georgina transmise mesajul, spuse că va fi toată ziua în florărie, aşteptând noutăţi

despre maşină, apoi puse receptorul în furcă, şi se răsuci în îmbrăţişarea lui Janus, gura ei ridicându-se nerăbdătoare s-o întâlnească pe a lui.

Trecu mult timp, până când se desprinseră din îmbrăţişare. Când el îi atinse obrazul cu mâna, Georgina fu copleşită, constatând că degetele lui tremurară, în timp ce-i mângâiau pielea.

— Plec, Georgina, spuse el, cu o voce înăbuşită, înainte de a ceda tentaţiei să te implor să rămân. O sărută pe vârful nasului. Te avertizez, iubito, că voi da curând ascultare dorinţei inimii mele şi-ţi voi săruta fiecare pistrui, unul după altul. Dar acum, plec. Te sun mâine. Noapte bună, micuţo.

Janus o ţinu lângă el, până la uşă, o mai sărută o dată, apoi îi dădu drumul, spunându-i să încuie uşa, înainte să dispară în întunericul de pe alee, în drum spre maşină.

Capitolul 7

Luni, Georginei i se păru că timpul trece foarte greu. Fu suficient de ocupată, ca de obicei, dar atât de nerăbdătoare să primească telefonul lui Janus, încât orele i se păreau interminabile. Miles sună în cursul după-amiezii, părând iritat şi neprietenos, să-i spună că maşina avusese nevoie de o reparaţie capitală. O anunţă că va avea o mică răfuială cu ea, când îi va aduce maşina în seara aceea, după care va pleca la Londra cu trenul.

Cum Chris şi Karen erau cu urechile ciulite, Georgina nu putu decât să-l întrebe, cu prudenţă, dacă făcuse ce-i ceruse.

— Oh, da, îi aruncă el, Janus a avut grijă de asta.

Vestea o tulbură atât de tare, încât îi fu greu să se concentreze asupra aranjamentelor florale pe care le avea de făcut pentru celebrarea unei nunţi de aur.

Georgina se afla în cămăruţa umedă şi rece din spate, sortând nişte plante, când Karen intră, anunţând-o că cineva dorea s-o vadă.

— Miles? întrebă ea resemnată, ştergându-şi mâinile.

— Nu numai Miles este brunet şi fermecător, spuse Karen

chicotind.

Janus? Georgina zbură în magazin, tresărind când o văzu pe Liza Verreker de cealaltă parte a tejghelei, arătând ca o fotografie din Vogue.

— Doamnă Verreker? Ce surprinză. Ce vă aduce aici?

Liza zâmbi.

— M-am oferit să-ţi aduc maşina. Nu-ţi face griji. Sunt în drum spre Londra. Voi lua un tren de aici, într-o jumătate de oră.

Georgina îşi scoase şorţul, le prezentă pe Chris şi pe Karen musafirei sale, apoi o conduse pe Liza Verreker sus, în apartamentul ei.

— Permiteţi-mi să vă ofer ceva de băut, sau un ceai. Îi indică neaşteptatei musafire un fotoliu. De ce n-a adus Miles maşina? El aşa a spus.

— Nimic, mulţumesc. Trebuie să fiu atentă la calorii! Cineva l-a sunat pe Miles, cerându-i să plece imediat în Bali să facă nişte poze, îţi vine să crezi? Nu mai este nevoie să spun că a plecat imediat! Eu eram întâmplător la Glebe House, pentru a recupera eşarfa pe care o uitasem ieri, aşa că m-am oferit să-ţi aduc eu maşina. Ea scoase cheile. Am lăsat-o în parcarea din

spate.

— Vă mulţumesc. Sunteţi extraordinar de amabilă.

— N-ai pentru ce. Liza deschise poşeta şi scoase o oglinjoară, pentru a-şi examina faţa. De fapt, am fost chiar bucuroasă, că mi se oferea ocazia să stau de vorbă cu tine.

— Serios? întrebă Georgina, uşor stânjenită.

Femeia zâmbi viclean.

— Am înţeles că Janus a reuşit.

Georgina se încorda.

— A reuşit?

— El a ţinut întotdeauna la Ros, să ştii.

— Nu înţeleg.

Liza scutură din cap, iritată.

— Trebuie că ştii că neroada aia de soră a mea este topită după Miies, numai Dumnezeu ştie de ce, deoarece este cel mai plictisitor bărbat.

Georgina înclină capul.

— Nu mi-a fost greu să-mi dau seama.

— Deci, când Miles te-a adus, în locul creaturii aceleia vulgare, despre care familia credea că era încurcată cu el, Ros a fost distrusă. Drept care Janus, serviabil, s-a angajat să te

ademenească, îndepărtându-te de frăţiorul lui şi lăsându-i ei terenul liber. Liza întâlni privirea uimită a Georginei. Janus mi-a spus că Ros n-are de ce să fie neliniştită; nu va trece mult până când el va aranja lucrurile. Şi-a făcut-o. Am înţeles că a fost foarte uşor să decizi în favoarea fratelui matur, plin de succes, în locul unui biet fotograf ca Miles.

Georgina se simţi mizerabil.

— Erai acolo când s-a întors? întrebă ea încet.

— Oh, da. Doamna Stanhope a insistat ca eu şi cu Ros să rămânem la cină. A fost chiar captivant, dragă, Miles şi Janus s-ar fi luat la bătaie, dacă n-ar fi fost Oliver. Liza îi adresă un zâmbet compătimitor. Eu îl cunosc pe Janus de mult timp, să ştii. Tânjeşte după proprietatea altor bărbaţi, de fapt a fost răspunzător de destrămarea primului meu mariaj. Din păcate, are acest nefericit defect. Odată ce proprietatea celuilalt bărbat devine a lui, n-o mai găseşte atât de dezirabilă. Se ridică şi porni spre uşă, apoi se opri, căutând în geantă. Era să uit. Uite o copie a facturii pentru maşină, vezi ce faci cu ea.

— Să vă plătesc dumneavoastră? întrebă Georgina cu calm.

— Oh, nu. Liza zâmbi. Factura originală este la Janus. A

spus să consideri plata pentru maşină – şi pentru tot restul – rezolvată.

Mult timp, după ce uşa se închisese în urma ei, parfumul Lizei Verreker stărui în încăpere. Georgina deschise larg ferestrele, apoi se trânti pe pat, cu faţa în jos. De ce făcuse el asta? Totul fusese atât de inutil! Janus nu trebuise să-şi folosească artileria grea pentru a o înfrânge. Ea nu reprezentase niciodată un pericol pentru Ros, sau Miles, sau pentru oricine altcineva. Şi dacă Miles ar fi spus adevărul despre mascaradă, cu săptămâni în urmă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Nu era chiar adevărat, îşi spuse, cu amărăciune. Ea tot s-ar fi dat peste cap pentru Janus Stanhope. Dar, dacă el ar fi ştiut adevărul, n-ar mai fi fost obligat s-o seducă, pentru a o despărţi de Miles. Şi după un timp, fără a fi alimentată, jalnica ei pasiune ar fi murit în mod firesc. Îşi încleştă pumnii, neputincioasă. Cum a putut el să facă aşa ceva? Temerile despre diferenţele dintre ei, fuseseră întemeiate. Era prea tânără şi lipsită de experienţă, pentru a recunoaşte un manipulator atât de rafinat. Harry avusese dreptate când îi spusese că nu era potrivită pentru Janus Stanhope. În cele din urmă, Georgina izbucni în hohote de plâns, suspinând cu capul în pernă.

Când telefonul sună prima dată, îl lăsă să sune. Dar când sună din nou, imediat după aceea, Georgina se duse şi ridică receptorul.

— Alo, spuse ea.

— Georgina? Sunt Henrietta Stanhope.

Georgina îşi şterse ochii, îngrozită.

— Georgina? Eşti acolo?

— Da, sunt aici.

— Voiam doar să afli că Miles ne-a spus totul despre mica voastră farsă, şi nu trebuie să te simţi prost pentru asta. Noi am înţeles.

Georginei îi venea să urle.

— Îmi pare rău, doamnă Stanhope, spuse ea. N-am vrut să supăr pe nimeni.

— Nici n-ai făcut-o, draga mea. Acum, când ştim exact cum stau lucrurile, doresc să vii să mă vezi cât de repede posibil, fără mască, de data asta.

Doamna Stanhope o întrebă dacă maşina ajunsese în siguranţă, îşi ceru scuze pentru Miles şi o asigură pe Georgina că era într-o formă excelentă după petrecere, apoi o întrebă dacă nu cumva era răcită.

Georgina minţi, spunând că avea o durere în gât, apoi se forţă să-i ceară adresa şi numărul de telefon ale lui Janus. Doamna Stanhope, vizibil surprinsă că Georgina nu le cunoştea, îi oferi informaţia, înainte de a repeta invitaţia şi a-i transmite salutări din partea fiului ei.

După aceea, Georgina se aşeză pe marginea patului, cu hârtia cu numărul în mână. Oare la ce oră terminau programul lucrătorii dintr-o bancă comercială? se întrebă. Formă numărul cu un deget tremurând, înainte de a se răzgândi, şi la primele sunete ale vocii lui Janus, inima începu să-i bată cu putere. Vocea profundă, sigură, fu pentru Georgina ca o lovitură, aşa că îi luă un timp pentru a realiza că asculta un mesaj înregistrat. Puse receptorul jos, scrise câteva cuvinte, le citi, apoi formă numărul din nou. Georgina îi ascultă pasiv vocea, după care, la semnal îşi spuse mesajul, cu o voce înecată de lacrimi, greu de recunoscut.

— Sunt Georgina Griffiths. Am depus la poştă un cec pentru reparaţia maşinii. Felicitări pentru că ai câştigat pariul aşa de uşor. Regret că te-ai deranjat atât de mult, inutil.

Ar fi vrut să spună mai mult, dar robotul o opri. Completând cecul, îl introduse într-un plic, gata pentru a-l

trimite dimineaţă. Apoi căută în dicţionarul enciclopedic numele Janus. Zeul roman Janus citi ea, era întotdeauna înfăţişat cu două capete, faţă în faţă, numele lui fiind proverbial pentru făţărnicie.

Georgina era în baie când sună telefonul. Rămase acolo, cu degetele vârâte în urechi, până se opri. Dar câteva minute mai târziu sună din nou şi ea şovăi. Putea fi mama ei, gândi ea muşcându-şi buza. Nu putea risca. Probabil nu era Janus, totuşi. Dar dacă era? Odată ce soneria se opri, formă repede numărul părinţilor ei, află că mama ei n-o sunase în seara aceea, mai schimbă câteva cuvinte cu ea, scoase telefonul din priză şi se întinse din nou pe pat, lipsită de vlagă. Acum, era în siguranţă.

În primele două zile, Georgina gândi că avusese o idee bună. Telefonul ei personal era doar o derivaţie a celui din magazin şi putea fi deconectat. Îşi sună părinţii în fiecare seară, înainte de plecarea din magazin, apoi îşi petrecu serile doar cu televizorul, cărţile şi telefonul deconectat, drept companie. Din nefericire, nu putea face nimic cu telefonul din magazin, care se auzea slab, indiferent cât de tare era volumul radioului sau al televizorului. Convinsă de fiecare dată că era Janus, se învârtea prin apartament, forţându-se să nu conecteze derivaţia şi să ţipe

la el, spunându-i s-o lase în pace. Totuşi, era în acelaşi timp suficient de iraţională pentru a şi-l imagina pe Janus venind de la Londra în superba lui Alfa Romeo, dorind s-o vadă, să-i spună că totul fusese o mare neînţelegere. Alteori îi murea şi ultima speranţă, şi-şi aduna toate eforturile încercând să uite că îl cunoscuse vreodată pe Janus Stanhope.

Planul ei de revenire întâmpină un obstacol, când Chris răspunse la telefonul din magazin într-o după-amiază, îi aruncă o privire întrebătoare Georginei şi scrise pe o foaie de hârtie: „Janus Stanhope – da, sau nu?" Georgina scutura din cap cu hotărâre şi fugi din calea tentaţiei, în bucătărioara din spate. Mai târziu, Chris, după o privire şireată aruncată Georginei, o întrebă dacă să dea acelaşi răspuns, în cazul în care acelaşi domn suna din nou, şi nu mai puse nicio întrebare, când Janus mai telefonă de două ori. Spre sfârşitul săptămânii, Georgina avea ochii încercănaţi, nervii întinşi la maximum, şi se simţea atât de mizerabil, încât evadă la Hereford pentru un weekend, amânând întoarcerea până luni în zori.

După weekend, Georgina se simţea şi arăta mult mai bine, spre uşurarea colegelor ei, până spre prânz, când intră una dintre recepţionerele de la Unicorn, să comande un aranjament floral

pentru o cină festivă.

— Spune-i Georginei că prietenul ăla a venit la noi în weekend, îi spuse ea lui Karen.

Georgina îşi lăsă lucrul şi-şi făcu apariţia.

— Care prieten, Sheila?

— Ştii tu. Brunetul ăla înalt, cu care ai fost în bar într-o seară, spuse Sheila, făcându-i cu ochiul. Imposibil să fi uitat. Tipul este formidabil.

— Oh, el, spuse Georgina, nepăsătoare. Am fost plecată. Cât a stat aici?

— A venit sâmbătă seara. Nu sunt sigură dacă a plecat. Când sunt gata astea? întrebă ea.

— Ţi le va aduce Karen după prânz, spuse Georgina, rezistând tentaţiei de a scoate de la ea orice informaţie avea despre Janus.

Georgina, după o scurtă morală făcută de mama ei, care o sfătuise să-şi rezolve problemele ca un adult, lăsă telefonul conectat când urcă în apartamentul ei în seara aceea, şi se afla în baie, când acesta sună. Ieşi din apă, se înfăşură într-un prosop şi ieşi să răspundă.

— Măi, măi, spuse o voce familiară, cu amărăciune. În

sfârşit, domnişoara Georgina Griffiths, presupun.

— Cine este?

— Nu fi prostuţă, îi aruncă Janus. Ştii al naibii de bine cine este.

Georgina îşi încleştă dinţii.

— Mai eşti acolo? strigă el.

— Da, spuse ea cu răceală. Ce doreşti?

— Doresc să vorbesc cu tine, nu închide. M-am săturat să mă joc. Dar ţie îţi plac jocurile, micuţo, nu-i aşa?

Janus, gândi Georgina oarecum surprinsă, părea furios. Dar ce drept avea să fie furios? Ea era cea rănită.

— Habar n-am ce vrei să spui, spuse Georgina, cu demnitate.

El râse ameninţător.

— Dacă mi-ai face favoarea să mă asculţi un minut sau două, vei afla exact ce vreau să spun.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am nimic să-ţi spun, şi nici tu n-ai absolut nimic să-mi spui. La revedere. Trânti receptorul în furcă, deconectă aparatul, cerând în gând scuze mamei ei, apoi dădu volumul radioului la maximum, pentru a acoperi soneria telefonului care se auzi aproape imediat în magazin.

Când se opri, Georgina reveni în baie, simţindu-se mânioasă şi tulburată. Nu fusese o idee bună să-i răspundă lui Janus. Doar auzindu-i vocea fu tulburată serios. Trebuia să-i fi închis telefonul. Dar nu! Trebuise să-şi dovedească sieşi că vocea lui nu mai avea niciun efect asupra ei. Dar fusese un eşec.

Prea agitată ca să rămână în cadă, Georgina se ridică, făcu un duş şi se simţi mai calmă, dar deprimată. În timp ce-şi pregătea un nes auzi nişte lovituri puternice în uşa de la intrarea de serviciu de pe alee, speriind-o de moarte. Îşi reveni, blestemându-l pe Janus că o adusese într-o asemenea stare de nervozitate. Era probabil Chris, care n-avea chei şi uitase ceva. Îmbrăcă un halat de baie, îşi vârî picioarele în papuci şi se grăbi pe scări spre uşă.

— Tu eşti, Chris? strigă ea.

— Nu, sunt Janus, veni răspunsul. Deschide.

Georgina se schimbă la faţă.

— Dar tocmai am vorbit cu tine la telefon.

— La telefonul din camera mea de la Unicorn, o informă el. Şi cum refuzi să răspunzi, am venit aici în persoană şi intenţionez să rămân până îmi vei deschide.

— Chem poliţia, spuse ea brusc.

— Eu n-aş face asta, Georgina! Gândeşte-te la clienţii tăi. Ar putea ajunge şi în ziare. Floristă drăguţă în scandal cu un om de afaceri londonez. Poliţia a fost chemată…

Georgina deschise pe rând cele trei închizători de la uşă.

— Bine, spuse ea cu răceală, când Janus Stanhope trecu pe lângă ea. Ai câştigat. Spune repede ce ai de spus şi pleacă. Ea strânse din dinţi, văzându-l uitându-se la picioarele ei lungi, expuse de halatul scurt.

— Înţeleg că aştepţi musafiri, observă el. N-o să-ţi răpesc mult timp. Dar cum se pare că vom fi întrerupţi de acest Chris pe care-l aştepţi, n-ar fi mai bine să fii ceva mai îmbrăcată?

Georgina mulţumi Domnului pentru pistruii care-i ascunseră roşeaţa ce-i invadă faţa, la insulta implicită din tonul lui. Ce proastă fusese să-şi închipuie că era îndrăgostită de acest străin care-i insufla teamă. Şi mai mult, să-şi închipuie că era îndrăgostit de ea.

— Foarte bine, spuse ea brusc, cred că ar fi mai bine să vii sus. Dar te rog să n-o lungeşti.

Janus strâmbă din nas.

— Eşti prea amabilă. Ce am să-ţi spun nu va dura mult, ai cuvântul meu.

Cuvântul lui! gândi Georgina. Urcă, furioasă că-i oferi o vedere a picioarelor ei, în timp ce o urma pe scări. Îl conduse în camera de zi, cu o politeţe rezervată.

— Ia loc un moment, să mă îmbrac, spuse ea, şi intră în dormitor, trântind uşa în urma ei. Rezemându-se de ea o clipă, trase adânc aer în piept, înainte de a deschide şifonierul pentru a-şi pune pe ea primele haine care-i căzură în mână. Îmbrăcată într-un pulover al lui Harry şi o pereche de blugi decoloraţi, îşi vârî picioarele în nişte espadrile şi reveni să-l înfrunte pe duşman.

— Îţi ofer ceva de băut? întrebă ea cu indiferenţă, când Janus se întoarse de la fereastră.

— N-am venit aici să beau.

Se uitară unul la celălalt, Georgina, cum se văzuse în oglindă, albă ca varul, cu pistruii scoşi în evidenţă, Janus aproape la fel de palid, cu cicatricea de pe obraz.

— De ce ai venit? întrebă Georgina.

Janus îşi trecu o mână peste faţă.

— Acum că sunt aici, spuse el cu o voce voalată, nu sunt sigur, râse el trist.

Georgina ridică din umeri, simţindu-se puţin mai bine.

— Hai, dă-i drumul. Dacă tot te-ai deranjat să vii până aici, ar fi păcat să nu spui ce ai de spus.

— Pot să iau loc?

— Desigur.

Georgina se aşeză în fotoliu, în timp ce el luă loc, cu un oftat, pe canapea.

Janus se uită atent la ea.

— Mă întreb de ce mi-am imaginat că eşti tânără şi vulnerabilă.

— Sunt doar cu o săptămână, sau cam aşa ceva mai în vârstă decât ultima dată când ne-am întâlnit.

— Te felicit. Eu simt că am îmbătrânit cu zece ani, de la acea zi fericită.

Ochii ei îl fixară cu răceală, în timp ce aştepta să continue.

— Am treizeci şi cinci de ani, spuse el confidenţial, şi niciodată nu m-a înşelat o femeie aşa cum ai făcut-o tu.

Georgina îşi ridici, bărbia.

— N-am avut nicio intenţie să înşel pe cineva.

Janus se aplecă în faţă, de parcă cineva l-ar fi împins de la spate.

— Atunci, de ce m-ai lăsat să cred că urma să te căsătoreşti cu Miles, determinându-mă să mă fac de râs…?

Se opri, văzând expresia ei furioasă.

— Seducându-mă pentru a mă despărţi de Miles, doar pentru a-ţi dovedi că poţi s-o faci, vrei să spui! îşi dădu părul spre spate, furioasă. Am înţeles că îţi place s-o faci.

Ochii lui Janus sclipiră ameninţător.

— Ce naiba vrei să spui?

— Am auzit despre modul în care îţi satisfaci poftele, râvnind la nevasta vecinului şi altele de genul ăsta. Numai că de data asta era vorba despre logodnica fratelui tău.

— N-am nicio idee despre ce vorbeşti, exceptând faptul că nu erai deloc logodnica fratelui meu şi nici nu intenţionai să fii! O privi cu ostilitate.

— Te-ai distrat, Georgina, bătându-ţi joc de mine?

— N-am făcut nimic de genul ăsta, replică ea, furioasă. Recunosc că am fost o neghioabă să accept să vin la nuntă ca logodnică a lui Miles şi regret amarnic. Dar când am acceptat, am crezut că într-adevăr va fi doar pentru o zi.

— Ah! Dar când m-ai prins pe mine, ai hotărât că ar fi distractiv să continui, să mă pui într-o postură caraghioasă.

Janus sări în picioare şi se duse să se uite pe fereastră, cu mâinile în buzunare.

Georgina se uită încruntată la spatele lui.

— Probabil glumeşti! Nicio clipă nu mi-am imaginat că un bărbat cu un palmares ca al tău, s-ar implica în altceva decât într-un soi de flirt.

Râsul lui o înfioră pe Georgina.

— Un soi de flirt! Asta a fost?

Georgina se încruntă.

— Sunt curioasă să aflu adevărul. Ce s-a întâmplat exact, când te-ai întors la Keine Magna, în seara aceea? Janus se întoarse cu faţa la ea.

— Care seară, Georgina?

— Ştii foarte bine!

— Nici pe departe. N-am înţeles decât că doreşti nişte clarificări, micuţo. Atunci, vreau să te exprimi clar, nu monosilabic.

— Foarte bine, spuse Georgina. Cum ştii foarte bine, vorbesc de ziua petrecerii pentru bunica ta, când ai fost atât de amabil şi m-ai condus acasă, pentru că am avut probleme cu maşina. Când ai plecat de aici, te-ai întors la Keyne Magna

unde, mi s-a spus, a avut loc un fel de scandal.

— Nu ştiu ce naiba ţi-a spus Miles…

— Miles nu mi-a spus nimic. Nu l-am mai văzut de când am plecat de la petrecerea aceea.

— Vrei să spui că n-a avut nici măcar politeţea să te sune?

— E posibil s-o fi făcut. N-am răspuns la telefon.

— De parcă n-aş şti! Janus se întoarse la canapea şi se aşeză. Bine, Georgina, dacă doreşti, află că am condus ca un nebun în seara aceea, să-i spun lui Miles că n-ai nicio intenţie să te măriţi cu el. Spre surprinderea mea, s-a amuzat foarte tare la început, până i-am spus despre intenţiile mele faţă de tine. Ca urmare, s-a repezit cu pumnii la mine. Janus ridică din umeri. Nu puteam să-l las, desigur, pentru că nu este mai puternic ca mine. Asta nu înseamnă că nu mi-ar fi făcut plăcere să-i trag o bătaie, dar tata a venit ca o furtună în grădină şi ne-a despărţit, dorind să afle ce naiba se întâmpla între noi, aşa că l-am dus pe Miles în casă şi l-am făcut să spună adevărul.

— Sper că cineva te-a determinat şi pe tine să faci acelaşi lucru.

Janus o privi încruntat.

— Eu n-am avut nevoie să spun ceva, Georgina. Miles era cel care minţise. În plus, nimeni nu era interesat de mine, în acel moment. Frăţiorul meu era atât de furios, încât a scos la iveală toate nemulţumirile pe care le-a avut de-a lungul anilor – refuzul familiei de a-i lua în serios activitatea de fotograf, presiunea exercitată asupra lui de a intra în afaceri bancare, la fel ca mine, faptul că familia nu era de acord cu unii dintre prietenii săi, în special cu Linda Potts şi, în final, ca o piesă de rezistenţă, resentimentul lui faţă de constanta problemă a unei eventuale căsătorii cu Ros. Janus scutură din cap. Sărmana fată s-a albit, în timp ce bunica, departe de a face un atac de cord din cauza scandalului, părea impresionată de izbucnirea lui Miles.

Pe Georgina o cuprinse un sentiment de compasiune pentru fata care fusese obligată să audă aşa ceva.

— Am senzaţia că Ros a fost cea rănită în mod special. Probabil s-a simţit îngrozitor de umilită. Mai ales dacă Miles a fost atât de nemilos încât să spună că s-a folosit de mine pentru a-l proteja de ea.

— Normal că a făcut-o. Miles, după cum ştii, nu pune preţ pe sentimente. Janus se strâmbă. În acel moment, Ros a decis că fusese prea mult şi a ieşit ca o furtună, trăgând-o pe Liz

după ea.

— Lăudabil din partea lui Ros, aplaudă Georgina. Dumnezeule, ce proastă am fost să mă las convinsă de Miles să vin la nuntă. Îşi îndepărtă părul de pe faţă, plictisită. Şi tu ai fi putut evita toată pacostea asta, dacă nu ţi-ai fi dat osteneala să furi ceea ce îţi imaginai, cu naivitate, că era proprietatea fratelui tău.

— Pacoste! Tu n-ai fost altceva decât o pacoste pentru mine, din clipa când te-am văzut pentru prima dată, spuse el, cu severitate.

Georgina ridică din umeri.

— Nu cred, dacă e să mă iau după doamna Verreker.

El păli.

— Liza? Ce legătură are ea?

— Întreab-o!

Faţa lui Janus exprima atâta ostilitate, încât atmosfera din cameră parcă vibra.

— Te întreb pe tine.

Georgina se supuse imediat.

— Mi-a spus că ai făcut un fel de pariu cu ea, că nu va fi nicio problemă pentru tine să mă desparţi de Miles. Va fi doar o

joacă de copil. Cum a şi fost, desigur. Georginei îi făcu mare plăcere să constate că ironia ei avu drept efect că cicatricea lui ieşi brusc în evidenţă pe faţa întunecată, ca un semnal periculos.

— Vrei să spui că tu chiar ai crezut că aş discuta despre tine cu Liza, sau cu oricine altcineva? Se ridică în picioare, ameninţător, săgetând-o cu privirea.

— De ce nu? Până la urmă, doamna a străbătut un drum lung pentru a-mi da vestea îmbucurătoare. Ochii Georginei se întâlniră provocator cu ai lui. În plus, totul se potrivea perfect. Niciodată nu mi-a fost uşor să cred că un tip ca tine ar putea fi într-adevăr interesat de o fată ca mine. Dar lovitura de graţie, adăugă ea, a fost când mi-a spus motivul destrămării primului ei mariaj, ca să nu mai vorbim de obiceiul tău de a-ţi pierde interesul pentru o femeie după ce-ţi atingi scopul, despărţind-o de celălalt bărbat.

Janus se albi la faţă de mânie.

— Asta se presupune a fi un obicei al meu?

— Habar n-am. Eu doar ţi-am relatat ce mi-a spus doamna Verreker.

Janus se duse la fereastră, privind în gol.

— Liza, spuse el după un timp, nu vrea decât să se

răzbune. Probabil pentru că atunci când eram tineri – chiar mai tineri decât eşti tu acum – am fost împreună câteva săptămâni, într-o vară. După aceea, eu am plecat la Cambridge şi din punctul meu de vedere, totul se terminase. Liza a fost foarte furioasă, considerând că am părăsit-o şi, într-un moment de nebunie, s-a căsătorit cu altcineva. Deloc surprinzător, mariajul n-a durat decât câteva luni. Deci, în mod complet eronat, ai putea spune că am avut o legătură cu destrămarea primului mariaj al Lizei. Se întoarse s-o privească pe Georgina în ochi. Dacă mă crezi sau nu, este alegerea ta, desigur, dar jur că n-am discutat niciodată despre tine cu Liza Verreker, sau cu altcineva, până în seara când i-am spus lui Miles că te vreau pentru mine.

„Te vreau”, gândi Georgina cu tristeţe. Mă vrea pentru ce, mai precis?

Janus se aplecă să-i ridice bărbia cu un deget deloc delicat, privind-o în adâncul ochilor.

— Ei? întrebă el. Mă crezi că îţi spun adevărul?

Ea se uită la el, îngândurată.

— Da, te cred.

— De ce?

— Pentru că ar fi atât de simplu să mă contrazici,

presupun.

El îşi lăsă mâna în jos, trăsăturile feţei devenindu-i deosebit de aspre.

— Înţeleg. Cât de naiv sunt să mă aştept la încredere sinceră. Zâmbetul lui o răscoli. Şi cât timp şi nervi am fi cruţat, dacă ai fi răspuns mai curând la telefon. Toate astea ar fi fost lămurite de mult.

— Are vreo importanţă? spuse ea, plictisită.

El ridică din umeri.

— Pentru mine, da. N-am putut veni până acum, pentru că am fost plecat în străinătate, cu afaceri. Ţi-am telefonat în zadar, atât din Franţa cât şi din Italia, dacă asta te încântă. Ştii ceva, credeam că am depăşit faza în care să apar într-o postură atât de ridicolă din cauza unei femei.

Georgina se ridică în picioare, privindu-l şovăitor.

— Ai venit doar ca să mă vezi?

— Nu, Georgina. Să fiu sincer până la capăt. Am avut nişte afaceri la Gloucester, dar am folosit situaţia ca o scuză să rămân aici în weekend. Eram hotărât să te văd, într-un fel sau altul. Din păcate, încântătoarea mea pradă m-a evitat. Până acum.

Georgina se dădu înapoi, brusc panicată de expresia din ochii lui, dar el făcu un salt şi o luă în braţe, strângând-o nemilos şi vârându-şi mâna în părul ei s-o ţină nemişcată şi s-o sărute. După şocul de moment, ea începu să se lupte pentru a se elibera, dar zadarnic.

El se opri o clipă, ridicându-şi capul pentru a se uita în ochii ei scânteietori.

— Credeam că voi putea rezista, dar nu pot. Gura i se strâmbă într-un zâmbet crispat. Nu-ţi fie teamă, n-o să te rănesc.

Privirea fixă a ochilor lui o înspăimântă pe Georgina mai mult decât furia lui. Începu să se lupte din răsputeri. Dar Janus Stanhope era un bărbat înalt, puternic. O ţinea neîndurător de strâns, sărutând-o cu violenţă.

— Te rog, spuse ea, când reuşi să vorbească, nu…

Dar singurul lui răspuns fu să-i oprească protestul cu alt sărut, şi Georgina se cutremură de mânie, blestemându-se că-l lăsase pe Janus Stanhope să intre în casa ei. Când Janus o lipi strâns de el, genunchii Georginei se înmuiară, şi mâinile ei se agăţară de umerii lui, pentru a-şi păstra echilibrul. Mâna lui se strecură sub puloverul ei până la bariera subţire de dantelă, înlăturând-o cu nerăbdare, dar durerea neaşteptată provocată de

clema din metal care-i zgârie pielea, o trezi pe Georgina la realitate. Îşi adună toate forţele şi se smulse din strânsoarea lui, retrăgându-se în spatele canapelei, ca un copil speriat.

— Ieşi! strigă ea, cu ochii măriţi pe faţa albă ca varul.

Se priviră ca nişte duşmani, tensiunea dintre ei, parcă prinzând viaţă, apoi Janus făcu un gest cu mâna, de capitulare.

— Nu-ţi face griji, plec, spuse el obosit, cu faţa aproape la fel de palidă ca a ei. Poţi ieşi de acolo, nu te voi mai atinge.

— Poţi să fii sigur de asta! Ea se uită urât la el, cu dinţii înfipţi în buza de sus, pentru a-i ascunde tremurul.

Remuşcarea se ivi în ochii lui în cele din urmă, când realiză cât de rău o speriase.

— Georgina… începu el cu o voce înecată, pornind spre ea, apoi se opri, văzând-o făcându-se mică de frică. Nu, te rog! Nu suport să te văd îngrozită. Nu-ţi voi face niciun rău.

— Ai spus asta şi înainte, îi aminti ea cu dinţii strânşi, apoi, spre disperarea ei, începu să plângă. Întoarse capul, ştergându-şi lacrimile şi suspinând.

— Georgina. Janus se apropie foarte încet de ea. Micuţo, te rog! Nu plânge! Mă simt ca un criminal.

La disperarea din glasul lui, Georgina începu să plângă şi

mai tare, şi Janus scoase un geamăt de deznădejde. Atingând-o ca pe un bibelou de porţelan, o scoase din ascunzătoare şi o luă cu delicateţe în braţe. În loc să se împotrivească, aşa cum se aşteptase Janus, Georgina se prăbuşi pe el, îngropându-şi faţa la umărul lui.

— Georgina, spuse el cu blândeţe, pentru Dumnezeu, micuţo, nu sunt făcut din piatră.

Ea îşi dădu capul spre spate, ochii ei roşii îi întâlniră pe ai lui şi brusc, toată teama şi suferinţa ei se evaporară, realizând că Janus se forţa să rămână impasibil.

— Nu te uita aşa la mine! spuse el cu un glas răguşit, dând-o la o parte. Ar fi mai bine să plec de aici.

— Te rog, nu, nu încă, se auzi ea spunând.

— Dacă n-o fac… Se opri, strângând din dinţi, cu ochii închişi.

— Da? îl îndemnă Georgina. Dacă n-o faci?

— Dacă n-o fac, spuse el, probabil te voi speria din nou. Voi fi sincer, Georgina, sunt complet dezorientat cu cineva ca tine. Femeile cu care sunt obişnuit, cunosc regulile.

— Reguli?

— Exact! Tu eşti atât de contradictorie, Georgina. Când

eşti o femeie matură, când un copil înfricoşat, unul care n-are nicio idee despre puterea sa de atracţie.

Georgina îşi ridică privirea, zâmbindu-i triumfător.

— Eşti atras de mine, Janus?

El se dădu un pas înapoi, încruntat.

— Încetează cu jocurile, Georgina. Cu siguranţă, te-ai învăţat minte, de-acum.

— Vreau doar să-mi cer scuze, atâta tot.

Janus se aşeză.

— Mai exact, pentru ce vrei să-ţi ceri scuze? întrebă el, cu ironie.

Georgina se uită la el, plină de interes.

— Pentru că te-am minţit la început, cu toate că nu te cunoşteam, când Miles m-a convins să vin la nuntă. Mi-a păru rău că acceptasem, după ce te-am întâlnit.

— Vrei să spui că cicatricea mea te-a îngrozit, când m-ai văzut la biserică?

— Exact invers! încinse mâna, atingându-i cicatricea. Este foarte romantică. Te face să arăţi ca unul dintre spadasinii prusaci.

Janus se strâmbă.

— Câtuşi de puţin. M-a lovit cineva cu gheata, din greşeală, pentru a-mi lua mingea, la şcoală, atâta tot.

— Oh, ghinion! Georgina zâmbi poznaş, şi deodată tensiunea dintre ei dispăru. Ceea ce începusem să spun, era că… Se opri, îmbujorându-se.

— Continuă, o încuraja Janus.

— Nu. Nu cred. E posibil să încalc una dintre acele reguli ale tale, dacă o fac.

Janus o privi în tăcere.

— Vrei să-şi spun ce am gândit, când ne-am întâlnit în acea zi?

— Da, te rog.

— Am aruncat o privire în ochii tăi şi mi-am spus că soarta a fost generoasă cu mine. Schiţă un zâmbet trist. Apoi a ieşit Miles să te ia, şi m-am simţit înşelat. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Din clipa în care te-am văzut, m-am hotărât să-l despart pe Miles de tine, să ştii.

— Din cauza lui Ros?

— Ros? Nu m-am gândit deloc la ea. Am rămas încremenit, când te-am văzut. În primul rând, eram sigur că te mai întâlnisem undeva. Şi pentru că, ştiind că Miles era obsedat

de un manechin, presupun că mă aşteptam la o creatură anorexică, toată numai ochi şi pometi. Pe când tu nu arătai deloc ca un fotomodel.

Foarte adevărat, spuse Georgina. Eu sunt cu vreo câteva măsuri mai mare. Îşi regretă imediat vorbele, căci atrăsese atenţia spre acea parte a corpului care nu mai era acoperită cu obişnuita lenjerie de corp. Puloverul lui Harry era unul din tinereţea acestuia, suficient de strâmt pentru a-i scoate în evidenţă formele, înroşindu-se, se dădu înapoi, simţindu-se ruşinată. Janus întinse mâna şi încet, cu blândeţe, o trase spre el.

— Uită-te la mine, Georgina, spuse el încet, şi ea se supuse fără tragere de inimă, temându-se de ce putea vedea în ochii lui. Georginei i se opri inima, când îi văzu zâmbetul ademenitor, care mai curând îi aminti de Miles. Tânjesc să te sărut din nou. Te voi speria, dacă o voi face? spuse el foarte încet, şi ea scutură din cap în tăcere.

Când buzele lui le atinseră cu tandreţe pe ale ei, braţele Georginei se strecurară de bunăvoie în jurul gâtului lui, o pasiune dezlănţuindu-se în ei. Aproape neştiind cum ajunseseră acolo, se treziră în dormitor, aruncându-şi hainele de pe ei. Dar primul contact, cu trupul gol, al unui bărbat o făcu pe Georgina

să realizeze ce făcea. Scoase un icnet înnebunit, apoi începu să se lupte cu disperare, ţipând s-o lase în pace.

Janus se ridică pe marginea patului, cu capul în mâini, în timp ce Georgina, tremurând din cap până-n picioare, se făcu ghem, cu spatele la el, trăgând cuvertura peste ea.

Capitolul 8

Georgina îşi îngropa capul în pernă, încercând să se izoleze de zgomotele care-i spuseră că Janus îşi strângea hainele.

La atingerea mâinii lui pe umăr, tresări, ţinând ochii închişi, până când auzi uşa închizându-se în urma lui. Georgina stătu aşa mult timp, până când, în cele din urmă, se dădu jos din pat şi se înfăşură în halatul ei de casă.

Se uită în oglindă, surprinsă să constate că arăta aproape normal, exceptând buzele uşor umflate şi două pete roşii, acolo unde bărbia lui Janus lăsase urme. Georgina îşi întâlni ochii în oglindă. Oare ce făcea cineva într-o astfel de situaţie? în cărţi, scria că după ce fac dragoste, oamenii fumează, sau stau de vorbă, sau pur şi simplu se culcă. Dar ea nu făcuse dragoste cu Janus, de fapt. Fusese mai mult un război, în cele din urmă. Era şi el probabil îngrozitor de supărat şi era îndreptăţit să fie. Georgina stătea în picioare, nehotărâtă, întrebându-se dacă Janus se mai afla în camera de zi. Ascultă, dar nu se auzi niciun zgomot. Umerii i se încovoiară. Nu era posibil să fi plecat, pentru că trebuia să încuie uşa în urma lui. După o tentativă

dezolantă de a-şi aranja părul, strânse halatul în jurul ei şi ieşi în camera alăturată. Janus stătea la fereastră, complet îmbrăcat, aşteptând-o.

— A fost vina mea, spuse Georgina. Îmi pare rău. Sunt de condamnat pentru că… pentru că te-am încurajat.

— Nu eşti deloc de condamnat, copilă, spuse el. A fost o nebunie din partea mea să las lucrurile să scape de sub control. Îmi pare sincer rău.

Ea îşi muşcă buza.

— E vorba de regulile tale. Le-am încălcat.

Janus îşi trecu o mână tremurândă peste faţa ei.

— Tu nici măcar nu ştiai care sunt acele reguli, Georgina.

— Eu n-am permis niciunui bărbat să ajungă atât de departe, până în patul meu, înţelegi?

— Da, înţeleg. Pentru că acum este foarte clar, că aerul tău feciorelnic a fost cel care m-a atras la tine, în primul rând! Un zâmbet trist i se ivi în colţul gurii. Nemaiîntâlnindu-l niciodată la cineva de care am fost atras, nici măcar nu l-am recunoscut. Ce idiot demn de milă am fost!

— Eşti supărat.

— Ai dreptate, sunt.

— Eu nu te învinovăţesc.

— Mă învinovăţesc singur, Georgina.

— Pentru că nu fac dragoste cu tine?

— Nu. Pentru că tu, este limpede, n-ai experienţă, iar eu am vederi mult prea largi. Te sfătuiesc să cauţi pe cineva mai potrivit pentru prima ta experienţă sexuală. Preferabil, adăugă el cu amărăciune, un iubit care să nu te facă să ţipi de spaimă.

— Nu este corect, spuse ea, cu înflăcărare. Ce s-a întâmplat, a fost o greşeală. Când voi face dragoste prima dată, nu vreau să fie o greşeală. Vreau s-o fac cu un bărbat care să-mi spună că mă iubeşte, că doreşte să fiu a lui pentru totdeauna. Şi nu-mi pasă deloc cât de naiv sună. De ce crezi că am ajuns până la vârsta asta încă… aşa cum sunt?

— Înţeleg, spuse Janus, cu o voce albă. Atunci, dacă ţi-aş fi pus inima la picioare, înainte de a ajunge în patul tău, n-ai mai fi ţipat?

Georgina ridică din umeri.

— Câtă vreme chestiunea este pur teoretică, nu vei afla niciodată, nu?

Se priviră lung, apoi Janus vârî mâna în buzunar şi scoase un cec pe care-l flutură la ea.

— Apropo, n-am încasat ăsta. Mesajul tău telefonic a fost atât de neinteligibil, încât n-am reuşit să-mi dau seama pentru ce este.

— Factura pentru maşină. Liza a spus că tu consideri plata pentru maşină şi pentru tot restul, rezolvată.

Janus înjură în barbă.

— Se pare că Liza a fost foarte ocupată să-mi rezolve problemele! Nu-mi imaginez de ce-mi mai poartă încă atâta duşmănie. Eu am plecat de la Keyne Magna la prima oră în acea zi de luni, înainte ca maşina ta să fi fost dusă la garaj. Probabil tatăl meu a plătit factura.

Georgina se uită la el, muşcându-şi buza.

— Eşti sigur?

— Nu. Sunt sigur doar că eu n-am plătit-o. Janus se uită la ceas. Ar fi bine să plec. Îi înapoie cecul. Asta este, atunci. Am rezolvat totul.

Oare aşa se termina? gândi Georgina, îndurerată. Chiar intenţiona să iasă pe uşă şi să n-o mai vadă vreodată?

— Nu vrei să mănânci ceva, înainte de plecare? îi scăpă ei, brusc disperată să-l mai reţină.

Janus râse ironic.

— După ce m-ai zăpăcit cu frustrările tale, nu te aştepta să mă aşez la masă şi să vorbim prieteneşte despre nimicuri!

Fu rândul Georginei să se supere.

— Am vrut doar să fiu politicoasă. Nu vreau să te reţin. Îmi pare rău că ţi-am provocat atâta neplăcere, într-un fel sau altul.

— Şi mie. Janus porni spre uşă, şovăitor, apoi se întoarse să se uite la ea. Înainte de a pleca, vrei să-ţi spun ce mă frământă, cu adevărat, Georgina?

— Categoric.

— Când te dădeai drept logodnica lui Miles, nu puteai să-mi spui şi mie secretul? Cu siguranţă, ştiai că nu te-aş fi dat de gol! N-ai putut să ai încredere în mine?

— Îi promisesem lui Miles, spuse ea, întorcându-şi privirea. În plus, am crezut că, odată ce ai fi aflat că nu eram cu adevărat logodnica lui, n-ai mai fi avut niciun motiv să… să fii interesat de mine.

Janus se întoarse şi se apropie de ea, ridicându-i cu un deget bărbia.

— Înseamnă că ai crezut ce a spus Liza, că mă interesează doar proprietatea altor bărbaţi?

Georgina se uită la el, în defensivă.

— Nu, nici măcar nu te cunoşteam, atunci. Dar pur şi simplu nu mi-a venit să cred că un bărbat ca tine, rafinat şi experimentat, era atras de o fată ca mine.

— Ah! îi dădu drumul atât de brusc, încât ea făcu un pas înapoi. Nu pot să te condamn. Nici mie nu mi-a venit să cred, când am aflat ce vârstă ai. Ceea ce nu m-a împiedicat să alerg după tine ca un licean îndrăgostit. Dar mi-a ajuns, Georgina Griffiths. Seara asta mi-a fost învăţătură de minte. Diferenţa dintre noi n-are nicio legătură cu originea sau cu vârsta, să ştii. Este vorba de o nepotrivire de caracter. Este o mare prăpastie între noi, în anumite privinţe.

— Înţeleg. Georgina îi întinse mâna, cu o politeţe reţinută.

Atunci, să ne spunem la revedere. Îmi pare rău că n-am realizat că te aşteptai să-mi împart patul cu tine, la atât de scurt timp după ce ne-am cunoscut. Te-aş fi scutit de timp şi de efort.

Janus ignoră mâna întinsă.

— Te înţeleg, spuse el tăios. Dacă aş fi dorit doar „patul”, cum te-ai exprimat, există disponibile pentru mine câteva locuri mai convenabile decât al tău.

Georgina îşi lăsă mâna jos, înainte de a ceda tentaţiei de a-l lovi.

— Da, desigur. Trebuie că există. Cât de proastă sunt.

Expresia lui severă se mai îmblânzi puţin.

— Ca să punem lucrurile la punct, spuse el, de parcă ar fi discutat despre vreme, n-am avut niciodată intenţia să ajung cu tine în pat, să ştii. Ce s-a întâmplat în seara asta a fost, aşa cum ai zis şi tu, o întâmplare. Se încruntă subit. Şi după cum s-a dovedit, este un lucru foarte bun că lucrurile n-au evoluat spre finalul normal.

— Sunt întru totul de acord, desigur, dar de ce?

El ridică din umeri.

— Aş fi rămas probabil trăsnit să aflu că sunt primul tău iubit, şi aş fi ajuns probabil la gestul cavaleresc, învechit, să-ţi fac o propunere de căsătorie.

Georgina făcu ochii mari.

— Cred că glumeşti!

— Nu chiar. Dezlănţuirile astea pasionale, atrag de obicei după ele consecinţe nedorite. El ridică o sprânceană. Asta, desigur, dacă nu ţi-ai luat vreo măsură de prevenire pentru o astfel de eventualitate.

Georgina se uită fix la el un moment, apoi ochii i se aprinseră.

— Nu, îi aruncă ea, stăpânindu-şi cu greu furia, când înţelese aluzia. Întrucât nu sunt obişnuită să ofer patul publicului larg, nu găsesc că este necesar.

— Populaţia masculină locală este probabil foarte cumpătată!

— Nu mai mult decât oriunde altundeva. Eu sunt foarte atentă cu cine mă însoţesc, asta e tot. Fierbând de furie, Georgina lăsă capul spre spate pentru a-l fixa cu privirea. Cel puţin, adăugă ea, aşa am fost până acum.

Janus păli, ridicând mâna.

— Atins! Este un apropo, bănuiesc, să te scutesc de prezenţa mea.

Georgina dădu afirmativ din cap.

— Ţi-aş fi recunoscătoare. La revedere, Janus. Te conduc.

El rămase pe loc, privind-o impasibil, de parcă s-ar fi hotărât să se detaşeze de toată situaţia.

— Ar fi fost mult mai bine, dacă Miles ar fi adus-o la nuntă pe Linda Potts. Atunci, nu te-aş mai fi întâlnit, Georgina,

şi vieţile noastre şi-ar fi urmat netulburate cursul. Întinse mâna, cu un formalism descurajant.

Ezitând, ea îşi puse mâna într-a lui, făcând neplăcuta descoperire că, în ciuda a tot ce se întâmplase, atingerea lui avea încă puterea s-o afecteze profund, şi ce era mai grav, Janus era conştient de asta, ochii lui strălucind ironic, când o trase brusc în braţele lui.

— Ca să-l citez pe poet, şopti el, cu buzele lângă ale ei, doar pentru o ultimă dată, „sărută-mă dulce, iubirea-i ca mătasea, o porţi, n-o porţi, se rupe”, sau cam aşa ceva.

Georgina scoase un protest înăbuşit, dar buzele lui o reduseră la tăcere, cu un sărut care deveni atât de înflăcărat şi insistent, încât îi răscoli pe amândoi.

— Apropo, spuse Janus după o lungă tăcere apăsătoare, cine este bărbatul pe care-l aşteptai? Acel Chris?

Foarte tentată să mintă, Georgina îşi încrucişă braţele la piept, pentru a-şi ascunde tulburarea.

— Este o femeie, recunoscu ea fără chef. Doamna care-ţi răspunde la telefon, când eu nu vreau să vorbesc. Chris este partenera mea de afaceri.

— Înţeleg. Janus aşteptă puţin, dar când înţelese că

Georgina nu intenţiona să mai spună ceva, se înclină scurt în faţa ei, se întoarse şi părăsi rapid camera, neaşteptând-o să-l urmeze, pornind grăbit pe scări şi ieşind în noapte.

Şi din viaţa ei, gândi Georgina, încuind uşa în urma lui.

Aşteptând veşti de la el, în ciuda conflictului dintre ei, starea sufletească a Georginei se întrista pe măsură ce treceau zilele, fără un cuvânt de la Janus. Prefera să petreacă serile lungi de vară, închisă în apartamentului ei, ca să nu rateze telefonul aşteptat. Era o prostie, îşi spuse ea. Janus îi arătase cât se putea de clar că nu dorea să-şi mai bată capul cu ea. O înnebunea gândul că nu-l va mai întâlni niciodată, că nu-i va mai auzi vocea, ajungând să se blesteme pentru reacţia ei în acea fatală seară de luni. Nu pentru că n-ar fi dorit să facă dragoste cu el. Fusese pur şi simplu o problemă de principiu.

Situaţia era înrăutăţită şi de faptul că Georgina se grăbea să răspundă, plină de speranţă, la fiecare apel telefonic, dar costata dezamăgită că nu era Janus. Primi veşti chiar şi de la Miles, care îi reproşă că-l preferase pe fratele lui şi o atenţionă în legătură cu interesul lui Harry faţă de Ros. După părerea lui Miles, Harry nu făcea decât să se distreze, şi el nu voia s-o vadă suferind.

— Trebuia să te fi gândit la asta din capul locului, când mi-ai cerut să joc rolul de logodnică a ta! îi trântise telefonul, fierbând de furie.

— Arăţi îngrozitor de palidă, îi spuse Karen într-o dimineaţă. Te simţi bine, şefa?

— Da! De ce nu m-aş simţi bine? se răsti Georgina, apoi, întâlnind privirea uimită a lui Chris, îşi muşcă buza. Îmi pare rău. M-am trezit cu faţa la cearşaf.

Karen o bătu liniştitor pe umăr.

— Nicio problemă. Îţi fac o cafea tare, ce spui?

Când Karen n-o mai putea auzi, Chris îşi ridică sprâncenele.

— Este vorba de un bărbat, presupun. Cel cu care nu voiai să vorbeşti la telefon?

Georgina zâmbi, stânjenită.

— Da. Numai că acum aş vorbi, dacă ar suna.

Părinţii Georginei îşi exprimară fără rezerve îngrijorarea, văzând cât de extenuată şi de nefericită arăta fiica lor, când veni în weekend, şi-i puseră întrebări legate de sănătate, de afaceri şi de viaţa ei în general. Georgina se strădui să-i liniştească, dar când Philip Griffiths le lăsă singure, Margaret Griffiths trecu

direct la subiect.

— Acum, spune-mi ce se întâmplă. Adevărul, te rog, scumpa mea.

— Presupun că pot spune că sufăr din dragoste. Şi doare, adăugă Georgina, forţându-se să zâmbească. N-ar fi trebuit să merg cu Miles la nunta aceea. Atunci, nu l-aş mai fi întâlnit din nou pe Janus Stanhope, şi n-aş fi aflat ce înseamnă suferinţa…

Izbucni în plâns şi, cuibărindu-se la pieptul mamei, îi spuse toată povestea, exceptând episodul din dormitorul ei, despre care nu era în stare să vorbească nici cu mama ei. În special cu mama ei, realiză ea, înfiorându-se.

Sfatul pe care-l primi, fu să se apuce din nou de squash şi să iasă cu vechii prieteni, care o invitau şi, în general, să se implice în cât mai multe activităţi, pentru a reuşi să treacă peste durerea sufletească.

— Pentru că vei trece peste asta, iubita mea, cu timpul. În condiţiile în care domnul în cauză se va ţine departe de tine, desigur, spuse doamna Griffiths, mângâindu-i buclele roşcate.

— Oh, nu mă va mai deranja, spuse Georgina cu amărăciune. Mi-a arătat foarte clar că sunt prea imatură pentru el. Ce ironie, nu-i aşa, de vreme ce Janus Stanhope este tot ce

mi-am dorit vreodată de la un bărbat. Şi acum că l-am întâlnit, niciun alt bărbat din lume nu se va compara cu el, al naibii să fie!

Două seri mai târziu, Georgina tocmai se întorsese istovită de la clubul de squash şi abia aşteptând să meargă la culcare, când sună Harry.

— Mama a spus că arăţi de parcă ţi s-au înecat corăbiile, Carrot, spuse el fără preambul.

— Ţi-a spus de ce?

— Am înţeles că viaţa amoroasă îţi creează probleme; nu-ţi face griji, nu mi-a dat detalii. Mă gândeam că ai putea veni aici în weekendul următor. Îţi voi oferi o cină minunată la Harveys sau Langans, sau unde vrei, să te înveselesc.

Georgina se lumină la faţă, o clipă, apoi spuse:

— Aş veni, cu mare plăcere, dacă n-ar fi colegul tău, dar nu sunt sigură că nu-l voi omorî pe Miles, în starea în care mă aflu.

Dar Miles urma să plece peste o zi sau două, în Statele Unite, cu Oliver Stanhope, într-o vacanţă care includea şi rezolvarea unei afaceri în Florida.

— Tim şi Julian vor fi aici, desigur, dar nu-i vei deranja,

dacă nu vei refuza să dormi în patul lui Miles.

— Atâta timp cât el nu este acolo, nu! Mulţumesc, Harry. Îmi face plăcere să vin.

Perspectiva unui weekend la Londra o ajută enorm pe Georgina să treacă peste săptămâna următoare, readucând-o la viaţă, spre uşurarea colegelor ei. Ele se abţinură eroic să pună întrebări, răsfăţând-o în schimb cu cornuri cu ciocolată la cafeaua de dimineaţă, încercând să compenseze pierderea în greutate a Georginei.

— Ai cam slăbit! spuse Harry, când o întâmpină la gară.

Georgina aprobă, vesel, înmânându-i valiza, pentru scurtul drum de la Paddington la apartamentul lui din Bayswater.

— Nu prea am poftă de mâncare, asta-i tot.

— În cazul ăsta, Carrot, ar fi bine să schimbăm programul pentru seara asta.

— Vrei să spui că eşti lefter şi nu-mi poţi oferi o cină! Harry rânji.

— Nu eşti departe de adevăr, ca să fiu sincer, dar nu ăsta e motivul. Noi am decis că ai prefera o petrecere, seara asta.

— Noi? spuse Georgina, suspicioasă.

— Tim, Julian şi cu mine. Nu-ţi face griji. Miles este în drum spre New York, cum ţi-am spus. Aşa că relaxează-te, copila mea. Nu vei avea parte de nicio ciondăneală, seara asta!

Tim Webster şi Julian Soames, foşti canotori în liceu, şi încă vâslaşi entuziaşti, aveau amândoi peste un metru nouăzeci înălţime şi o constituţie atletică. O întâmpinară la uşă pe Georgina cu braţele deschise, îmbrăţişând-o pe rând cu atâta entuziasm, încât ceru îndurare.

— Nu vă daţi seama ce forţă aveţi, gorilelor. Mă bucur să vă văd.

Ei se arătară şi mai bucuroşi s-o vadă.

— De ce n-ai venit mai devreme? întrebă Tim, un tip blond, bronzat şi foarte amabil.

— A trebuit să închid magazinul înainte, replică Georgina.

— Superbă, nubilă, îţi conduci propriul magazin şi câştigi bani! spuse Julian, care era încă student la facultatea de drept. Căsătoreşte-te cu mine, frumoasă creatură.

— Despachetează-ţi hainele, spuse Harry, împingându-şi sora spre camera lui Miles. Eu pun o pizza în cuptorul cu microunde până termini, nu întârzia.

— Aş putea să fac un duş, în loc de pizza? negocie ea. Am mâncat în tren.

Harry o privi neîncrezător, dar în loc să se certe, îi spuse că-i dădea maximum douăzeci de minute să fie gata, inclusiv duşul.

Impulsionată de glumele maliţioase că o femeie nu putea să se aranjeze în doar cincisprezece minute, Georgina parie cu ei pe orice că o putea face, cerând o cască de baie şi trecând la treabă.

— Timpul a expirat! strigă unul dintre bărbaţi, exact când Georgina îşi dăduse cu ruj pe buze şi ieşea din cameră, zâmbind triumfătoare.

— Exact. Am câştigat pariul. Ce primesc?

— Mai întâi, gustă din cocteilul, pe care l-am făcut noi, spuse Harry rânjind, ceilalţi ducându-şi mâinile la ochi, amuzaţi.

Georgina ştia că era o farsă, pentru a o înveseli, dar intră în joc cu entuziasm, realizând că era într-o dispoziţie mai bună decât fusese vreodată, din seara când îl văzuse ultima oară pe Janus.

— Pfui! exclamă ea, după prima înghiţitură. Am crezut că am câştigat pariul, nu că l-am pierdut!

Petrecerea fu plină de veselie şi foarte zgomotoasă, cu multă lume înghesuită în apartament, fiecare invitat venind cu câte o sticlă pentru întreţinerea atmosferei. Cu toate că era mult mai tânără decât foarte mulţi dintre participanţi, Georgina fu acceptată imediat în mijlocul lor, râzând şi glumind, în timp ce se strecura printre ei cu farfurii cu alune şi chipsuri, înainte de a fi invitată la dans de Tim, de Julian, şi de alţi tineri, nerăbdători s-o cunoască pe sora mai mică a lui Harry. Julian, care era un dansator uimitor de bun pentru înălţimea şi constituţia lui, o prinse pe Georgina de mână, când auzi melodia preferată, zbierând la ceilalţi să-i facă loc, în timp ce-şi antrenă partenera într-un dans frenetic care nu avea nicio legătură cu baletul clasic, dansând ca nebunii pe muzica lui Prince. Pentru a-şi încununa performanţa, Julian o ridică pe Georgina, învârtind-o, fără niciun efort, spre iminentul pericol al celor din jur, în momentul în care melodia ajunse la sfârşit.

Înapoi pe picioarele ei, ameţită şi extenuată, Georgina se sprijini de Julian, încercând să-şi recapete răsuflarea, până când realiză că Harry vorbea cu cineva al cărui cap, cu păr negru şi ondulat, se ridica suficient deasupra mulţimii pentru ca Georgina să-l recunoască pe Janus, cu un şoc ca o lovitură de

pumn în stomac. Deşi vorbea cu Harry, ochii lui erau la Georgina, dezgustul lor fiind evident, chiar şi din partea cealaltă a camerei. Georgina se strecură prin mulţimea zgomotoasă, îndreptându-se repede spre camera lui Miles, pentru a se ascunde de ochii aceia, care era limpede că nu fuseseră impresionaţi de dansul ei frenetic.

Ce naiba căuta Janus acolo? se întrebă ea îndurerată, mai ales pentru că sosise exact în momentul când ea se făcea de râs. O privise ca pe un copil răsfăţat, făcând pe grozavul în faţa mulţimii. Îi va spune vreo două şi lui Harry, gândi Georgina. Ce fusese în mintea lui când îl invitase pe Janus la o astfel de petrecere? Sau poate nu avusese nicio idee că Janus era bărbatul care-i adusese atâta suferinţă.

Inima i se opri în loc când auzi o bătaie puternică în uşă, urmată de vocea lui Harry.

— Carrot, eşti acolo? Pot intra o clipă?

Georgina deschise uşa, apoi rămase înlemnită, văzându-l pe Janus în spatele fratelui ei, zâmbetul ei dispărând brusc.

Harry se uită uşor jenat la ea.

— Miles l-a rugat pe Janus să ia fotografiile pe care le-a făcut la nunta lui Katie. Sunt în sertarul cu cămăşi.

— Bună, Georgina, spuse Janus încet. Eşti bine?

— Da. Foarte bine. Ea zâmbi cu răceală şi deschise larg uşa. Eşti liber să scotoceşti unde doreşti. Eu eram pe punctul să mă întorc la ceilalţi.

Janus o prinse de braţ, când ea trecu pe lângă el.

— Pot să discut ceva cu tine? El îi zâmbi lui Harry. Poate mă ajută Georgina să găsesc fotografiile acelea. Tu întoarce-te la invitaţii tăi.

Harry se uită pe rând la ei, încruntat.

— Să nu întârzii, Carrot, o avertiză el. Petrecerea este în cinstea ta, nu uita. Cu o ridicare din sprânceană, care-o lămuri pe Georgina că fratele ei era acum foarte sigur de un lucru pe care ea omisese să i-l spună, Harry se întoarse la petrecere, lăsând o tăcere apăsătoare în urma lui.

— Mi-e teamă că n-o să-ţi fiu de mare folos, spuse Georgina în cele din urmă, iritată de privirea întunecată fixată asupra ei. N-am mai fost în camera lui Miles, până azi. Nu ştiu unde-şi ţine cămăşile, sau orice altceva.

— Acum regret că m-am oferit să iau pozele acelea. Janus se sprijini de perete, vârând mâinile în buzunarele pantalonilor. Iau prânzul la Keyne Magna mâine, aşa că bunica m-a rugat să

le iau. Dacă aş fi ştiut că Harry are o petrecere în seara asta, nu m-aş fi oprit din drum.

Georgina îşi îndreptă privirea spre hol, de unde se auzeau acordurile muzicii şi râsete.

— Nu este ceva pe gustul tău, îmi imaginez.

— Înţeleg, micuţo, că mă consideri un tip care strică bucuria altora. Strălucirea din ochii lui întunecaţi era diabolică.

Georgina, cu inima bătându-i de emoţie, ridică din umeri cu indiferenţă.

— Deloc. Numai că, dacă îmi amintesc bine, ultima dată când ne-am întâlnit ai pomenit ceva despre o prăpastie între noi.

— Văzându-te aici în seara asta, îmi dovedeşte că am avut dreptate. El îşi coborî privirea spre picioarele ei. Apropo, nu ţi se pare că o cauţi cu lumânarea, în fusta asta înspăimântător de scurtă?

— Nu-ţi place?

— N-am spus că nu-mi place, replică el sec. Doar că o dezaprob.

— Mi-e teamă că nu m-am gândit la aprobarea sau la dezaprobarea ta când mi-am ales ţinuta asta, să ştii. În plus, adăugă ea, înfruntându-i cu privirea, chiar dacă fusta asta este

mai scurtă, decât port de obicei, este foarte puţin probabil să am probleme, cu Harry în preajmă.

— Cu alte cuvinte, ce alegi să porţi nu este treaba mea.

— Exact, Janus. Nici eu nu puteam s-o spun mai bine.

Se priveau, cu ostilitate când uşa de la sufragerie se deschise brusc şi un grup de invitaţi gălăgioşi dădu buzna în cameră. Tim se apropie de Georgina, rânjind.

— Ei, iubito, nu-i frumos să te furişezi prin colţuri cu persoane necunoscute…

Uitându-se mai atent, Tim realiză că însoţitorul Georginei era Janus, şi-l salută cu solemnitate. Hei, îmi pare rău, Janus. N-am văzut că Georgina era pe mâini atât de bune! spuse el şi-şi continuă drumul, strigând: Hei, luaţi mâinile de pe gin!

— Este măgulitor să aflu că mă bucur de atâta consideraţie! spuse Janus sec. E timpul să plec, înainte să strice petrecerea.

— Transmite-i salutari bunicii tale, spuse vesel Georgina. Sper că este bine.

— Chiar mai bine decât tine, aş spune, replică Janus venind mai aproape, căci o nouă piesă muzicală făcea conversaţia dificilă, chiar şi afară în hol. Ai fost bolnavă,

Georgina?

— Categoric nu, îi aruncă ea. Eu sunt mereu palidă. Se vede că ai uitat.

— Nu, n-am uitat. Nu ţi-am uitat înfăţişarea, n-am uitat nimic legat de tine. Din nefericire.

Janus schiţă un zâmbet trist, care-i îngheţă Georginei sângele în vene.

— Trebuie să te las să te întorci la distracţie, nu-i aşa? E nostim. Eu mă răzgândisem, să ştii, voiam să iau din nou legătura cu tine, pentru a vedea dacă nu cumva prăpastia dintre noi ar putea fi trecută cumva.

Dar văzându-te aici în seara asta, printre indivizii aceştia, am avut altă perspectivă.

Georgina îşi ridică semeţ bărbia.

— Vrei să spui că ai descoperit cât de imatură pot fi, când sunt pusă la încercare? Chiar mai mult decât ultima dată când ne-am întâlnit, dacă este posibil.

— Oh, nu, Georgina.

Gândul la seara aceea încă mă ţine treaz nopţile. În seara asta, a fost o revelaţie să te văd râzând şi distrându-te cu prietenii lui Harry, în ochii lui negri apăru un licăr sarcastic.

Mi s-a luat, cum se spune, pânza de pe ochi, într-un mod mai degrabă dramatic.

— Cu alte cuvinte, spuse ea, cu asprime, nimic nu s-a schimbat. Tu eşti tu şi eu sunt eu, fiecare cu drumul lui.

— Cam aşa ceva. Janus părea teribil de plictisit. Aşa stând lucrurile, copila mea, cred că mă voi retrage, poate găsesc o companie feminină mai potrivită. Am nevoie de o un anumit gen de consolare.

— Eu nu te mai reţin… zise ea, indignată.

Se opri, căci Harry se apropie de ei, vizibil iritat.

— Încă mai sunteţi aici? Ai găsit fotografiile, Janus?

— Nici măcar nu le-am căutat, bătrâne, spuse Janus cu blândeţe. Am stat de vorbă cu sora ta.

— E timpul să te întorci la ceilalţi, Georgina, spuse ferm Harry. Îl ajut eu pe Janus.

Georgina înclină din cap, ascultătoare.

— Bine. Mi-a făcut plăcere să te revăd, i se adresă ea lui Janus cu un zâmbet şi porni de-a lungul holului, distracţia acelei seri fiind pierdută.

Capitolul 9

Luni fu o zi interminabilă, debutând cu stângul când Karen năvăli în florărie, înnebunită să afle detalii despre petrecerea lui Harry. Dar când o privi pe Georgina şi renunţă la subiect. Din acel moment, atât ea cât şi Chris se rezumară la subiecte neutre cu atâta obstinaţie, încât Georgina nu ştia dacă să-i pară bine sau rău, când sosi vremea să încuie magazinul şi să se retragă în apartamentul ei. Se săturase până peste cap de aceiaşi patru pereţi, apartamentul ei începând să semene în ultimul timp tot mai mult cu o cuşcă, în care se simţea ca o leoaică încolţită.

Margaret Griffiths sună în momentul în care Georgina descuia uşa, nerăbdătoare să afle amănunte despre petrecere. Relatarea fiicei el fu suficient de însufleţită, dar fără nicio referire la Janus, sau la morala pe care i-o făcuse Harry după aceea, care sunase la modul: „Ţi-am spus eu", urmat de indicaţii stricte de a înceta să se mai joace cu focul. Când doamna Griffiths închise telefonul, sună Chris, să-i spună că îşi uitase cumpărăturile în magazin, rugând-o să pună alimentele perisabile în frigider. Ajunsă în bucătărie, Georgina consideră că

trebuia să mănânce ceva, pentru prima dată în acea zi şi, prin urmare, nu era în cea mai bună dispoziţie când telefonul sună din nou, în timp ce-şi pregătea o omletă.

— În sfârşit, spuse Janus. Eşti o doamnă foarte căutată.

Georgina, invadată brusc de un val de căldură la auzul vocii lui, rezistă tentaţiei de a întreba cine este la telefon, convinsă că Janus ar fi făcut-o naivă.

— Bună, Janus. Nu mă aşteptam să te aud din nou.

— Nu. Presupun că nu. Nu-ţi face griji. N-am sunat din proprie iniţiativă.

— Înţeleg, răspunse ea cu răceală.

Urmă o pauză.

— Am sunat, spuse el cu prudenţă, pentru că există şi fotografii cu tine, printre cele pe care le-am luat sâmbătă seara. Bunica s-a gândit că ai vrea să le ai.

— Vreau, chiar foarte mult. Drăguţ din partea ei. Spune-i că îi mulţumesc.

— Ţi le trimit, atunci.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Părea schimbat, se gândi Georgina.

— Eşti singur? întrebă ea.

— Nu, sunt încă la birou.

— Îmi pare rău că a trebuit să te deranjezi să mă suni.

— Niciun deranj.

Se uită la receptor, apoi, spre groaza ei, spuse ultimul lucru care intenţionase să-l spună.

— Ți-ai găsit consolarea, după care erai atât de disperat în seara aceea? îi scăpă, blestemându-se, chiar în clipa când rostea cuvintele.

— Da, am găsit-o. Vocea i se înăspri brusc. De ce întrebi, Georgina? Îţi pasă? Nu-ţi face griji, adăugă el caustic, poţi vorbi nestingherită. Sunt singur acum.

— Îţi pui secretara să facă ore suplimentare!

— A plecat cu ceva timp în urmă.

— Oh!

— De ce?

— Oi fi tânără, Janus, dar nu sunt proastă.

— Niciodată nu m-am gândit că ai fi, spuse el cu sarcasm. Eu sunt prost, că mi-am putut imagina vreodată, că ar putea fi ceva între noi.

— Dar te-ai răzgândit, în momentul în care ai văzut că nu

mă… culc cu tine, presupun.

— Dacă asta vrei să crezi, Georgina, eşti liberă s-o faci, desigur. Urmă o pauză lungă şi încordată, de parcă ar fi aşteptat ca ea să spună ceva. O să-ţi trimit fotografiile, spuse Janus în cele din urmă, pe un ton cât se putea de rece. Noapte bună.

Georgina nu avu încredere în vocea ei, ca să răspundă, şi rămase nemişcată, cu lacrimi curgându-i pe faţă mult timp după ce tonul devenise singurul sunet din receptorul pe care-l ţinea în mână.

Georgina nu fusese vreodată mai recunoscătoare pentru mica ei afacere, ca în perioada care urmă despărţirii de Janus. Convingându-se că nu-l va mai vedea niciodată, ajunse la un calm fatalist care, deşi îşi puse amprenta pe unele dintre superbele ei aranjamente florale, nu reuşi să stopeze scăderea ei în greutate, în ciuda eforturilor depuse de mama ei în weekenduri, sau de Chris şi de Karen, în cursul săptămânii. Hainele Georginei începură să atârne pe ea, şi cearcăne persistau sub ochii ei, care în ultimul timp rareori îşi mai căpătară obişnuita strălucire.

Se bucurau toate trei de binemeritatul ceai, într-o duminică după-amiază, când Chris răspunse la telefon şi-l trecu

imediat Georginei.

— Cineva pe nume Katherine Harvey, iubito, şopti ea.

Georgina luă receptorul şi descoperi că era sora lui Janus, Katie, care părea foarte îngrijorată, spunându-i că bunica ei voia s-o vadă şi întreba dacă putea veni la Keyne Magna cât mai curând posibil.

— Oh, Dumnezeule, spuse Georgina, alarmată. Este bolnavă?

— Este vorba de inima ei, după cum ştii, Georgina. Şi tata este plecat în State cu Miles, Janus este undeva în Olanda, şi n-am putut să iau legătura cu niciunul din ei. Dar nu asta e problema. Ea pe tine vrea să te vadă. A zis că trebuie să-ţi spună ceva, înainte de a fi prea târziu. Te rog, ai putea veni?

— Oh, nu! Adică, da… desigur, spuse Georgina, îngrozită. Nu-ţi face griji. Ajung acolo cât pot de repede. Ce face Rosalind?

— Este plecată, din păcate. Dar oricum, buni pe tine vrea să te vadă, nu pe Ros.

— Bine, voi pleca în câteva minute.

Georgina o lăsă pe Chris să închidă magazinul, îşi sună mama, să-i spună că nu va veni acasă în weekendul următor,

apoi vârî câteva lucruri într-o geantă de voiaj şi alergă la maşina ei, uşurată să constate că rezervorul era plin. Călătoria către Wiltshire îi păru fără sfârşit. Disperată că doamna Stanhope poate muri înainte să ajungă, îşi forţă cât putu maşina veche, dar era mai târziu decât şi-ar fi dorit când ajunse la Keyne Magna, tensionată şi îngrijorată de ceea ce era posibil s-o aştepte la Glebe House.

Katie, cu faţa ei frumoasă încordată, veni în fugă în întâmpinarea Georginei, când se opri maşina.

— Slavă Domnului că ai ajuns, începusem să-mi fac griji.

— Îmi pare rău că a durat atât. Cum se simte doamna Stanhope?

Katie o luă pe Georgina de mână şi o conduse în casă.

— Vino s-o vezi. Doarme la parter, după cum probabil ştii. Sunt ani de zile de când n-o mai lăsăm să urce scările.

— Se simte foarte rău? întrebă Georgina temătoare, urmând-o pe sora lui Janus.

— Nu se dă bătută, spuse Katie, şi deschise încet uşa de la camera întunecată, cu draperiile trase. Doamna Stanhope stătea întinsă, cu faţa în umbră şi cu mâinile peste cuvertură. Era imposibil de spus dacă bătrâna doamnă respira.

Georgina se uită la ea cu teamă, apoi se încordă, căci o siluetă înaltă se ridică din fotoliul de lângă pat.

— Ţi-l aminteşti pe Angus? şopti Katie.

Georgina, având o clipă senzaţia că era Janus, fu cuprinsă de dezamăgire.

— Frumos din partea ta că ai venit, murmură proaspătul soţ al lui Katie. Vrei să stai cu ea puţin? Doarme, acum.

— Da, desigur, şopti Georgina, sperând să arate mai puţin speriată decât era.

— Doar câteva minute, spuse Katie. Mă duc să fac o cafea. Vrei ceva de mâncare?

Georgina scutură din cap. Să se gândească la mâncare, i se părea un sacrilegiu.

Ceilalţi se strecurară în linişte afară din cameră, lăsând-o pe Georgina să se deplaseze în vârful picioarelor spre fotoliu de lângă pat. Ea se aşeză, inima bătându-i atât de tare, încât putea fi auzită în liniştea din încăpere. Întinsă pe pat, cu capul întors într-o parte, Henrietta Stanhope părea fragilă şi neajutorată, fără obişnuita îndârjire pe care o dovedea când era trează. Georgina încercă să se relaxeze. Se lăsă pe spate în fotoliu, simţindu-se brusc înspăimântată şi vulnerabilă, marcată de insuportabila

dorinţă pentru Janus, acum că se afla în casa familiei lui. Trebui să facă un efort supraomenesc pentru a nu-şi îngropa faţa în mâini şi a izbucni în plâns.

— Georgina? Şoapta îngheţă inima Georginei, când realiză că doamna Stanhope era trează. Sări în picioare, dar o mână diafană, plină de vene, îi făcu semn să se aşeze la loc. Nu, copila mea. Stai jos. Devin agitată, când cineva stă prea aproape de mine.

Georgina zâmbi, în ciuda suferinţei. Trupul putea fi plăpând, dar spiritul era viu.

— Ce faceţi, doamnă Stanhope?

— Ce vezi, draga mea. Scoase un uşor chicotit. Spune-mi ce faci tu.

— Bine, răspunse Georgina. Ocupată, desigur. Sunt o mulţime de nunţi în perioada asta a anului.

— Şi înmormântări, tot anul!

— Aşa este.

— Bravo, fetiţo. Nu te temi să înfrunţi realitatea.

Georgina îşi drese glasul, adunându-şi curajul.

— Dar nu-mi place să vorbesc despre funeralii. Dumneavoastră sunteţi mai curajoasă decât mine.

— Dacă aş fi crezut aşa ceva, nu te-aş fi chemat aici. Cum bătrâna doamnă începu să tuşească, Georgina sări din fotoliu, pregătită s-o ajute, dar doamna Stanhope îi făcu din nou semn să se aşeze. Stai acolo, copilă. Încă nu-mi dau duhul.

Profund uşuraţi să audă asta, Georgina se relaxă puţin, simţindu-se mai bine acum când se părea că doamna Stanhope n-avea să se stingă chiar în faţa ochilor ei.

— Eşti cât se poate de fericită, Georgina? continuă bătrâna doamnă, surprinzând-o.

Georgina ezită, tentată să spună că unii oameni erau foarte fericiţi, dar patul de suferinţă al Henriettei Stanhope nu era locul potrivit pentru eschivări.

— Nu, răspunse ea deschis. Nu sunt.

Se lăsă tăcerea un moment, ca şi când bolnava ar fi reflectat la asta.

— Şi Janus este nefericit, spuse ea după un timp.

Georgina strânse pumnii.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva.

— Serios? Dar tu eşti cea care-l face nefericit.

Georgina se uită uluită la bătrână. Oare ce ştia doamna Stanhope? Sau oamenii în pragul morţii căpătau puteri

supranaturale?

— Îl iubeşti, copilă?

Ce rost avea să nege, gândi Georgina.

— Da, doamnă Stanhope, îl iubesc.

— Aşa gândeam şi eu. Şi el te iubeşte, ştii asta.

— Nu, nu ştiu.

— Prostii, copilă. Femeile întotdeauna ştiu.

Georgina pufni pe nas, fără eleganţă.

— Am… am realizat că mă place, desigur.

— Te place? Spune direct la ce te referi, copilă. A vrut să facă dragoste cu tine, presupun.

Georgina dădu afirmativ din cap.

— Aproape l-am lăsat, dar n-am putut merge până la capăt.

— De ce? Nu este bun ca iubit?

Georgina se înroşi. Nu aşa vedea ea o discuţie cu cineva aflat pe patul morţii, totuşi, spre surprinderea ei, nu se simţi deloc jenată să admită că Janus era iubitul pe care-l visase întotdeauna.

— Dar totul s-a petrecut prea rapid. Ca un fel de accident. N-am vrut să-mi pierd virginitatea în felul acela, măcar din

principiu, adăugă ea cu sinceritate.

Sunetul hârâit venit dinspre pat, o înspăimântă pe Georgina, până să realizeze că era râsul doamnei Stanhope.

— L-ai alungat pe Janus din patul tău, din cauza principiilor tale?

— Păi… da.

— Principiile nu pot înlocui un trup puternic şi cald, care să te ţină în braţe noaptea, domnişoară.

Georgina făcu ochii mari, şocată, şi râsul hârâit deveni mai tare.

— Eu n-am fost întotdeauna bătrână şi bolnavă, domnişoară!

— Sunt convinsă că aţi frânt multe inimi la vremea dumneavoastră, doamnă Stanhope.

— Puah! Nu chiar atât de multe. Doamna Stanhope se opri, trăgându-şi sufletul. Dar pe vremea mea, nu puteai sări imediat în patul unui băiat. Trebuia să fii sigură că l-ai găsit pe cel potrivit – şi să te căsătoreşti cu el – înainte să-ţi dai seama că a fost o înşelătorie.

Georgina chicoti.

— Exact aşa gândesc şi eu. Am aşteptat să mă asigur de

acelaşi lucru. Asta am vrut să spun prin principii.

Doamna Stanhope râse pe înfundate, spre uimirea lui Katie, care intrase să spună că era timpul ca Georgina să bea ceva, chiar dacă nu mâncase.

— N-ai poftă de mâncare? întrebă imediat bătrâna doamnă.

— Ba da.

— Totuşi, ai slăbit.

— S-a grăbit să vină direct aici de la slujbă, spuse Katie. Trebuie să te odihneşti, buni. O voi trimite înapoi pe Georgina, mai târziu, după ce mănâncă şi face o baie, dacă doreşte.

Acum, că înfruntarea luase sfârşit, şi se simţea aproape fericită, pentru starea doamnei Stanhope, Georgina realiză că-i revenise pofta de mâncare, care-i dispăruse de ceva timp. Proaspăta mireasă, mândră de talentele ei culinare, pregătise un delicios somon la grătar, şi o tentantă salată pentru musafira ostenită.

— Noi am mâncat, spuse ea, trăgând un scaun pentru Georgina. Angus va sta cu buni un timp, aşa că relaxează-te. Arătai ca o stafie, când ai ajuns.

— Nu sunt surprinsă! Eram îngrozită de ce puteam găsi

aici.

Katie se aşeză vizavi, studiind-o îngândurată pe Georgina.

— Noi ne-am întâlnit doar de două ori, până acum, desigur, dar am impresia că ai slăbit mult de cât te-am văzut ultima dată. Îşi turnă cafea. Apropo, te rog să nu-ţi faci probleme din cauza prostiei în care te-a vârât Miles, determinându-te să treci drept logodnica lui.

Georgina se strâmbă şi începu să mănânce.

— Probabil crezi despre mine că sunt o neroadă.

— Nu. Miles este, spuse Katie, încruntându-se. Ce cretin poate fi uneori.

— Mă voi ţine departe de maşinaţiile lui, în viitor. Georgina o privi pe Katie drept în ochi. Ceea ce regret cel mai mult este faptul că am rănit-o pe Rosalind, chiar dacă neintenţionat. Eu o plac foarte mult.

— Şi ea te place, Georgina. Katie ezită. Îi place Harry, să ştii.

— Foarte bine. Harry, te asigur, nu este deloc un idiot. Nu va fi dezamăgită de el. Georgina puse furculiţa jos doar după câteva îmbucături, bucuroasă de ceaşca de cafea pe care Katie o împinse către ea. Spune-mi, cât de gravă este starea bunicii tale?

Katie îşi plecă privirea.

— Nu mai este nimic de făcut, dacă la asta te referi. Doctorul a spus să continuăm cu medicaţia, s-o înveselim, să avem grijă să fie fericită, că se poate stinge în orice moment.

— Dar tatăl tău şi Miles şi Janus? N-ar trebui să vină acasă?

— Tati şi Miles sosesc mâine. Nu sunt sigură de Janus. Katie zâmbi liniştitor. Dar nu-ţi face griji. Acum şi-a revenit şi văzându-te, probabil se va simţi bine un timp. Apropo, ce voia?

Georgina se încruntă.

— Habar n-am. N-a spus.

Katie clătină din cap cu îngăduinţă.

— Este o mare şmecheră, Henrietta noastră. Îi place să nu-şi dezvăluie planurile. Se pare că are o păsărică, draga bătrână, dar nu trebuie să te oboseşti s-o întrebi ceva, înainte să-ţi spună.

— Pot să mă întorc la ea, acum?

— Nu vrei să faci o baie înainte?

— Da, te rog, spuse Georgina, entuziasmată. Aş face orice, pentru o baie fierbinte şi a-mi schimba hainele.

Katie se ridică brusc.

— Haide, atunci, zâmbi ea. Mă bucur că ai venit. Eram foarte nerăbdătoare să te revăd, pentru că buni a spus că Janus este înnebunit după tine.

Georgina îşi muşcă buza, surprinsă.

— Dacă este aşa, are un mod foarte ciudat de a o arăta.

Katie luă geanta Georginei şi o conduse prin hol, către scări. Spuse peste umăr, zâmbind.

— Există cu siguranţă ceva în neregulă cu el, acum. Cred că e posibil ca bunica să aibă dreptate şi eu să mă înşel, dar uitându-mă la tine, înclin să cred că simţi acelaşi lucru în privinţa lui! O conduse pe Georgina într-o altă cameră decât cea în care dormise înainte. Mă duc la buni, acum. Să ni te alături, când termini.

Georgina îşi petrecu restul serii uitându-se la televizor, cu Kate sau Angus, şi de câte ori îi veni rândul, stătu câteva minute cu doamna Stanhope, care moţăia mai tot timpul, răsuflarea ei ridicând cuvertura atât de puţin, încât Georgina stătu într-o permanentă stare de tensiune, în timp ce aşteptă în zadar să afle motivul chemării ei la căpătâiul doamnei Stanhope.

La ora zece, Kate o trimise pe extenuata Georgina la culcare. Bunicii i se dăduseră nişte pastile, după care de obicei

dormea până dimineaţă. Şi dacă situaţia avea să se înrăutăţească în vreun fel, Katie promise că va veni s-o cheme.

Georgina îi mulţumi, ceru permisiunea să dea un telefon, apoi ură lui Angus şi lui Katie noapte bună. După câteva vorbe de liniştire adresate mamei ei, se pregăti de culcare, prea obosită pentru a mai face altceva decât să se spele pe dinţi, înainte de a se vârî în pat.

În ciuda camerei nefamiliare şi a tensiunii de peste zi, adormi foarte repede, dar începu să aibă vise fragmentate, care se îmbinau unele cu altele, până când unul mai coerent le înlocui pe celelalte. Fugea, încercând să-l ajungă din urmă pe Janus, care mergea cu paşi mari în faţa ei, fără a arunca vreo privire în urmă, ignorând efortul ei de a-l ajunge. Lacrimile începură să-i curgă pe faţă, întinse braţele implorând şi în cele din urmă el se întoarse s-o prindă în braţe şi erau împreună, atât de strâns îmbrăţişaţi, încât simţea mirosul plăcut al pielii lui, căldura ei… Se trezi cu un ţipăt înăbuşit pe buze, când realiză că nu era un vis. Georgina era ţinută strâns la un piept gol, familiar, şi Janus se uita la ea de parcă nu-şi putea crede ochilor, cu faţa la fel de palidă ca a ei, în lumina lunii pătrunzând în dormitorul întunecat.

Capitolul 10

— Visai, spuse Janus sporindu-şi strânsoarea, când Georgina, complet trează acum, încercă să se desprindă din îmbrăţişarea lui. Probabil şi eu! Cum naiba ai ajuns în dormitorul meu?

Georgina făcu ochii mari.

— N-am ştiut că este dormitorul tău.

— Nu-mi vine să cred! Janus îi dădu drumul, apoi se aşeză pe marginea patului. Georgina îşi trase cuvertura până sub bărbie şi se uită la el, îmbufnată, revenindu-şi suficient pentru a constata, spre uşurarea ei că, în afară de lipsa cămăşii, care se afla pe un fotoliu în colţ, Janus era, îmbrăcat.

— Bunica ta! bâigui ea, amintindu-şi brusc de ce se afla acolo, în camera lui. Se simte mai rău?

— Mai rău?

— De asta sunt aici.

— În patul meu?

— În casa ta! Bunica ta m-a chemat. Avea ceva să-mi spună, înainte… Georgina înghiţi în sec, încercând să găsească un mod de a o spune cu blândeţe. Înainte de a fi prea târziu.

Janus se arătă uimit.

— Cum adică prea târziu? Doarme liniştită, în momentul ăsta.

Georgina se trânti înapoi pe pernă, răsuflând uşurată.

— Slavă Domnului… credeam…

Janus, era limpede, avea probleme să facă faţă atâtor şocuri deodată.

— Ce avea să-ţi spună atât de urgent? întrebă el.

— Nu ştiu. Până acum, nu mi-a spus.

— Extraordinar! El îşi trecu o mână prin păr. Este evident că n-am ce căuta aici, este mai bine să plec.

— Când ai venit?

— Acum câteva minute. Nu m-am întâlni cu nimeni care să mă anunţe că mi-au închiriat camera.

— Katie, bănuiesc, s-a culcat.

— Da, aşa este.

Urmă o pauză apăsătoare. Georgina zâmbi ezitant.

— Îmi pare rău că te-am dat afară.

— De ce plângeai? întrebă el brusc.

— Plângeam?

— Luna strălucea atât de tare, încât am avut probleme cu

vederea, când am intrat aici. N-am realizat că eşti în patul meu, până ai început să plângi.

— Visam, mormăi ea.

— Ai avut un coşmar, se pare.

— Nu. N-a fost un coşmar. De fapt, gândi ea, a fost un vis devenit realitate, odată ce el o luase în braţe.

— Georgina… El se apropie mai mult de pat. Georgina fu cuprinsă brusc de un val de iubire şi de dorinţă, când îşi ridică privirea, tânjind ca el să continue.

— Da? răspunse ea, repede.

Janus zâmbi.

— Ai spus ce-mi doream să aud! îşi puse un genunchi pe pat, aplecându-se spre ea cu braţele deschise.

— Ce-am spus?

— Ai spus „da", şopti Janus şi o sărută cu tandreţe.

Georgina tremură la atingerea gurii lui.

— Se pare că, într-un fel, am găsit o punte. Ai spus că există o mare prăpastie între noi, aminteşte-ţi!

— Se pare că am, găsit o cale s-o trecem. Janus se întinse pe pat, apoi o luă în braţe, culcându-i capul pe pieptul său.

— M-am gândit foarte mult la asta, de la ultima noastră

convorbire telefonică, şi am ajuns la concluzia că nu-mi pasă de nicio aşa-zisă diferenţă dintre noi, în afară de faptul că mă simt al naibii de nefericit fără tine. Şi tu te simţi la fel? O scutură cu blândeţe. Spune ceva, micuţo!

Georgina, nu fu în stare să scoată o vorbă. Simplul fapt că se afla singură cu Janus într-o cameră întunecată, în mijlocul nopţii, ţinută în braţe de el, o împiedica să gândească.

— Ţi-a tăiat popa limba? întrebă el râzând, ridicându-i bărbia şi sărutând-o, împiedicând-o să răspundă.

Trecu mult timp înainte ca Georgina să-şi vină în fire pentru a-l împinge uşor.

— N-ar trebui să facem asta! spuse ea, simţindu-se vinovată.

— De ce nu? Janus începu s-o sărute din nou, mâinile lui mângâindu-i trupul lipit de al lui.

— Bunica ar fi de acord, o asigură el. Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Georgina chicoti.

— A spus că principiile nu pot înlocui un bărbat.

Janus izbucni în râs, insistenţa lui slăbind brusc, în timp ce înlătură părul de pe faţa Georginei.

— Crezi că asta a vrut să-ţi spună?

— Janus!

Georgina se desprinse din braţele lui, aşezându-se pe pat lângă el, cu picioarele încrucişate.

— Cum poţi glumi cu aşa ceva?

— Pentru că în momentul ăsta am senzaţia că pot glumi despre orice, o asigură el. N-am mai glumit în ultimul timp de când te-am întâlnit la petrecerea lui Harry, ca să fiu mai precis. Văzându-te în seara aceea, râzând şi dansând cu colegii de apartament ai lui Miles, m-a făcut atât de gelos, încât îmi venea să te arunc pe umeri şi să te scot de acolo. Te-aş fi putut omorî.

— Serios? întrebă ea, făcând ochii mari.

Janus se aplecă să aprindă lumina, apoi se sprijini de capul patului, ochii lui alunecând de la picioarele ei goale, în sus peste pijamaua de bumbac, la claia de păr ciufulit, oprindu-se pe faţa ei brusc ruşinată. El schiţă un zâmbet.

— Porţi întotdeauna pijamale bărbăteşti, când mergi la culcare?

— Nu. Pe asta o păstrez pentru vizite. În mod normal, dorm fără. Bine că nu am făcut-o şi în seara asta, se strâmbă ea.

— Foarte bine. Dacă ai fi făcut-o, mi-aş fi pierdut minţile,

văzându-te plângând pe perna mea. El se încruntă. Arăţi cam slăbită, micuţo. Ai fost bolnavă?

— Nu. Doar deprimată şi nefericită.

Se priviră în tăcere.

— Dacă, începu Janus cu mare precauţie, ai fost nefericită din cauza absenţei mele, este posibil să fii fericită de prezenţa mea? Ca în momentul acesta?

— Oh, da, sunt!

— Bine. Şi eu sunt fericit de prezenţa ta, chiar euforic. De fapt, încă încerc să-mi revin după miracolul de a te fi găsit în patul meu.

— Kati m-a adus aici.

— Serios? El se încruntă, apoi zâmbi. Îi sunt peste măsură de recunoscător surorii mele, dar nu pot să nu mă întreb… N-are importanţă. Revenind la ce spuneam, marţea viitoare este ziua mea de naştere.

Georgina scoase o exclamaţie de încântare, întrerupându-l.

— N-o să-ţi vină să crezi, şi a mea! împlinesc douăzeci şi unu de ani în aceeaşi zi. Vom sărbători împreună, Janus.

— Oh, iubita mea. Nu numai asta avem în comun. Janus

întinse braţele, Georgina se aplecă, lipindu-şi buzele de ale lui, iar el o luă în braţe şi o sărută, inimile lor bătând să le spargă piepturile.

— Eşti o vrăjitoare, spuse el. Ţinându-te în braţe, pot uita de orice, exceptând faptul că îmi doresc să fac asta pentru totdeauna.

— Oh, da, te rog! spuse ea cu răsuflarea tăiată, strângându-se mai tare la pieptul lui.

— Dar, spuse el şovăitor, îndepărtând-o uşor, animalul din mine n-o să fie în stare doar să te sărute, fără să-şi dorească mult mai mult.

Şi, ignorând protestele ei, el o întinse în pat, se aplecă şi o sărută pe buze şi stinse lumina.

— Noapte bună, iubito, spuse el cu afecţiune, din uşă. Ne vedem mâine dimineaţă.

— Noapte bună dar nu voi fi în stare să dorm, spuse ea oftând.

— Nici eu. Ţi-am spus că avem multe în comun.

Georgina aţipi, visă şi se trezi, constatând că luna dispăruse şi cerul începuse să se lumineze, când uşa se deschise încet şi Janus şopti:

— Te-ai trezit?

— Da.

El intră cu o tavă, o puse lângă Georgina, apoi se întoarse să închidă uşa.

— Ce face bunica? întrebă ea imediat.

— De asta sunt aici, o linişti el. Este bine. Excelent, de fapt.

— Serios? Georgina zâmbi, încântată. Oh, Janus, este minunat!

Janus se aşeză lângă ea căscând uşor, picioarele lui lungi, goale, ieşind de sub halatul alb din prosop.

— M-am gândit că ai vrea un ceai.

— Mi-ar plăcea, spuse ea cu bucurie. Dar mi-ar plăcea orice în momentul ăsta deosebit. Unde ai dormit?

— În camera tatălui meu. Dar n-am dormit mult. Tu?

— Nici eu.

Se priviră în tăcere.

— Să-ţi torn? întrebă Georgina în cele din urmă.

— Te rog.

— Nici măcar nu ştiu, cum îţi place ceaiul, zâmbi ea.

— Tare, cu puţin lapte.

— Serios? Şi mie la fel.

— Vezi? O potrivire perfectă, dacă mai pui sau iei câţiva ani.

— Ai vârsta pe care o simţi, spuse Georgina cu fermitate.

— Eu mă simt ca un licean îndrăgostit nebuneşte, când mă priveşti aşa cum o faci în clipa asta! Janus îi atinse vârful nasului cu degetul. De fapt, am riscat să te trezesc, pentru că nu mai puteam aştepta să spun ceva foarte, foarte interesant.

Nemaiputând să doarmă, Janus se hotărâse să se plimbe prin grădină, cu o jumătate de oră în urmă.

— N-am vrut s-o trezesc pe buni intrând în camera ei, aşa că am aruncat o privire prin fereastra ei, doar pentru a mă asigura că totul este în ordine. Imaginează-ţi surpriza mea, micuţo, când am văzut că toate luminile erau aprinse în cameră, şi acolo, sprijinită de tăblia patului, cu un roman poliţist în mână fumând o ţigară, se afla scumpa Henrietta, arătând la fel de muribundă ca mine sau ca tine.

Georgina făcu ochii mari.

— Vrei să spui că s-a schimbat în bine?

— Asta dacă a fost bolnavă! rânji Janus. Eu cred, mai curând, că ne-a tras pe sfoară.

Georgina se încruntă, nevenindu-i să creadă.

— Dar de ce naiba şi-ar speria astfel familia?

— Nu familia. Doar pe tine şi pe mine. Înclin să cred că a fost un şiretlic, pentru a ne împăca. Îţi aminteşti de doamna despre care am pomenit, la care am fugit pentru consolare?

— Te-ai referit la bunica ta?

— Da, doamnă.

— Şi m-ai lăsat să cred că ai alergat la Liza Verreker, sau la altcineva?

— Trebuia să-ţi fi dat seama!

— Nu, până acum. Deci, ce i-ai spus exact doamnei Stanhope?

— Că m-am îndrăgostit nebuneşte de tine şi că, într-un fel sau altul, am făcut-o fiartă, şi mă simt îngrozitor de vinovat. Aşa că s-a hotărât să pună în scenă o mică dramă, pentru a ne împăca. Katie probabil s-a grăbit s-o ajute. Acum, este căsătorită şi crede că şi ceilalţi trebuie să fie. În plus, Henriettei i-a fost foarte uşor. Ea chiar are probleme cu inima, iubito, şi s-a folosit de asta fără ruşine, pentru a-şi atinge scopul. Noi nu putem şti niciodată când este o alarmă falsă, şi nici nu ne putem asuma vreun risc. Şi astfel, adăugă el, devenind brusc serios, am avut

norocul să te întâlnesc pe tine. Dacă lui Miles nu i-ar fi fost teamă că o va supăra pe bunica cu Linda Potts, nu ne-am mai fi întâlnit din nou.

Georginei îi luă ceva timp să priceapă totul.

— Asta înseamnă că mă acceptă? întrebă ea. Pentru tine, vreau să spun.

— Altfel n-ar fi făcut tot circul ăsta, o asigură el. Nu că s-ar fi deranjat prea mult. Probabil se distrează, acum. Atinse mâna Georginei. Nu fi supărată pe ea. Vrea doar ca eu să fiu fericit.

— Nu sunt deloc supărată pe ea, pentru că şi eu vreau să fii fericit, spuse Georgina.

Janus o privi în adâncul ochilor, îi luă ceaşca din mână şi o puse pe tavă alături de a lui, apoi se aplecă şi o sărută pe buze.

— Vrei să vezi cât de uşor este să mă faci fericit? şopti el.

— Da.

— Perfect. Ai prins ideea. Tot ce trebuie să faci, este să răspunzi afirmativ la următoarele întrebări, domnişoară Griffiths. E clar?

— Da.

— Bine. Prima întrebare. Mă iubeşti?

— Da.

— Atunci te vei căsători cu mine?

— Da.

— Curând?

— Da, da, da.

— Note maxime! Janus o luă în braţe râzând, acoperindu-i faţa cu sărutări. Ţi-am spus că îţi voi săruta fiecare pistrui, într-o zi.

— De ce nu începi acum?

— Asta este o provocare, Georgina.

— Doar o propunere.

El oftă adânc.

— Mai bine plec.

— Rămâi, te rog. E prea devreme să ne ridicăm din pat.

— Aseară, n-ai spus să rămân.

— Aseară, credeam că bunica ta era pe moarte. Acum când ştiu că nu este, vreau să celebrez viaţa în cel mai frumos mod posibil. Fă dragoste cu mine, Janus.

El o privi în ochi.

— Nu-mi doresc nimic mai mult. Te-am dorit alături de mine, în fiecare clipă a fiecărei zile care a trecut de când te-am

văzut ultima dată. Din experienţa mea, ştiu că mariajul nu se rezumă la pat. Am întâlnit multe femei cu care mi-a plăcut să împart patul, şi să nu îndrăzneşti să mă dai iar afară, arţăgoaso!

— Urăsc să mă gândesc la celelalte femei, spuse ea cu înverşunare.

— Lasă-mă să termin. Ceea ce am vrut să spun, este că n-am întâlnit niciodată pe cineva cu care să doresc să-mi împart viaţa.

— Oh, Janus, ce lucru frumos mi-ai spus. Nici eu n-am întâlnit.

— Tu n-ai avut timp să afli.

— N-ai vrea să-mi oferi ocazia?

— Fără niciun fel de teamă! Şi uitând de principiile lui, de bunică şi de orice altceva, Janus se strecură sub cuvertură şi o luă în braţe.

Georgina, imaginându-şi că intenţiona să facă dragoste cu ea, se relaxă imediat, când o trase spre el, culcându-i capul pe umărul său.

— Nu, spuse el încet, refuz să profit doar pentru că ai acceptat să te măriţi cu mine. Căscă. Este foarte devreme, ca să nu mai spun că n-am prea dormit, şi voi fi foarte fericit doar să

stau întins aici, câteva minute cu tine în braţe, numai pentru a te obişnui cu ideea că va trebui să împarţi patul cu mine până când moartea ne va despărţi. Poate fi o idee bună, să ştii ce te aşteaptă.

— Oh, înţeleg. Georgina se lipi de el, oftând. De ce? Sforăi?

— N-am avut plângeri până acum. Au! Nu fi violentă, teroristo!

— Atunci, încetează să mai faci referiri – chiar şi indirect – la trecutele tale întâlniri amoroase. În primul rând, pentru că nu este corect. Tu ştii că eu n-am avut niciuna.

Janus se uită la ea, cu o expresie ciudată în ochi.

— Ştiu. Mai ştiu şi că te-am speriat groaznic în seara aceea de neuitat, când mi-am pierdut capul şi am încercat să fac dragoste cu tine.

— Nu groaza a stopat lucrurile, îl informă ea.

— Atunci ce naiba a fost?

— Eu şi cu bunica ta avem multe în comun. Ea mi-a spus că pe vremea ei, trebuia să găseşti un băiat şi să te măriţi cu el, înainte de a ajunge în patul lui.

Janus îi ridică brusc faţa spre el.

— Dumnezeule! De fapt, despre ce aţi discutat voi două?

— Despre tine, în principal.

— Tot nu mi-ai spus de ce m-ai gonit în seara aceea.

— Nu mi-ai spus că mă iubeşti, sau măcar că ai vreo intenţie să continui relaţia, spuse Georgina.

— Oh, înţeleg. Te-ai gândit că îţi voi mulţumi politicos după ce făceam dragoste, şi dispăream în ceaţă!

Georgina îi prinse faţa în mâini şi o apropie de a ei, pentru a-l săruta.

— Nu chiar. Pur şi simplu ştiam că dacă voi face dragoste cu tine, îmi voi pierde interesul pentru orice alt bărbat. Aşa că, numai Dumnezeu ştie de unde am avut forţa să te alung şi să te îndepărtez de alte tentaţii într-un mod foarte inteligent.

— Am început să ne arătăm colţii, nu-i aşa? O trase mai aproape, sărutând-o, apăsat. Dacă mai ai vreun dubiu, doamna mea, află că îmi pierdusem interesul pentru orice altă femeie, din momentul când am pus ochii pe tine. De ce crezi că arăt atât de jalnic? Tu eşti prima femeie din viaţa mea din cauza căreia am avut insomnii.

Georgina îşi strecură braţele în jurul lui.

— Pune-ţi capul pe umărul meu şi trage un pui de somn.

— Iubito, spuse Janus, în acest moment nu sunt obosit deloc. Dimpotrivă. Ar fi mai bine să plec.

— Rămâi, te rog.

— Mai eşti înspăimântată, acum?

Ea scutură din cap, ochii strălucindu-i de dorinţă, încât Janus nu mai spuse nimic despre plecare, ci, şoptindu-i cât de mult o iubea şi o dorea, cu nesfârşită grijă şi sensibilitate, o conduse pas cu pas spre momentul împlinirii când el nu mai avu de ales, decât s-o rănească, pentru o fracţiune de secundă, purtând-o apoi pe culmi de plăcere necunoscute de ea.

Razele soarelui invadaseră cameră, înainte ca Janus să se decidă s-o părăsească.

— Iubito, trebuie să plec.

Braţele Georginei se strânseră în jurul lui.

— Nu ne-am băut ceaiul, până la urmă.

— Nu. Nu l-am băut.

— Cobor să fac unul proaspăt, spuse ea, desprinzându-se de el.

— Ai putea să pregăteşti şi ceva de mâncare? întrebă Janus, zâmbind ca un licean. N-am mâncat nimic aseară. Sunt mort de foame.

Georgina se dădu jos din pat şi-şi recuperă bluza de pijama.

— Îmbracă-te şi lasă-mă să fac acelaşi lucru, spuse ea, străduindu-se să fie severă, şi-ţi voi prepara ce doreşti. Numai că ar fi bine să arunci o privire, să vezi ce face bunica ta, mai întâi.

— Ah, da! Du-te tu prima şi ne întâlnim în camera ei, după ce scap de barba asta. Abia aştept confruntarea! Ocoli patul şi o îmbrăţişă. Ce zici, micuţo? încă mai doreşti să te măriţi cu mine?

— Da, cu plăcere. Dar nu numai pentru că am făcut dragoste, Janus.

— Sper, draga mea, că te măriţi cu mine pentru că mă iubeşti. Nu-i aşa?

— Da.

— Bine. Şi eu te iubesc. Dar ţi-am tot spus-o, cu puţin timp în urmă.

— Putea fi doar înflăcărarea de moment!

— Putea, dar n-a fost. De fapt, n-am mai spus nimănui aceste două cuvinte în viaţa mea, Georgina Griffiths. Janus o sărută îndelung, şi ea reacţionă imediat, lipindu-se de el, şi mai trecură câteva minute, înainte ca Janus să iasă încet din cameră,

lăsând-o să se îmbrace.

Georgina fu uimită văzând că era doar opt şi jumătate dimineaţa, când intră în bucătăria familiei Stanhope. Casa era foarte liniştită, în timp ce spălă ceştile şi le puse la locul lor. Şi, cum Angie şi Katie nu dădură vreun semn, se îndreptă către camera doamnei Stanhope şi bătu la uşă.

Se auzi un zgomot înăbuşit, apoi o voce slabă.

— Intră. Georgina traversă camera şi se apropie de pat. Draperiile erau trase şi Henrietta Stanhope era întinsă ca înainte, cu mâinile deasupra cuverturii şi cu faţa în umbră.

— Bună dimineaţa, doamnă Stanhope. Cum vă simţiţi azi?

— Cum vezi, draga mea, spuse bolnava oftând.

— Aveţi nevoie de ceva?

— Nu, nu. Katie va coborî curând. Ea ştie de ce am nevoie.

— O să stau cu dumneavoastră un timp, îmi permiteţi? se oferi Georgina.

— Dacă vrei, copilă.

Georgina se aşeză în acelaşi fotoliu ca seara trecută, nu departe de pat. În acel moment intră Janus, îmbrăcat într-un

trening. El ocoli patul şi o luă pe bunica sa de mână.

— Am aflat vestea, buni, spuse el. Dar nu te da bătută, ştiu că tati şi Miles se vor întoarce curând, iar Katie mi-a spus că ai chemat-o pe Georgina. Bună dimineaţa, Georgina, adăugă el, solemn.

— Bună dimineaţa.

— N-am murit încă, spuse doamna Stanhope, cu o voce mai puţin stridentă. Sper că nu te deranjează că ai întâlnit-o pe Georgina în condiţiile astea, băiete.

— Absolut deloc, spuse Janus vesel, şi dădu la o parte draperiile. Să intre puţină lumini, nu?

— Nu! strigă doamna Stanhope, ducându-şi mâinile la ochi. Nu suport lumina.

Janus întinse mâna către Georgina, care fugi în braţele lui.

— Deschide ochii, Henrietta Stanhope, îi ceru el.

Ceva din vocea lui o făcu pe bătrână să se uite printre degete, apoi îşi lăsă mâinile în jos şi se ridică în capul oaselor. Georgina îi strecură o pernă la spate, încruntându-se suspicioasă când văzu stratul subţire de pudră albă de pe faţa bătrânei doamne.

— Ştiu, ştiu, spuse repede doamna Stanhope. Dar cineva

trebuia să acţioneze! I-am spus lui Katie că te porţi ca un licean faţă de Georgina, Janus. Aşa că am născocit un mic plan.

Se uită la nepotul său cu un aer mulţumit, văzând că acesta trage fotoliul mai aproape de pat şi o aşază pe Georgina în poala lui, strângând-o în braţe ostentativ.

— Se pare că a mers!

— Dar doamnă Stanhope, m-aţi speriat de moarte, o dojeni Georgina. Când a sunat Katie şi mi-a spus că sunteţi pe moarte…

— Mi-a promis că nu va pomeni de vreun deces, o contrazise doamna Stanhope. I-am dat instrucţiuni clare, să spună că mă simţeam foarte rău.

— Păi, bănuiesc că aşa a spus.

— Asta n-a fost o minciună. Mă simţeam rău. Şi asta pentru că Janus suferea din cauza ta, copilă. Şi când te-am văzut, am realizat că am făcut foarte bine. Şi tu sufereai cumplit, sau numele meu nu era Henrietta.

— Am fost machiavelic, spuse Janus, apoi o ridică pe Georgina în picioare, privind-o atent. Nici nu mi-am dat seama cât de mult ai slăbit.

Ea îi zâmbi, reluându-şi locul pe genunchii lui.

— Numai tu eşti de vină.

— Să înţeleg, interveni doamna Stanhope, că totul este acum în ordine între voi?

Janus dădu afirmativ din cap, cu privirea pe faţa Georginei.

— Mai mult sau mai puţin.

— Ce faci cu florăria, draga mea?

— Partenera mea va fi bucuroasă să-mi cumpere partea. Apoi, Janus a promis că îmi va cumpăra o afacere undeva aproape de Londra, ca să poată face naveta.

Doamna Stanhope se uită la ei cu interes.

— Cum aţi reuşit să stabiliţi atâtea, când eu nici măcar nu mi-am luat micul dejun?

— Katie a uitat să-mi spună că a instalat-o pe Georgina în camera mea, spuse Janus, spre groaza acesteia din urmă.

— Oh, a fost ideea mea, spuse doamna Stanhope. După cum i-am spus Georginei, nu există un înlocuitor pentru două trupuri împreună în pat. Tu n-ai fi fost nepotul meu, dacă n-ai fi profitat de situaţie.

— Eşti o bătrână doamnă foarte vicleană. Şi te iubesc. Ridicând-o pe Georgina în picioare, se apleacă să-şi sărute

bunica.

— Şi eu, spuse Georgina, făcând acelaşi lucru.

— Atunci, pentru Dumnezeu, ieşiţi de aici, ca să pot coborî din patul ăsta şi să-mi spăl pudra asta de pe faţă. Janus, tu trezeşte-i pe Angus şi pe Katie, iar tu, Georgina scumpă, eşti drăguţă să pregăteşti ceva de mâncare? Madge este în vacanţă. Apropo, crezi că mamei tale i-ar plăcea cortul pe care l-am folosit la nunta lui Katie? Şi o vei invita şi pe Rosalind, nu-i aşa, pentru că am înţeles că a pus ochii pe fratele tău, Georgina. Şi să nu te îmbraci în alb, copilă. Una din nuanţele acelea de ivoriu va fi mai potrivită pentru tenul tău…

Râzând cu poftă, Janus o scoase pe Georgina din cameră şi o luă în braţe.

— Eşti sigură că vrei să intri într-o familie ca a mea?

— Tu n-ai cunoscut-o încă pe a mea – exceptându-l pe Harry.

Janus clătină din cap, în ochii lui citindu-se atâta dragoste, încât Georgina începu să tremure.

— Ce am făcut să te merit, micuţo? O sărută îndelung, apoi îşi strecură braţul în jurul taliei ei pentru a se îndrepta spre hol, oprindu-se s-o mai sărute o dată, înainte de a se despărţi.

Sărutul se prelungi, astfel că niciunul din ei nu observă tânărul înfuriat din uşa deschisă, care se uita la ei.

— Janus! urlă Miles Stanhope. Cu cine naiba crezi că te joci?

— Ca să vezi! Bună, Miles, bine ai venit acasă. Şi pentru că ai întrebat, nu mă joc cu nimeni. Niciodată n-am fost mai serios, de aceea o sărutam pe Georgina.

Miles se uită fix la el.

— Asta am văzut şi eu. Ce nu înţeleg, este ce cauţi la Glebe House la ora asta matinală!

— Georgina este acum logodnica mea, şi logodna asta nu este nicio înşelăciune, crede-mă. Janus dădu drumul viitoarei lui mirese, pentru a-l bate pe umăr pe fratele său. Asta nu înseamnă că nu-ţi voi fi recunoscător pe vecie, pentru că rolul pe care l-ai jucat mi-a dat ocazia s-o cunosc pe Georgina.

Miles îşi trânti valiza pe podea.

— Rolul lui Bobo măscăriciul, faţă de femei, vrei să spui! Se uită la ei cu amărăciune. Linda s-a mutat cu un jurnalist de la un tabloid şi a publicat blestemata aia de fotografie. Ros s-a cuplat cu Harry Rawlings, tipul pe care-l consideram prieten. Şi acum tu, Gee. Tu eşti picătura care a umplut paharul!

După un schimb de priviri amuzate cu Janus, Georgina îl sărută pe fratele său pe obraz.

— Nu dispera, iubitule. N-ai pierdut totul. Ai câştigat o cumnată în locul unei logodnice, asta-i tot. Îl îmbrăţişă cu afecţiune. Şi ai greşit în legătură cu rolul măscăriciului, rolul pe care tu l-ai jucat excelent, Miles, a fost cel al lui Cupidon!

Sfârşit